

Α.Τ.Ε.Ι. ΚΡΗΤΗΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΡΕΘΥΜΝΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΑΙΝΙΑΣ ΚΟΛΑΖ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΗ ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΟΥΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΤΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

ΑΜ: 179

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΠΟΥΡΑ

28/3/2008

**Αφιερωμένο
με αγάπη
Στον Θεό
και σε όλους εσάς**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγή	
1.1. Περιληπτική περιγραφή της πτυχιακής εργασίας.....	6
1.2. Ο σκοπός του έργου και το φιλοσοφικό του υπόβαθρο	6
2. Αναλυτική περιγραφή της διαδικασίας δημιουργίας του έργου	
2.1. Συλλογή οπτικού υλικού	
2.1.1. Η επιλογή και η απομόνωση σκηνών.....	10
2.1.2. Η οργανωμένη αρχειοθέτηση του οπτικού υλικού.....	12
2.1.3. Τα κριτήρια βάσει των οποίων επιλέγονταν οι σκηνές..	13
2.1.4. Εναλλακτικό οπτικό υλικό που χρησιμοποιήθηκε.....	15
2.1.5. Λίστα ταινιών από τις οποίες δανείστηκαν σκηνές	16
2.2. Διαδικασία του μοντάζ	
2.2.1. Λίγα λόγια για την τεχνοτροπία του κολάζ.....	18
2.2.2. Η μέθοδος που ακολουθήθηκε κατά την διαδικασία του μοντάζ.....	19
2.2.3. Αναλυτική περιγραφή της διαδικασίας του μοντάζ και ερμηνεία της κάθε σκηνής.....	21
2.3. Δημιουργία της μουσικής επένδυσης	
2.3.1. Η ιστορία της κινηματογραφικής μουσικής	71
2.3.2. Οι ιδιαιτερότητες της κινηματογραφικής μουσική.....	74
2.3.3. Τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να δημιουργηθεί η μουσική της ταινίας	74
2.3.4. Οι μέθοδοι που ακολουθήθηκαν για τη δημιουργία της μουσικής επένδυσης	79
2.3.5. Ο χωρισμός του soundtrack σε μικρά κομμάτια.....	81
2.3.6. Τα μουσικά κομμάτια του soundtrack	
2.3.6.1. Το 1 ^ο μουσικό κομμάτι: Η μεγάλη έκρηξη (0:00:01– 0:02:09).....	81
2.3.6.2. Το 2 ^ο μουσικό κομμάτι: Η καταιγίδα και τα αφρισμένα κύματα (0:01:28 - 01:04:11).....	82
2.3.6.3. Το 3 ^ο μουσικό κομμάτι: Τα μυστήρια των ωκεανών (0:04:00 – 0:06:46)	84
2.3.6.4. Το 4 ^ο μουσικό κομμάτι: Τα πουλιά (0:06:55 – 0:08:36).....	85
2.3.6.5. Το 5 ^ο μουσικό κομμάτι: Οι πγκουΐνοι (0:08:36 – 0:10:21).....	86
2.3.6.6. Το 6 ^ο μουσικό κομμάτι: Τοπία και πορτρέτα (0:10:22 – 0:14:39)	87
2.3.6.7. Το 7 ^ο μουσικό κομμάτι: Τα έντομα και το τραγούδι της βροχής (0:14:42 – 0:17:17)	87
2.3.6.8. Το 8 ^ο μουσικό κομμάτι: Η δημιουργία του ανθρώπου (0:17:17 – 0:19:19)	89
2.3.6.9. Το 9 ^ο μουσικό κομμάτι: Η παρακοή (0:19:20 – 0:21:32)	90
2.γ.6.10. Το 10 ^ο μουσικό κομμάτι: Η μεγάλη προσδοκία (0:21:18 – 0:24:30)	91

2.3.6.11. Το 11 ^ο μουσικό κομμάτι: Ινδουιστές και βουδιστές (0:24:31 – 0:26:35).....	92
2.3.6.12. Το 12 ^ο μουσικό κομμάτι: Πανδαιμόνιο (0:26:33 – 0:28:40)	93
2.3.6.13. Το 13 ^ο μουσικό κομμάτι: Βουντού (0:28:36 – 0:29:42).....	94
2.3.6.14. Το 14 ^ο μουσικό κομμάτι: Άνθρωποι διαφόρων φυλών (0:29:42 – 0:32:13)	94
2.3.6.15. Το 15 ^ο μουσικό κομμάτι: Ο πύργος της σύγχυσης (0:32:12 – 0:34:37)	95
2.3.6.16. Το 16 ^ο μουσικό κομμάτι: Βαβυλώνα, η μεγάλη πόλη (0:34:36 -0:37:08).....	96
2.3.6.17. Το 17 ^ο μουσικό κομμάτι: Η χαβούζα (0:36:57 – 0:38:40)	98
2.3.6.18. Το 18 ^ο μουσικό κομμάτι: Οικολογική καταστροφή (0:38:40 – 0:40:08)	99
2.3.6.19. Το 19 ^ο μουσικό κομμάτι: Η νέα παγκόσμια τάξη (0:40:24 – 0:45:23)	100
2.3.6.20. Το 20 ^ο μουσικό κομμάτι: . Το ψέμα (0:45:51 – 0:48:31).....	102
2.3.6.21. Το 21 ^ο μουσικό κομμάτι:. Οι έντονες αντιθέσεις (0:48:0 - 0:51:04).....	103
2.3.6.22. Το 22 ^ο μουσικό κομμάτι: Η πτώση της Βαβέλ (0:51:05 – 0:53:07)	104
2.3.6.23. Το 23 ^ο μουσικό κομμάτι: Εξήλθεν ίππος πυρρός (0:53:07 – 0:55:50).....	105
2.3.6.24. Το 24 ^ο μουσικό κομμάτι: Κάιν και Άβελ (0:56:33 – 0:58:16).....	107
2.3.6.25. Το 25 ^ο μουσικό κομμάτι: Η «τρελοπαρέα» (0:58:16 – 0:59:18)	108
2.3.6.26. Το 26 ^ο μουσικό κομμάτι: Το μίσος (0:59:17 – 1:02:38).....	108
2.3.6.27. Το 27 ^ο μουσικό κομμάτι: Ο πόνος (1:02:31 – 1:03:50).....	109
2.3.6.28. Το 28 ^ο μουσικό κομμάτι Πυρ και καπνός και θείον (1:03:52 – 1:07:47).....	109
2.3.6.29. Το 29 ^ο μουσικό κομμάτι:. Φασισμός, φανατισμός, έχθρα (1:07:42 – 1:09:42) ...	112
2.3.6.30. Το 30 ^ο μουσικό κομμάτι: Οι σύγχρονοι ανθρωποφάγοι (1:09:42 – 1:11:23)	114
2.3.6.31. Το 31 ^ο μουσικό κομμάτι: Πυρηνικά όπλα (1:11:23 – 1:12:23)	114
2.3.6.32. Το 32 ^ο μουσικό κομμάτι: Η τραγωδία της Χιροσίμα (1:12:23 – 1:14:47)	115
2.3.6.33. Το 33 ^ο μουσικό κομμάτι: Ερήμωση (1:14:48 – 1:20:25).....	116
2.3.6.34. Το 34 ^ο μουσικό κομμάτι: Η κρίση (1:20:33 –1:22:33).....	117
2.3.6.35. Το 35 ^ο μουσικό κομμάτι: Ανέστη Χριστός (1:22:33 – 1:26:03)....	118

3. Συμπεράσματα	120
4. Ευχαριστίες	120
5. Βιβλιογραφία	120

1. Εισαγωγή

1.1. Περιληπτική περιγραφή της πτυχιακής εργασίας

Η πτυχιακή εργασία με τον τίτλο “Δημιουργία ταινίας κολάζ και σύνθεση ηλεκτροακουστικής μουσικής για την επένδυσή της” είναι ένα καλλιτεχνικό εγχείρημα. Δημιουργήθηκε ένα video κολάζ που έχει τον τίτλο «Εικόνες», και δημιουργήθηκε επίσης και το soundtrack αυτού του video.

Η διαδικασία δημιουργίας του έργου ήταν η εξής: Αρχικά συλλέχτηκε ένας μεγάλος όγκος οπτικού υλικού. Απομονώθηκαν δηλαδή αποσπάσματα από διάφορες ταινίες και ντοκιμαντέρ. Επίσης συλλέχτηκαν και αρκετές φωτογραφίες. Στη συνέχεια ακολούθησε το καλλιτεχνικό μοντάρισμα των εικόνων-αποσπασμάτων. Μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας του μοντάζ που σήμαινε και την ολοκλήρωση της δημιουργίας της εικόνας του video, ξεκίνησε η δημιουργία της μουσικής-ηχητικής επένδυσης που θα συνόδευε αυτό το οπτικό κολάζ.

Όλα αυτά προϋπέθεταν την γνώση και την εξοικείωση με κάποια προγράμματα (Cubase Sx, Wavelab, Adobe Premiere, Sony Vegas). Επίσης ήταν απαραίτητες κάποιες μουσικές γνώσεις και δεξιότητες.

Μέσω αυτής της πτυχιακής εργασίας διερευνήθηκαν οι τρόποι με τους οποίους μπορούν να μονταριστούν με καλλιτεχνικό τρόπο, εικόνες και αποσπάσματα που προέρχονται από πάρα πολλές και διαφορετικές πηγές και έτσι έχουν ανομοιογενή χαρακτήρα. Ακόμα διερευνήθηκαν οι τρόποι με τους οποίους μπορεί να γίνει η μουσική – ηχητική επένδυση όχι σε ένα συνηθισμένο video, αλλά σε ένα οπτικό καλλιτεχνικό κολάζ video διάρκειας 86 λεπτών.

1.2. Ο σκοπός του έργου και το φιλοσοφικό του υπόβαθρο

Λένε ότι μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις. Αν αυτό ισχύει, τότε το σύνολο πολλών μονταρισμένων εικόνων και συνοδευμένων από μουσική και ήχους είναι ένα βιβλίο γραμμένο όχι με λέξεις αλλά με εικόνες, ήχους και μουσική. Όσο αφηρημένος και αν είναι ο χαρακτήρας ενός έργου, το έργο πάντα «λέει» κάτι. Μπορεί να μην είναι πολύ περιγραφικό αλλά αφήνει μια εντύπωση, μία ιδέα. Η ταινία που δημιουργήθηκε στα πλαίσια αυτής της πτυχιακής εργασίας δεν είναι πολύ αφηρημένη. Οι εικόνες έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους και βγαίνει κάποιο νόημα. Το έργο αυτό «λέει» κάτι στον θεατή και αυτός είναι ο σκοπός της δημιουργίας του.

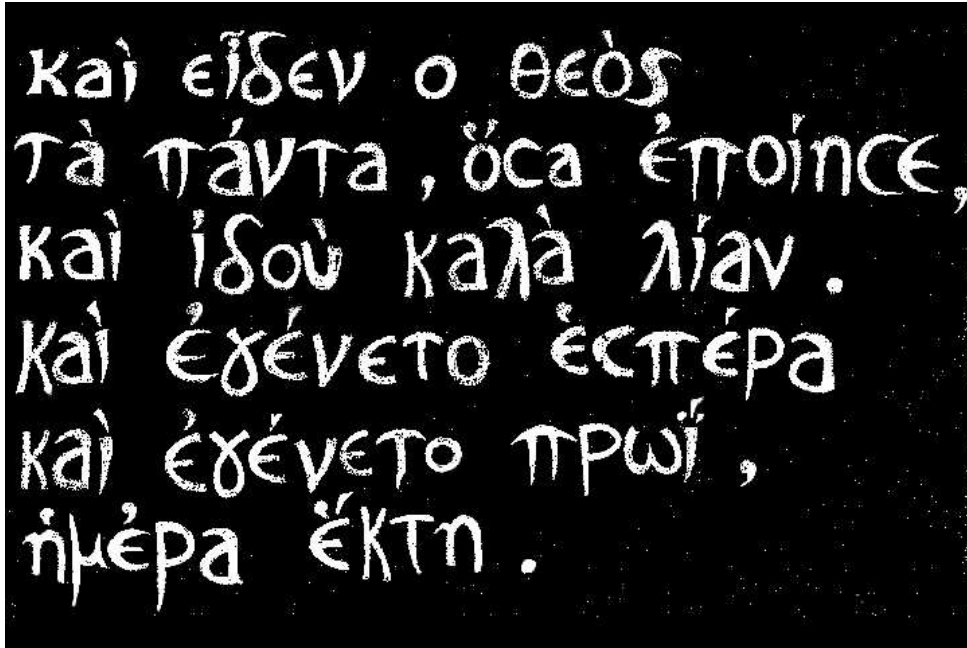
Ο βασικότερος λόγος για τον οποίο κάποιος μπαίνει στην διαδικασία δημιουργίας ενός έργου τέχνης είναι η επιθυμία του για επικοινωνία. Η επιθυμία για επικοινωνία είναι ο λόγος που πολλοί άνθρωποι ασχολούνται επαγγελματικά ή ερασιτεχνικά με την τέχνη. Θέλουν να πουν κάτι στους άλλους και ξέρουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να εκφραστούν είναι να το κάνουν μέσω της τέχνης. Όταν δημιουργεί ένας άνθρωπος ένα έργο τέχνης το κάνει επειδή θέλει να πει κάτι σε έναν ή περισσότερους ανθρώπους. Αυτό το κάτι μπορεί να είναι οτιδήποτε. Πάντως μέσω ενός έργου τέχνης ο δημιουργός δίνει την δυνατότητα στους άλλους να τον γνωρίσουν. Το δημιούργημα οδηγεί στην προσωπική γνωριμία με τον δημιουργό. Και η έμφυτη δίψα για δημιουργία και επικοινωνία είναι ένα στοιχείο που μας κάνει να μοιάζουμε με τον Θεό. Όπως ο Θεός δημιούργησε όμορφο το σύμπαν και τον πλανήτη πάνω στον οποίο περπατούμε, με σκοπό να θαυμάσουμε τα έργα του και να θελήσουμε στην συνέχεια να τον γνωρίσουμε και να τον αγαπήσουμε, έτσι και ο άνθρωπος, θέλει να δημιουργήσει πράγματα όμορφα όχι μόνο και μόνο για την χαρά

της δημιουργίας αλλά και για να επικοινωνήσει μέσω των δημιουργημάτων του με τους άλλους ανθρώπους. Να τους προσφέρει ομορφιά και να χαρεί μαζί τους. Και ο απώτερος σκοπός κάθε πράξης μας σε αυτήν την ζωή, πρέπει να είναι μια γεμάτη από αγάπη επικοινωνία με τον Θεό και τους άλλους ανθρώπους. Όταν η τέχνη δεν εμπνέεται από αυτόν τον σκοπό, δεν είναι αντάξια του ανθρώπου, αλλά είναι μια εγωιστική κραυγή που έχει ως στόχο να τραβήξει την προσοχή, να εντυπωσιάσει και να θρέψει τον εγωισμό αυτού που την έβγαλε.

Υπάρχουν πράγματα γύρω μας ωραία και άσχημα, καλά και κακά, λογικά και παράλογα και αυτά προβάλλονται μέσα σε αυτήν την ταινία. Σε κάθε εικόνα κρύβεται ένα μήνυμα. Σε κάθε μουσικό – ηχητικό απόσπασμα κρύβονται κάποια συναισθήματα. Μέσα από τον συνδυασμό εικόνων, μουσικής και ήχων που εναλλάσσονται συνεχώς καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας εκφράζονται οι απόψεις και τα συναισθήματα του δημιουργού. Ο λόγος για τον οποίο δημιουργήθηκε αυτό το έργο είναι η προσωπική έκφραση του δημιουργού. Το έργο αυτό είναι μια κατάθεση ψυχής.

Ένας άλλος λόγος για τον οποίο φτιάχτηκε αυτή η ταινία είναι για να δοθούν απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα κάποιων ανθρώπων που αναζητούν καλοπροαίρετα την αλήθεια. Είναι μια ένδειξη ψυχικής υγείας το να απασχολούν κάποιον ερωτήματα όπως: τι είναι ο άνθρωπος; γιατί υπάρχει; πώς και γιατί δημιουργήθηκε ο κόσμος; υπάρχει άραγε ο θεός; Είναι τραγικό να ζεις και να μην ξέρεις γιατί ζεις και να μην ενδιαφέρεσαι να το μάθεις. Μέσα σε αυτήν την ταινία κατατίθενται η κοσμοθεωρία και η πίστη του δημιουργού, που δεν είναι δημιουργήματα του μυαλού του, της φαντασίας του, του φιλοσοφικού στοχασμού του, αλλά είναι η εξ αποκαλύψεως διδασκαλία, πίστη και φιλοσοφία που διαφυλάσσεται εδώ και αιώνες μέσα στην ορθόδοξη χριστιανική εκκλησία. Η ορθόδοξη χριστιανική διδασκαλία μοιάζει με ένα ζευγάρι φακών μέσα από τους οποίους μπορεί κάποιος να δει τα πάντα γύρω του με έναν ξεχωριστό τρόπο. Το ίδιο ισχύει για κάθε άλλη διδασκαλία, θεωρία ή φιλοσοφικό σύστημα. Ο άνθρωπος εν τέλει είναι ελεύθερος να διαλέξει με ποιους φακούς θέλει να βλέπει τον κόσμο. Είναι ελεύθερος να σκεφτεί, να δοκιμάσει και να δει ποια είναι η αλήθεια.

Ας γίνει όμως μια αναφορά για το τι δείχνει το έργο και ποια μηνύματα περνάει. Στην αρχή ο θεατής βλέπει την δημιουργία του κόσμου από τον Θεό. Η ταινία ξεκινάει από το πρώτο δέκατο του δευτερολέπτου κατά το οποίο γεννήθηκε το φως και φτάνει μέχρι την δημιουργία του ανθρώπου. Σε αυτό το πρώτο μέρος ο θεατής βλέπει την ομορφιά του πλανήτη και του κόσμου γενικότερα μέσα στον οποίο ζούμε. Ο δημιουργός επιθυμούσε να δει ο θεατής τον κόσμο με άλλα μάτια, σαν να τον βλέπει για πρώτη φορά και να σκεφτεί ότι ζει σε έναν όμορφο κόσμο. Μέσα στην δημιουργία υπάρχει κάτι μυστηριώδες κάτι ιερό και αγνό. Όλη αυτή η ομορφιά κρύβει μέσα της ένα μεγάλο ερώτημα, ένα μεγάλο γιατί. Αναρωτιέται κανείς και λέει: Γιατί υπάρχουν όλα αυτά; Πώς δημιουργήθηκαν; Γίνεται αυτό το σύμπαν και αυτή η τελειότητα να προκύψει από απλή τύχη; Έστω ότι όλα έγιναν από τύχη. Για να γίνουν όλα αυτά χρειάζεται να υπάρχει η ύλη. Ποιος δημιούργησε την ύλη; Γιατί λοιπόν δημιουργήθηκαν όλα αυτά; Και γιατί είναι όμορφα; Ποιο είναι το νόημα της ύπαρξής τους αλλά και της ομορφιάς τους; Υπάρχει ένα τεράστιο, αχανές σύμπαν και μέσα σε αυτό μια κουκιδίτσα, ένας όμορφος πλανήτης. Και πάνω σε αυτόν τον πλανήτη ζει ο άνθρωπος. Ποιος ο λόγος που υπάρχουμε; Ποια είναι η θέση του ανθρώπου μέσα στην δημιουργία; Όλα αυτά τα μηνύματα και όλες αυτές οι σκέψεις μεταδίδονται μέσα από το πρώτο μέρος της ταινίας που θα μπορούσε να έχει τίτλο: «Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ» ή «ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ».

Το δεύτερο μέρος της ταινίας θα μπορούσε να ονομάζεται «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΟΝ» ή «ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ». Προβάλλεται σε αυτό η ζωή του ανθρώπου πάνω στην Γη και μέσα από τις εικόνες και τη μουσική μεταδίδονται κάποια άλλα μηνύματα. Ο θεατής παρατηρεί σαν για πρώτη φορά τον άνθρωπο και λέει: «Ο άνθρωπος, το μυστηριώδες ον». Βλέπει κάποια πράγματα που τον κάνουν να συλλογιστεί ότι θα μπορούσαμε να ζούμε ποιο απλά, ποιο όμορφα, ποιο φυσικά, ποιο ταπεινά. Βλέπει την ασχήμια των ανθρώπων και κάποιων πράξεών τους και σκέφτεται: «Κάτι δεν πάει καλά». Παρακολουθεί τον αγώνα των ανθρώπων για να φτάσουν σε μια κορυφή. Να φτιάξουν πολιτισμό. Να εξελιχθούν. Να κάνουν τη ζωή τους τάχα καλύτερη. Και αναρωτιέται: «Πού οδηγεί άραγε την ανθρωπότητα σαν σύνολο όλος αυτός ο αγώνας που κάνει;» Όλοι τρέχουμε, όλοι αγωνιζόμαστε, αλλά πού οδηγεί όλη αυτή η φασαρία και το άγχος; Προσπαθούμε να φτάσουμε ψηλά, να φτιάξουμε έναν επίγειο παράδεισο, να γίνουμε αθάνατοι, να γίνουμε θεοί. Προσπαθούμε να φτιάξουμε όλο και ποιο ψηλούς ουρανοξύστες. Ήμαστε υπερήφανοι. Και μέσα από την επίτευξη αυτών των στόχων, που από πίσω τους κρύβεται η ματαιοδοξία τι θα κερδίσουμε; Φτιάχνουμε έναν σύγχρονο πύργο της Βαβέλ. Μήπως στον πυρήνα του πολιτισμού μας, στο μεδούλι του, κρύβεται η αυτοκαταστροφή;

Επίσης σε αυτό το δεύτερο μέρος προβάλλονται η βία, οι πόλεμοι, οι αιματοχυσίες. Βλέποντας ο θεατής σκηνές βίας που τον σοκάρουν αναρωτιέται γιατί να συμβαίνουν άραγε όλα αυτά. Γιατί οι άνθρωποι προτιμούν να μισούνται από το να αγαπιούνται; Γιατί προτιμούν τον πόλεμο από την ειρήνη; Γιατί αφήνουν μικρόβια όπως το μίσος και το φθόνο να καταστρέφουν τη ζωή τους; Αναρωτιέται ο θεατής: «Αφού κανείς δεν έγινε ευτυχισμένος από το κακό που υπάρχει στον κόσμο γιατί αυτό υπάρχει ακόμα;» Ξυπνάει, ταρακουνιέται και καταλαβαίνει ότι ο άνθρωπος με τις πράξεις του είναι μια παραφωνία μέσα στο σύμπαν.

Στο τέλος της ταινίας, στον επίλογο, που είναι το τρίτο μέρος της ταινίας, δίνονται κάποιες απαντήσεις όσον αφορά το γιατί συμβαίνουν όλα αυτά τα κακά στην ανθρωπότητα. Η απάντηση που δίνεται είναι ότι οι άνθρωποι σαν ελεύθερα όντα που

είναι, είχαν να επιλέξουν ανάμεσα στο καλό και στο κακό και τελικά οι περισσότεροι επέλεξαν το κακό.

Δίνονται όμως και 2 σπουδαία, αισιόδοξα και χαρμόσινα μηνύματα. Και το πρώτο από αυτά είναι ότι μπορεί ο κόσμος στο σύνολό του να βρίσκεται σε μια κατάσταση που σε κάνει να μελαγχολείς. Όμως ακόμα και στις χωματερές φυτρώνουν λουλούδια. Ποτέ δεν θα πάνε να υπάρχουν η χαρά, η αγάπη, η πίστη, η ελπίδα. Και ποτέ δεν θα πάνε να υπάρχουν σε αυτόν τον κόσμο οι άνθρωποι που αγάπησαν τον Θεό. Που ανοίχτηκαν τα μάτια τους και είδαν έκπληκτοι την βασιλεία των ουρανών, έγιναν μάρτυρες μιας άλλης ζωής, μιας άλλης πραγματικότητας και έκαναν μια αθόρυβη, ταπεινή, μυστική και ακατανόητη για τους πολλούς ζωή.

Το δεύτερο χαρμόσινο μήνυμα που δίνεται, είναι το εξής: Ότι και αν συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο είναι προσωρινό. Σε σχέση με την άπειρη αιωνιότητα που μας περιμένει, το παρόν είναι απειροελάχιστο, είναι ένα μηδέν, ένα τίποτα. Βλέποντας τον άνθρωπο να χάνεται μετά τον θάνατο θλίβεσαι, απελπίζεσαι δεν βγάζεις κανένα νόημα. Ποιος ο λόγος να ζήσεις, να υπάρξεις για λίγο αφού αργά ή γρήγορα θα χαθείς; Βλέποντας όμως τον άνθρωπο να ανασταίνεται και να ζει για πάντα σε έναν άλλο κόσμο θαυμαστό και απεριγράπτο, σκέφτεσαι ότι η Γη μας είναι μια προσωρινή κατοικία. Δεν υπάρχει θάνατος αλλά έχεις μπει ήδη στην αιωνιότητα. Υπάρχει αρχή αλλά όχι τέλος. Έρχεσαι στον κόσμο από το μηδέν αλλά δεν σβήνεις, δεν εξαφανίζεσαι, δεν πεθαίνεις ποτέ.

2. Αναλυτική περιγραφή της διαδικασίας δημιουργίας του έργου

2.1. Συλλογή οπτικού υλικού

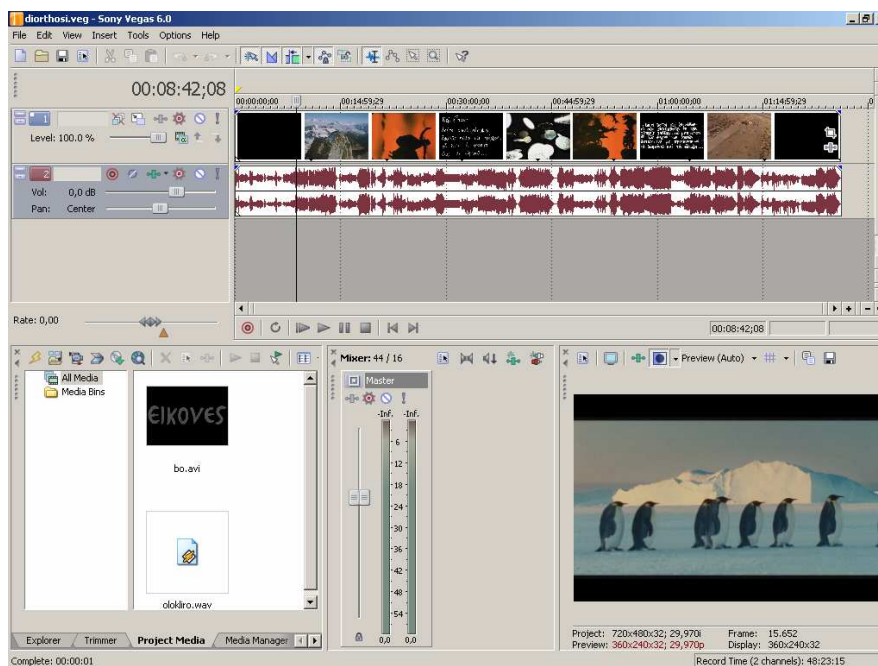
2.1.1. Η επιλογή και η απομόνωση σκηνών

Η συλλογή του οπτικού υλικού ήταν μια σχετικά απλή και ευχάριστη διαδικασία. Ήταν όμως επίσης και χρονοβόρα αφού ολοκληρώθηκε μετά από επτά μήνες. Το πέρασμα των διαφόρων ταινιών και ντοκιμαντέρ στον σκληρό δίσκο του υπολογιστή γινόταν με το πρόγραμμα DVD Fab express.

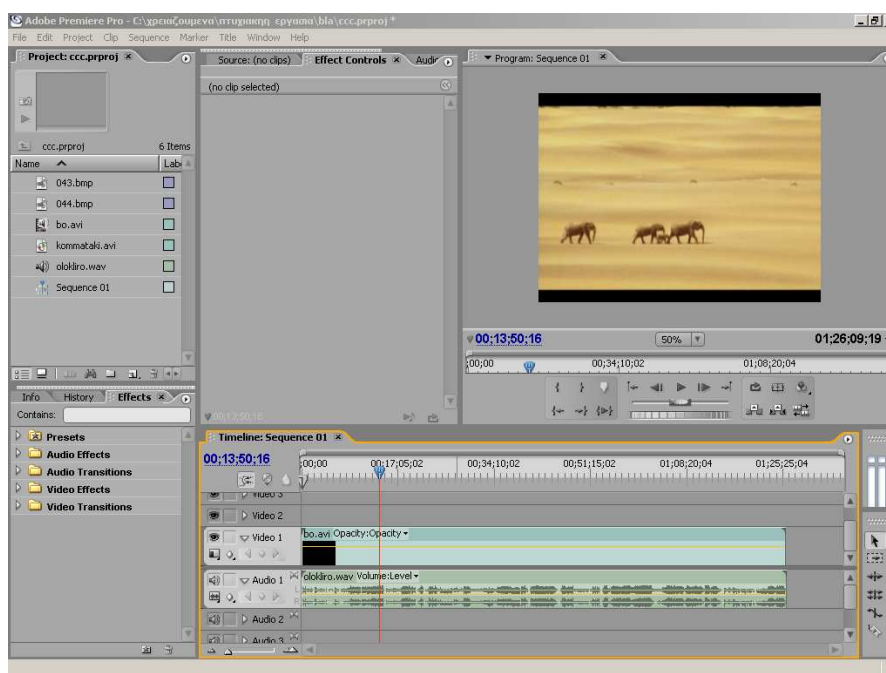

DVD FAB Express

Έπειτα δημιουργούταν ένα project στο “Vegas” που είναι πρόγραμμα επεξεργασίας εικόνας και γινόταν η εισαγωγή (import) ολόκληρης της ταινίας μέσα σε αυτό το πρόγραμμα με σκοπό να απομονωθούν οι σκηνές της ταινίας που φαίνονταν ενδιαφέρουσες και υπήρχε η πιθανότητα να χρησιμοποιηθούν στην πτυχιακή εργασία. Γενικώς χρησιμοποιήθηκαν δύο προγράμματα επεξεργασίας εικόνας. Αυτά ήταν το Sony Vegas και το Adobe Premiere.

Sony Vegas

Adobe Premiere

Για αυτήν τη διαδικασία κατά την οποία επιλέγονταν και απομονώνονταν σκηνές χρησιμοποιήθηκε το Vegas. Το Adobe Premiere χρησιμοποιήθηκε αργότερα στο μοντάζ των εικόνων επειδή έχει καλύτερα effects από το Vegas.

2.1.2. Η οργανωμένη αρχειοθέτηση του οπτικού υλικού

Οι ταινίες που παρακολούθηθηκαν μέσα σε αυτό το διάστημα των επτά μηνών είναι πάρα πολλές και ο χώρος που καταλάμβαναν συνολικά μέσα στον σκληρό δίσκο του υπολογιστή οι σκηνές που μαζεύτηκαν, ήταν κάπου 180 GB. Όλες αυτές οι σκηνές αποθηκεύτηκαν σε ένα σύστημα πάρα πολλών φακέλων και υποφακέλων που αντιστοιχούσαν σε πάρα πολλές κατηγορίες και υποκατηγορίες θεμάτων.

Υπήρχαν δύο βασικές κατηγορίες σκηνών. Η μια αντιστοιχούσε στον φάκελο με την ονομασία “Δημιουργία” και η άλλη αντιστοιχούσε στον φάκελο με την ονομασία “Άνθρωπος”. Μέσα στον φάκελο “Δημιουργία”, υπήρχαν κάποιοι άλλοι υποφάκελοι στους οποίους καταχωρήθηκαν σκηνές στις οποίες προβάλλονταν το διάστημα, ζώα της ξηράς, θαλάσσια ζώα, πουλιά, ζώα των πάγων, ζώα της ερήμου, έντομα, ερπετά, τοπία, φυτά, καιρικά φαινόμενα και πορτρέτα ζώων. Αυτοί οι υποφάκελοι εννοείται ότι είχαν τις αντίστοιχες ονομασίες. Αλλά ακόμα και σε πολλούς από αυτούς του υποφακέλους υπήρχαν και άλλοι υποφάκελοι. Δεν αναφέρονται γιατί θα είναι ανούσιο και κουραστικό για τον αναγνώστη να διαβάζει ένα ατέλειωτο κατεβατό από ονομασίες υποφακέλων.

Αυτά όσον αφορά την μια από τις δύο κατηγορίες σκηνών που είχε το όνομα “δημιουργία”. Μέσα στον φάκελο “Άνθρωπος” που αντιστοιχούσε στην δεύτερη βασική κατηγορία σκηνών, υπήρχαν υποφάκελοι στους οποίους καταχωρήθηκαν σκηνές στις οποίες γινόταν κάποια κριτική και προβάλλονταν ανθρώπινες μορφές, ο παραλογισμός της σύγχρονης ζωής, η κακία, η δυστυχία, η θλίψη, ο πόλεμος και η βία γενικότερα, και οι σχέσεις του ανθρώπου με την φύση. Όπως και στον βασικό φάκελο “δημιουργία” έτσι και στον υποφάκελο ‘Άνθρωπος’ κάθε υποφάκελος περιέχει μεμονωμένες σκηνές αλλά και υποφακέλους.

Διαβάζοντας κάποιος τα παραπάνω καταλαβαίνει και για ποια πράγματα γίνεται λόγος μέσα στην ταινία. Με το να γίνει μια πολύ αναλυτική αρχειοθέτηση θα δινόταν αργότερα η δυνατότητα να γίνει ποιο εύκολα και ποιο σωστά το μοντάζ γιατί ο γράφων θα ήξερε τι ακριβώς έχει και πού το έχει. Ας αναφερθεί ένα παράδειγμα για να γίνει ποιο κατανοητό το πόσο σημαντική είναι η λεπτομερής και προσεκτική αρχειοθέτηση όταν υπάρχει ένας τεράστιος όγκος υλικού. Όταν ξεκίνησε η διαδικασία του μοντάζ και προσθέτονταν η μια σκηνή αμέσως μετά την άλλη, πολλές φορές ο δημιουργός της ταινίας ήξερε ποια έπρεπε να είναι η επόμενη σκηνή. Δηλαδή έλεγε: «Η επόμενη σκηνή πρέπει να είναι ένα ηλιοβασίλεμα». Πήγαινε λοιπόν στον φάκελο “δημιουργία”, έμπαινε στον υποφάκελο “τοπία”, μετά έμπαινε στον υποφάκελο “ηλιοβασιλέματα”, έβλεπε την μια μετά την άλλη και τις τριάντα σκηνές που έδειχναν με διάφορους τρόπους το ηλιοβασίλεμα και διάλεγε αυτή που του άρεσε περισσότερο και ταυτόχρονα έκρινε ότι ταιριάζει καλύτερα με τις προηγούμενες και τις επόμενες σκηνές. Αν είχε «πετάξει» τις σκηνές που είχαν ηλιοβασίλεμα μέσα στον φάκελο “τοπία” ή ακόμα χειρότερα μέσα στον φάκελο “δημιουργία” θα κουραζόταν μέχρι να βρει το ηλιοβασίλεμα που ήθελε, θα έχανε πολύ χρόνο και θα έχανε και τον ειρμό του. Αναφέρθηκαν τα παραπάνω ως παράδειγμα για να είναι ποιο κατανοητό πόσο σημαντική είναι η αναλυτική και οργανωμένη αρχειοθέτηση. Για την διαδικασία όμως του μοντάζ θα γίνει λόγος αργότερα.

2.1.3. Τα κριτήρια βάσει των οποίων επιλέγονταν οι σκηνές

Πριν ξεκινήσει η διαδικασία της συλλογής των διαφόρων σκηνών είχε αποφασιστεί να υπάρχουν μέσα στην ταινία μηνύματα κοινωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, αντιπολεμικά και χριστιανικά. Αρχικά θα προβάλλονταν εικόνες από την φύση και στη συνέχεια θα προβάλλονταν εικόνες από τη ζωή του ανθρώπου πάνω στον πλανήτη Γη. Πίσω από κάθε εικόνα αναγνωριζόταν ένα συναίσθημα, μια ιδέα, ακόμα και όταν στην εικόνα υπήρχε ένα τοπίο ή ένα ζώο. Όταν το μήνυμα της εικόνας ταίριαζε με την ιδέα του συνολικού έργου τότε αυτή η εικόνα κρατιόταν. Για κάποιες σκηνές ήταν σίγουρο από την αρχή ότι θα χρησιμοποιούνταν στην ταινία διότι εκτός του ότι ήταν εντυπωσιακές είχαν και την δυνατότητα να μεταδώσουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα αν συνδυάζονταν με κάποιες άλλες συγκεκριμένες σκηνές. Πάντως από την αρχή υπήρχε ένας βασικός σκελετός βάσει του οποίου εξελίχτηκε όλο το έργο.

Αλλά για τον λόγο για τον οποίο τελικά η κάθε σκηνή επιλέχτηκε να βρίσκεται στη θέση στην οποία βρίσκεται, καθώς και για το τι λέει μόνη της και τι λέει σε συνδυασμό με τις προηγούμενες και τις επόμενες σκηνές θα γίνει λόγος αργότερα, στο κεφάλαιο που περιγράφεται αναλυτικά η διαδικασία του μοντάζ. Τώρα θα αναφερθούν τα αισθητικά κριτήρια βάσει των οποίων επιλέγονταν οι σκηνές που απομονώνονταν. Όλες αυτές οι σκηνές που επιλέχτηκαν ήταν υποψήφιες για να μπουν μέσα στην ταινία. Όμως το 99% αυτών των σκηνών έμεινε τελικά απέξω.

Και ας αναφερθούμε πρώτα στις εικόνες που δείχνουν την δημιουργία. Οι περισσότερες εικόνες βρέθηκαν σε ντοκιμαντέρ. Ελάχιστες είναι οι εικόνες που έδειχναν φύση και βρέθηκαν σε ταινίες. Και πάλι αυτές οι ταινίες είχαν σαν σκοπό να μεταδώσουν οικολογικά μηνύματα. Μια σκηνή δεν έπρεπε απλά να δείχνει μόνο ένα ζώο ή ένα τοπίο. Έπρεπε η λήψη της εικόνας να είναι καλλιτεχνική. Υπάρχουν ντοκιμαντέρ στα οποία δεν έχει δοθεί τόσο μεγάλη σημασία στο θέμα της καλλιτεχνικής λήψης. Βλέποντας τα, ενημερώνεσαι και μαθαίνεις καινούρια πράγματα αλλά οι εικόνες είναι πεζές εκτός ελάχιστων περιπτώσεων. Για παράδειγμα θα δεις πού ζει μια τίγρη, πώς ζει, τι τρώει, πώς αναπαράγεται, πώς μεγαλώνει τα μικρά της, αλλά το όλο πράγμα είναι μια απλή παρουσίαση που έχει σαν κύριο σκοπό την ενημέρωση. Οι εικονολήπτες δεν είναι καλλιτέχνες. Υπάρχουν άλλα ντοκιμαντέρ όπως αυτά του BBC που δημιουργήθηκαν από πραγματικούς καλλιτέχνες. Πολλές από τις εικόνες που τραβάνε οι εικονολήπτες είναι κινούμενοι ζωγραφικοί πίνακες. Τραβάνε το θέμα με τέτοιο τρόπο ώστε να υπάρχουν μέσα στην εικόνα τα συναισθήματα που νιώθουν όταν το παρατηρούν. Ένας καλλιτέχνης όταν παρατηρεί ένα πουλί, δεν μετράει το μήκος του ανοίγματος των φτερών του, το μήκος του ράμφους του και ότι άλλο παρατηρεί ένας ορνιθολόγος ή ζωολόγος. Ο καλλιτέχνης όταν βλέπει ένα πουλί, βλέπει κάτι μυστηριώδες, όμορφο και ιερό. Κάνει πάρα πολύ υπομονή, παρατηρεί συνεχώς τα ζώα, επικοινωνεί σχεδόν μαζί τους και περιμένει να του δοθεί η ευκαιρία να βρίσκεται τη σωστή στιγμή στο σωστό σημείο και χρησιμοποιώντας την τέλεια γωνία λήψης και τον τέλειο φωτισμό να τραβήξει μια σκηνή μαγευτική. Και ένας τέτοιος εικονολήπτης καταφέρνει να δείχνει στον κόσμο σκηνές που προκαλούν θαυμασμό, συγκίνηση και δέος. Σε αυτές τις σκηνές εκτός του ότι η εικόνα είναι ποιο καθαρή, τα χρώματα είναι ποιο ωραία υπάρχει αποτυπωμένο ένα ακαθόριστο συναίσθημα, μια ιδέα, ένα μυστήριο. Δεν περιγράφονται εύκολα με λόγια τα χαρακτηριστικά μιας εικόνας που προκαλεί τα παραπάνω συναισθήματα. Γενικώς δεν περιγράφονται όλα τα πράγματα με λόγια. Κάποια πράγματα για να τα νοιώσεις πρέπει να τα μυρίσεις, άλλα να τα ακούσεις, άλλα να τα γευτείς και άλλα να τα δεις. Η γλώσσα και το λογικό πάντα έρχονται τελευταία ασθμαίνοντας καθώς

προσπαθούν να κατανοήσουν, να εξηγήσουν, να κατατάξουν, να αναλύσουν, να περιγράψουν, να οργανώσουν, να οριοθετήσουν και στο τέλος να κουράσουν. Μπορούν να περιγραφούν άραγε με λόγια η γεύση του μελιού, το άρωμα ενός τριαντάφυλλου ή το κελάηδημα ενός αηδονιού;

Μιλήσαμε για το πως επιλέγονταν οι εικόνες που έδειχναν την δημιουργία. Ας αναφερθούμε όμως και στις σκηνές που δείχνουν τον άνθρωπο και τα έργα του. Όπως έχει λεχθεί και προηγουμένως ένας από τους στόχους αυτής της ταινίας ήταν να γίνει κριτική σε κάποιες καταστάσεις, κάποια πράγματα που γίνονται από τους ανθρώπους. Η επιθυμία για κριτική δεν είναι ξεχειλίσμα μίσους για τους ανθρώπους, αλλά είναι μάλλον μια έκφραση του ενδιαφέροντος για αυτούς και μια έκφραση της λύπης για όλα τα άσχημα πράγματα συμβαίνουν γύρω μας. Έγινε λοιπόν η προσπάθεια να βρεθούν σκηνές που να δείχνουν κάποια άσχημα πράγματα με τέτοιο τρόπο ώστε να εκφράζουν τα συναισθήματα του δημιουργού. Για παράδειγμα ήθελε να δείξει σκηνές πολέμων, φόνων, βίας που να σοκάρουν. Που να κάνουν τον θεατή να καταλάβει ότι η βία, οι φόννοι, οι πόλεμοι δεν είναι όπως στις ταινίες του Hollywood. Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί, αλλά άνθρωποι που σκοτώνουν και σκοτώνονται. Και μόνο ένας διεστραμμένος και παράφρων μπορεί να χαίρεται που οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονται.

Έγινε η προσπάθεια να βρεθούν σκηνές που να δείχνουν την πραγματικότητα όπως είναι. Ένα κριτήριο βάσει του οποίου επιλέγονταν ποιες σκηνές θα κρατιόντουσαν, ήταν ότι θα έπρεπε να γίνεται μια άμεση ή έμμεση κριτική χωρίς όμως να εκδηλώνεται εμπάθεια και μίσος. Οι σκηνές έπρεπε να δείχνουν την πραγματικότητα με τέτοιο τρόπο ώστε ο θεατής να την νιώθει και να την κατανοεί. Και υπάρχουν διάφορα κόλπα και μυστικά με τα οποία μπορείς να δείξεις την πραγματικότητα όπως είναι αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε ο θεατής να την αντιληφθεί ακριβώς όπως και εσύ. Για παράδειγμα όταν δείχνεις εικόνες από κεντρικούς δρόμους και κεντρικά σημεία μιας πόλης από όπου περνούν άνθρωποι και αυτοκίνητα δείχνεις μια πραγματικότητα. Αν όμως βάλεις αυτές τις σκηνές να «παίξουν» γρήγορα, τότε βοηθάς τον θεατή να δει αυτό που βλέπεις και εσύ, το οποίο είναι μια ασταμάτητη κίνηση, ένα ασταμάτητο τρεχαλιτό, ένα ασταμάτητο άγχος, μια ασταμάτητη κούραση, που έχει ως σκοπό να κάνει την ζωή μας πιο άνετη και πιο όμορφη... Ελπίζεις ότι ο θεατής θα σκεφτεί κάπως έτσι: «Μα ποιος είναι αυτός ο δαίμονας που έχει τρελάνει ολόκληρη την ανθρωπότητα και την έχει κάνει να τρέχει και να μην προλαβαίνει; Να τρέχει και να μην σκέφτεται; Και τι δολώματα βάζει στην άκρη από το αγκίστρι του; Χρήματα, ηδονές, μάταιη δόξα. Κρατάει λοιπόν αυτός ο πονηρός κύριος το καλάμι, εμείς τρέχουμε σαν μπουλουκι πίσω από το δόλωμα και τελικά πάμε όπου θέλει αυτός. Και ο άνθρωπος, ο κατ' εικόνα Θεού πλασμένος έχασε την ιερότητά του και το μεγαλείο του και έγινε μια καρικατούρα». Ο γράφων έψαχνε για σκηνές οι οποίες όταν θα συνδυάζονταν θα έφτιαχναν ένα κοκτέιλ εικόνων που όποιος θα το δοκίμαζε θα προβληματιζόταν και θα σκεφτόταν όλα τα παραπάνω.

2.1.4. Εναλλακτικό οπτικό υλικό που χρησιμοποιήθηκε

Στο οπτικό υλικό που τελικά συγκεντρώθηκε συμπεριλαμβάνονταν και μερικές φωτογραφίες. Υπήρχαν μερικές φωτογραφίες από κάποιους φωτογράφους του National Geographic και κάποιες φωτογραφίες αγιορειτών μοναχών τραβηγμένες από τον μοναχό Χαρίτωνα. Οι τελευταίες βρίσκονταν σε ένα λεύκωμα και περάστηκαν με scanner στον υπολογιστή. Επίσης περάστηκαν με τον ίδιο τρόπο μια εικόνα του Χριστού που είναι εγκαυστική εικόνα του 6ου αιώνα και βρίσκεται στο Σινά, στο μοναστήρι της αγίας Αικατερίνης, αλλά και μια άλλη εικόνα που υπήρχε σε

ένα περιοδικό και μπήκε και αυτή στην ταινία. Είναι η εικόνα της Αναστάσεως που ο Χριστός δίνει το χέρι του στον Αδάμ και τον σηκώνει. Οι δύο τελευταίες εικόνες καθώς και οι φωτογραφίες των αγιορειτών μοναχών επεξεργάστηκαν στο “Adobe Premiere” και μετά την επεξεργασία τους και την χρήση κάποιων effects φαίνονταν πολύ καλύτερες. Οι εικόνες με τα διάφορα λόγια καθώς και η εικόνα με τους τρεις σταυρούς που βρίσκεται στο τέλος της ταινίας είναι δημιουργήματα του γράφοντος. Όλα αυτά τα λόγια είναι παρμένα από την Αγία Γραφή εκτός από κάποια λόγια (νεράκι τι ωραίο που είσαι.....), που βρίσκονται σε ένα βιβλίο που έγραψε η Γαβρηιλία μοναχή και το οποίο έχει τίτλο “Το σπίτι του Θεού”. Αυτά τα λόγια γράφτηκαν με άσπρο ξυλομολύβι πάνω σε μαύρα χαρτόνια. Ύστερα αυτά τα χαρτόνια σκαναρίστηκαν και περάστηκαν οι εικόνες τους στον υπολογιστή και μετά από επεξεργασία που έγινε μέσα στα προγράμματα “Vegas” και “Adobe Premiere”, φαίνονταν καλύτερες. Δηλαδή το μαύρο φαινόταν ποιο μαύρο και το άσπρο φαινόταν ποιο φωτεινό. Αυτές οι καρτέλες δεν φτιάχτηκαν την περίοδο που μαζεύονταν οι διάφορες σκηνές. Φτιάχτηκαν αργότερα κατά την διαδικασία του μοντάζ των εικόνων. Όταν ολοκληρωνόταν κάποιο τμήμα της ταινίας γράφονταν και τα λόγια που θα ταίριαζαν να συνοδεύουν τις συγκεκριμένες εικόνες.

2.1.5. Λίστα ταινιών από τις οποίες δανειστήκαν σκηνές

Για να αναφερθούν όλες οι ταινίες από τις οποίες κρατήθηκε έστω και μια σκηνή κατά την διαδικασία της συλλογής του οπτικού υλικού, θα έπρεπε να φτιαχτεί μια πολύ μεγάλη λίστα. Επίσης θα έπρεπε να φτιαχτεί μια πολύ μεγαλύτερη λίστα αν αναφέρονταν όλες οι ταινίες που παρακολούθηθηκαν μέσα στο χρονικό διάστημα των εφτά μηνών κατά το οποίο συλλέγονταν σκηνές. Και αυτό διότι πολλές ήταν οι ταινίες από τις οποίες δεν κρατήθηκε ούτε μια σκηνή. Στην λίστα που ακολουθεί υπάρχουν μόνο οι ταινίες από τις οποίες κρατήθηκε έστω και μια μόνο σκηνή η οποία όμως μπήκε τελικά και στην ταινία.

- Deep Blue -BBC
- Mikrokosmos -Odeon
- The awfull truth -Dolby digital – Videosonic
- Zapatista -Big noise film
- Fires of Kuwait - Warner Home Video
- Hubble -ESA
- Powaqqatsi -Miramax
- Μαγουqatsi -Miramax
- Koyanisqatsi -Miramax
- The age of terror -BBC
- Baraka -Epite films
- The blue planet -BBC
- Το ανθρώπινο σώμα -BBC
- Ταξίδι στις ηπείρους: Η άγνωστη Αφρική -BBC
- Genesis -The Bible collection
- Οι πλανήτες -BBC
- Ακήρυχτος πόλεμος
- Fahrenheit 9/11
- Οι καλύτεροι φωτογράφοι -National Geographic
- Weapons of world war 2 -BBC
- Οι τελευταίες μέρες του Χίτλερ
- Δοκιμασίες στο ζωικό βασίλειο: Τα θηλαστικά -BBC
- Destiny in space -Warner Home Video
- Mission to Mir -Warner Home Video
- Hail Columbia -Warner Home Video
- Ring of fire -Volcano film parthtership
- Wild weather -BBC
- Άγρια φύση: Το μεγαλείο της άγριας ζωής -BBC
- Pride FC – Demolition -Dream Stage entertainment inc
- Wild south America - BBC
- Το κυνήγι του Οσάμα Μπιλ Λάντεν -Discovery channel
- Nile -BBC
- Trials of life -BBC
- Το διάστημα -BBC
- Το μάθημα του σκότους -Werner Herzog - Prooptiki
- Ο τροχός του χρόνου -Werner Herzog - Prooptiki
- Africa: The Serengeti -The Serengeti film partnership
- The adventure of prince Achmed -bfi
- Le sens de la vie -Bernard Stulzuft
- Bodysong -Filmfour limited and UK film council 2002
- Animat 10ed. –Sitges
- Fast film -Virgil Widrich
- Sometimes -pleix
- Wild north America -BBC
- Μοναδικές τοποθεσίες -Sciense museum of Minesota
- Hiroshima -BBC
- The other size of Suez -Private cinema
- Η πτώση των δίδυμων πύργων -BBC
- Η ζωή στην άγρια φύση -BBC

- Life in the freezer -BBC
- State of the planet -BBC
- Atlantis -Columbia Tristar
- Πολιτισμοί γύρω από την Σαχάρα -BBC
- The emperor's journey - Warner Bros
- Blue planet -WB (IMAX)

Οι σκηνές που υπάρχουν μέσα στο video κολάζ δανείστηκαν από τις παραπάνω ταινίες που είναι 55 στον αριθμό. Όπως προαναφέρθηκε, οι ταινίες από τις οποίες κόπηκαν σκηνές στην αρχή ήταν περισσότερες (παραπάνω από τριπλάσιες). Όμως δεν αναφέρονται γιατί οι σκηνές που απομονώθηκαν από αυτές δεν χρησιμοποιήθηκαν τελικά στην ταινία.

2.2. Διαδικασία του μοντάζ

2.2.1. Λίγα λόγια για την τεχνοτροπία του κολάζ

Πριν ξεκινήσουμε να μιλούμε για την τεχνοτροπία του κολάζ ας πούμε ότι η λέξη κολάζ είναι γαλλική και είναι πολύ πιθανόν να προέρχεται από την ελληνική λέξη “κολλάω - κολλώ”. Υπάρχει ένας αντίστοιχος όρος στην ελληνική γλώσσα που δίνεται από τον Οδυσσέα Ελύτη σε κάποιο βιβλίο του που έχει τον τίτλο «Εν λευκώ». Είναι ένα βιβλίο-συλλογή μέσα στο οποίο υπάρχουν κάποια ποιήματα του Οδυσσέα Ελύτη αλλά κυρίως απαρτίζεται από κείμενα στα οποία μιλάει για διάφορα θέματα. Σε ένα κείμενό του μιλάει για τις “Συνεικόνες”. Την τεχνοτροπία του κολάζ, αυτός την ονομάζει τεχνοτροπία των συνεικόνων. Ο Ελύτης μέσα σε αυτό το κείμενο λέει πως μερικές φορές καθόταν στο σπίτι του και έφτιαχνε κολλάζ εικόνων και φωτογραφιών. Το σύνολο των εικόνων που συνδυασμένες αποτελούν ένα έργο αυτός το ονομάζει Συνεικόνες. Περιγράφει την φιλοσοφία που κρύβεται πίσω από αυτή την τεχνοτροπία καθώς επίσης μιλάει και για την ομορφιά και τις δυσκολίες αυτής της τεχνικής.

Ας προσπαθήσουμε τώρα με απλά λόγια να εξηγήσουμε τι είναι το κολάζ. Αν κόψεις από διάφορες εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία διάφορες φωτογραφίες και εικόνες και αν μετά όλα αυτά που μάζεψες τα κολλήσεις με τρόπο συνδυαστικό πάνω σε ένα κομμάτι χαρτόνι, τότε το αποτέλεσμα θα είναι ένα κολάζ. Το κολάζ μπορεί να είναι κάτι πολύ απλό αλλά μπορεί να είναι και κάτι ποιο καλλιτεχνικό, ποιο “ψαγμένο”. Αν κάποιος κολλήσει πάνω σε ένα χαρτόνι τη μια δίπλα στην άλλη τις αγαπημένες του φωτογραφίες, θα έχει φτιάξει ένα απλό κολάζ. Αν ένας άλλος ζωγραφίσει έναν ουρανοξύστη και σε κάθε παράθυρο του ουρανοξύστη βάλει την φωτογραφία ενός φίλου του, θα έχει φτιάξει και αυτός ένα κολάζ ποιο καλλιτεχνικό. Ένα κολάζ μπορεί να είναι οτιδήποτε, από το ποιο συνηθισμένο και συμβατικό πράγμα, ως το ποιο τρελό και παράξενο.

Η τεχνοτροπία του κολάζ χρησιμοποιείται και στον κινηματογράφο. Στον κινηματογράφο το κολάζ είναι λίγο διαφορετικό γιατί συνήθως δεν έχουμε φωτογραφίες και ζωγραφίες αλλά «ζωντανές», κινούμενες εικόνες. Η ποιο απλή μορφή κολάζ στον κινηματογράφο είναι, διάφορες σκηνές άσχετες μεταξύ τους, που προέρχονται από διάφορες πηγές και που μπορεί να δείχνουν εντελώς διαφορετικά πράγματα να διαδέχονται η μια την άλλη. Κάτι τέτοιο έγινε σε αυτήν την πτυχιακή εργασία. Υπάρχουν και άλλα είδη κολάζ στον κινηματογράφο που είναι ποιο

σύνθετα. Όσοι καταπιάνονται με αυτού του είδους τα κολάζ, «κόβουν» κομμάτια από σκηνές σαν με ψαλίδι και τις τοποθετούν μέσα σε άλλες σκηνές, άλλα backgrounds, άλλα περιβάλλοντα. Και μπορεί σε μια σκηνή να έχουν τοποθετηθεί με αυτόν τον τρόπο πολλές «κομμένες» μορφές ή αντικείμενα. Σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα αναφέρεται η ταινία με τίτλο “Fast film” του Virgil Widrich. Αυτού του είδους το κολάζ θυμίζει ποιο πολύ το κολάζ που ξέρουμε οι περισσότεροι, με τις κομμένες φωτογραφίες, ζωγραφίες και εικόνες που κόβονται με το ψαλίδι και κολούνται πάνω σε μια επιφάνεια. Αυτό δεν γίνεται σε ταινίες σαν αυτή που φτιάχτηκε στα πλαίσια αυτής της πτυχιακής εργασίας, στις οποίες απλά εμφανίζονται σκηνές η μια μετά την άλλη. Και αυτές όμως δεν παύουν αν είναι video κολάζ, από την άποψη, ότι πολλές διαφορετικές σκηνές, διαφορετικού θεματικού περιεχομένου, που προέρχονται από διαφορετικές πηγές και που λειτουργούν σαν μικροδομικά στοιχεία, συνδυάζονται με τέτοιο τρόπο και μπαίνουν σε τέτοια σειρά, ώστε το σύνολό τους να το δέχεται και να το βλέπει ο θεατής, σαν ένα πράγμα, μια ολότητα, που τελικά κάτι έχει να του πει. Κάτι τέτοιο μπορούμε να πούμε ότι συναντούμε και στον χώρο της μουσικής, όταν διάφοροι ήχοι που είναι άσχετοι μεταξύ τους, συνδυάζονται με τέτοιο τρόπο και μπαίνουν σε τέτοια σειρά, ώστε να δημιουργούν στον ακροατή μια σειρά σκέψεων και συναισθημάτων. Είτε διακρίνονται οι διάφοροι ήχοι μέσα στο σύνολο, είτε χάνονται και δεν διακρίνονται, το σίγουρο είναι ότι έχουμε ένα σύνολο ήχων που τους κολλήσαμε – ενώσαμε – προσθέσαμε και φτιάξαμε ένα ηχητικό κολάζ που αποτελείται από πολλά μικρότερα κομμάτια – στοιχεία –ήχους. Άρα μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει το οπτικό κολάζ, αλλά και το ηχητικό κολάζ. Και στην μουσική που φτιάχτηκε για αυτήν την ταινία, χρησιμοποιείται η τεχνοτροπία του κολάζ. Μέσα στο soundtrack υπάρχει μια πληθώρα ήχων που συνδυάστηκαν μεταξύ τους και με την μουσική, και τοποθετήθηκαν σε κάποια επιλεγμένα σημεία. Η δημιουργία μάλιστα μερικών κομματιών είναι απόλυτα βασισμένη στην τεχνοτροπία του κολάζ διότι σε αυτά δεν «παίχτηκε» μουσική αλλά συνδέθηκαν – συνδυάστηκαν διάφοροι ήχοι.

2.2.2. Η μέθοδος που ακολουθήθηκε κατά την διαδικασία του μοντάζ

Πριν αρχίσουμε να αναλύουμε το έργο και να μιλούμε για κάθε σκηνή ξεχωριστά, ας περιγράψουμε την μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για να γίνει το μοντάζ. Κατ' αρχάς υπήρχε ένας σκελετός βάσει του οποίου θα εξελισσόταν το έργο. Το έργο όταν ολοκληρώθηκε απαρτιζόταν από πολλές θεματικές ενότητες και υποενότητες. Η σειρά με την οποία παρουσιάστηκαν οι διάφορες θεματικές ενότητες δημιουργήθηκε αβίαστα, σαν από μόνη της. Υπήρχαν κάποιες σκηνές – κλειδιά οι οποίες θα εισάγονταν οπωσδήποτε στην ταινία και έπαιζαν καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη του έργου. Έμπαινε ένα χρονικό όριο μέσα στο οποίο θα έπρεπε να αναπτυχθεί μια θεματική ενότητα. Μετά γινόταν η εισαγωγή μέσα στο project όλων των σκηνών που είχαν σχέση με αυτή την θεματική ενότητα, και άρχιζε η δοκιμή των διαφόρων συνδυασμών. Έπρεπε πρώτα να βρεθεί η αρχική σκηνή με την οποία θα ξεκινούσε η θεματική ενότητα. Αυτή η σκηνή έπρεπε να συνδέει με έξυπνο τρόπο την καινούρια ενότητα με την προηγούμενη, ώστε η μετάβαση να είναι φυσική. Αν ήταν σίγουρο ποια θα ήταν η αμέσως επόμενη θεματική ενότητα, ψάχνονταν επίσης και οι σκηνές με τις οποίες θα γινόταν το πέρασμα στην επόμενη ενότητα. Έτσι, τις περισσότερες φορές καθοριζόταν η αρχή και το τέλος μιας θεματικής ενότητας και μετά «γεμιζόταν» το ενδιάμεσο κενό αναλόγως. Οι ενδιάμεσες σκηνές συνδυάζονταν και τοποθετούνταν με τέτοιο τρόπο ώστε η παρουσίαση των εικόνων από την αρχή

ως το τέλος της ενότητας να έχει μια ροή και να ικανοποιεί κάποια αισθητικά κριτήρια. Σε αυτό το ενδιάμεσο κενό δεν έμπαιναν απλά οι ποιο όμορφες και εντυπωσιακές σκηνές που ήταν σχετικές με το θέμα. Ο τέλειος συνδυασμός είναι αυτός, που εκτός του ότι περιέχει όμορφες σκηνές που από αισθητικής άποψης ταιριάζουν και δένουν μεταξύ τους, επιπλέον οδηγεί σε μια σειρά συγκεκριμένων εντυπώσεων, συναισθημάτων, σκέψεων, συνειρμών και συμπερασμάτων. Δεν αρκεί να «πετάξεις» εντυπωσιακές σκηνές την μια μετά την άλλη. Πρέπει οι σκηνές που δείχνεις να ταιριάζουν μεταξύ τους όσον αφορά τα χρώματα, τον φωτισμό, το zoom, την κατεύθυνση της κίνησης, την ταχύτητα της κίνησης, το περιβάλλον – χώρο μέσα στο οποίο εξελίσσονται, το μέγεθος της εικόνας και το συναίσθημα – ενέργεια που εκπέμπουν. Και επιπλέον ο τελικός συνδυασμός που θα πληρεί τις παραπάνω προϋποθέσεις, θα πρέπει επίσης να στέλνει το μήνυμα και να προκαλεί την συγκεκριμένη εντύπωση που επιθυμείς.

Καλό θα ήταν να γίνει μια διασαφήνιση του όρου «μέγεθος της εικόνας» που αναφέρθηκε προηγουμένως. Όλες οι ταινίες έχουν ένα συγκεκριμένο μέγεθος εικόνας. Η εικόνα τους δηλαδή είναι κάποιων συγκεκριμένων διαστάσεων και περιβάλλεται από ένα μαύρο πλαίσιο. Κάποιες εικόνες έχουν μικρό μέγεθος και έτσι το πλαίσιο που τις περιβάλλει είναι μεγαλύτερο, και κάποιες εικόνες είναι μεγαλύτερες με μικρότερο πλαίσιο. Κάποιες εικόνες καταλαμβάνουν ολόκληρη την οθόνη και το πλαίσιό τους είναι σχεδόν ανύπαρκτο. Για να μπου δύο εικόνες η μία δίπλα στην άλλη πρέπει το πλαίσιο που τις περιβάλλει να είναι ίδιο γιατί αλλιώς κατά την διάρκεια της προβολής της ταινίας το μέγεθος της εικόνας θα μεγαλώνει ή θα μικραίνει και είναι πολύ άσχημο όταν αυτό συμβαίνει. Αυτό που πρέπει να κάνεις στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι να μεγαλώσεις τις διαστάσεις της μικρότερης εικόνας και έτσι να μικρύνουν οι διαστάσεις του πλαισίου της μέχρι να γίνουν ίδιες με τις διαστάσεις του πλαισίου της μεγαλύτερης εικόνας. Αν δοκιμάσεις να μικρύνεις την μεγαλύτερη εικόνα, τότε ναι μεν μεγαλώνει το οριζόντιο πλαίσιό της και γίνεται ίδιο με το οριζόντιο πλαίσιο της μικρότερης εικόνας, αλλά μεγαλώνει και το κάθετο πλαίσιό της και γίνεται πολύ μεγαλύτερο από το κάθετο πλαίσιο της μικρότερης εικόνας. Δηλαδή η μοναδική επιλογή που έχεις όταν πρέπει να συνδυάσεις εικόνες διαφορετικών μεγεθών και πλαισίων, είναι να μεγαλώσεις τις διαστάσεις της μικρής εικόνας. Πολλές φορές όμως όταν γίνεται αυτό, κρύβεται εν μέρει το εικονιζόμενο θέμα (το κεφάλι ενός ανθρώπου για παράδειγμα) και τότε πρέπει να εγκαταλείψεις την ιδέα να συνδέσεις αυτές τις δύο σκηνές εκτός και αν θέλεις να το κάνεις τόσο πολύ ώστε να προτιμάς να τις αφήσεις την μια δίπλα στην άλλη έστω και με διαφορετικό μέγεθος πλαισίου. Αυτό γίνεται μέσα σε αυτήν την ταινία σε πολύ ελάχιστες περιπτώσεις. Όλα τα παραπάνω λαμβάνονταν σοβαρά υπόψη σε κάθε βήμα κατά την διαδικασία του μοντάζ.

Η διαδικασία του μοντάζ ξεκίνησε με την προσπάθεια για να δημιουργηθεί η αρχή, τα πρώτα λεπτά δηλαδή της ταινίας. Αμέσως μετά βάσει της πρώτης θεματικής ενότητας έγινε το μοντάζ για την δεύτερη θεματική ενότητα. Ομοίως βάσει του περιεχομένου της δεύτερης θεματικής ενότητας επιλέχτηκε ποια θα είναι η τρίτη θεματική ενότητα και έγινε το μοντάζ και για αυτήν, κ.ο.κ. Δηλαδή κάθε φορά που ολοκληρωνόταν ένα μικρό κομμάτι της ταινίας γίνονταν οι εξής συλλογισμοί από μέρους του δημιουργού: «Μετά από αυτό που φτιάχτηκε τώρα, ποιο θέμα ταιριάζει να μπει; Αυτό που μόλις ολοκληρώθηκε τελειώνει έτσι. Με βάση αυτό το τέλος και με βάση τις διάφορες σκηνές που έχω στη διάθεσή μου ποια θα μπορούσε να είναι η επόμενη θεματική ενότητα;». Γενικώς το μοντάζ είναι μια δημιουργική διαδικασία που χρειάζεται έμπνευση και φαντασία. Προχωρώντας αργά και σταθερά, και ολοκληρώνοντας το μοντάζ για κάθε μία ενότητα που ήταν επόμενη στη σειρά κάθε

φορά, προέκυψε τελικά η εικόνα της ταινίας. Μετά κατά καιρούς γίνονταν κάποιες μικρές διορθώσεις.

2.2.3. Αναλυτική περιγραφή της διαδικασίας του μοντάζ και ερμηνεία της κάθε σκηνής

Η ταινία ξεκινάει με τον τίτλο της ταινίας ο οποίος είναι “Εικόνες”. Αυτή η εικόνα είναι μια καρτέλα που ζωγραφίστηκε, περάστηκε μέσα στον υπολογιστή και μετά βελτιώθηκε η ποιότητά της μέσα στο Vegas (πρόγραμμα επεξεργασίας εικόνας). Με τον ίδιο τρόπο φτιάχτηκαν όλες οι σκηνές με τα λόγια που εμφανίζονται κατά διαστήματα μέσα στην ταινία. Η εικόνα αυτή με τον τίτλο της ταινίας, εμφανίζεται σιγά σιγά με ένα fade in και σβήνει σιγά σιγά με ένα fade out. Προτιμήθηκε αυτό το ήρεμο και αργό ξεκίνημα γιατί βοηθάει τον θεατή να συγκεντρωθεί, και να μπει σιγά σιγά σε μια άλλη νοητική κατάσταση. Αυτό το ξεκίνημα απορροφά την προσοχή του θεατή και τον κάνει να συνειδητοποιεί ότι κάτι ξεκίνησε. Βλέπει τον τίτλο να εμφανίζεται και να σβήνει αργά και αυτό δημιουργεί έναν συνδυασμό αναμονής και περιέργειας για αυτό που θα επακολουθήσει αμέσως μετά. Αυτό το ξεκίνημα έχει ακόμα καλύτερα αποτελέσματα μέσα σε μια σκοτεινή αίθουσα προβολής. Η ταινία ξεκινάει και το σκοτάδι κυριαρχεί μέσα στην αίθουσα. Σιγά σιγά εμφανίζεται μέσα στο σκοτάδι ένας άσπρος φωτεινός τίτλος που αιχμαλωτίζει το βλέμμα και την προσοχή των θεατών και μετά σιγά σιγά σβήνει και η αίθουσα ξαναβυθίζεται στο σκοτάδι. Το σκοτάδι που επικρατεί μέσα στην αίθουσα κατά τα χρονικά διαστήματα του fade in και του fade out, βοηθά τους θεατές να σιωπήσουν, να ησυχάσουν, να συγκεντρωθούν, να ξαναγυρίσουν στον εαυτό τους και να συμμαζέψουν το σκορπισμένο τους μυαλό.

Η επόμενη σκηνή είναι επίσης μία καρτέλα που μιλάει για το πώς ο Θεός έφτιαξε το φως. Το πρώτο πράγμα που έφτιαξε ο θεός είναι το φως. Στη σκηνή αυτή αντικαταστάθηκε η φράση “Γενηθήτω φως” με κάποιους τύπους του Maxwell που δείχνουν ότι το πρώτο πράγμα που υπήρξε και από το οποίο προήλθαν όλα τα άλλα, είναι το φως. Και σε αυτήν τη σκηνή υπάρχει επίσης ένα fade in και ένα fade out. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε την μεγάλη έκρηξη (Big Bang). Την στιγμή που ο Θεός είπε “Γενηθήτω φως” έγινε η μεγάλη έκρηξη με την οποία ξεκίνησαν όλα. Στην αρχή φαίνεται ένα δαχτυλίδι. Την στιγμή που γίνεται η έκρηξη αυτό που φαίνεται στην οθόνη είναι το άθροισμα δύο σκηνών. Φαίνεται μια δακτυλιδένια, μπλε λάμψη που είναι η συνέχεια της σκηνής που έπαιξε από την αρχή, και φαίνεται και μια κίτρινη λάμψη που είναι η άλλη σκηνή. Σε αυτό το σημείο έχει γίνει ένα crossfade. Στη συνέχεια γίνεται ένα crossfade με την επόμενη σκηνή που δείχνει ένα κόκκινο θερμό τοπίο. Είναι οι πρώτες στιγμές του σύμπαντος, που υπάρχουν τεράστιες θερμοκρασίες και τα σωματίδια της ύλης εκτοξεύονται με τεράστιες ταχύτητες προς όλες τις κατευθύνσεις. Μετά γίνεται ένα πολύ αργό crossfade και περνάμε ομαλά σε μια άλλη σκηνή στην οποία κυριαρχεί το μπλε χρώμα. Μετά την έκρηξη, αφού μεσολάβησε κάποιο χρονικό διάστημα, τα σωματίδια ενώ απομακρύνονταν, άρχισαν ταυτόχρονα να ενώνονται μεταξύ τους, να ψύχονται, και έτσι άρχισαν να δημιουργούνται οι πλανήτες. Με το που ξεκινάει η μπλε σκηνή γίνεται ένα ακόμα crossfade με μια σκηνή που δείχνει πλανήτες που έρχονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς τον θεατή. Και με το που αρχίζει αυτή η σκηνή γίνεται ένα ακόμη crossfade με μια σκηνή που δείχνει την Γη να πλησιάζει γρήγορα. Μάλλον δίνεται η εντύπωση ότι ο θεατής πλησιάζει την Γη, παρά η Γη τον θεατή. Ο θεατής πλησιάζει την Γη, μπαίνει μέσα στην ατμόσφαιρά της και σταματά πάνω από τα σύννεφα. Αμέσως μετά

ακολουθεί μια άλλη σκηνή που δείχνει πάλι τα σύννεφα από ποιο κοντά. Η σκηνή αυτή σβήνει με ένα γρήγορο fade in και με ένα γρήγορο fade out και μετά εμφανίζεται μια άλλη σκηνή με κάποια λόγια. Αυτή η σκηνή μας πηγαίνει στο τέλος της έκτης ημέρας – γεωλογικής περιόδου με το τέλος της οποίας είχαν δημιουργηθεί από τον Θεό τα πάντα, ακόμα και ο άνθρωπος. Έτσι ενώ βρισκόμαστε μόλις ένα λεπτό μετά το ξεκίνημα της ταινίας, έχουμε δει μέσα από γρήγορες εναλλαγές εικόνων, την μεγάλη έκρηξη και την δημιουργία του σύμπαντος, έχουμε φθάσει μέχρι τη Γη και αφήνεται να εννοηθεί ότι ήδη έχουν δημιουργηθεί τα πάντα πάνω στην Γη και έτσι ο θεατής περιμένει στην συνέχεια να τον πάρει ο δημιουργός από το χέρι, να περάσουν μέσα από τα σύννεφα και να αρχίσει να του δείχνει όσα δημιουργήθηκαν μέσα σε αυτές τις έξι «ημέρες». Όλες αυτές οι σκηνές που διαρκούν γύρω στο ενάμισι λεπτό αποτελούν μια μικρή θεματική ενότητα. Είναι το πέρασμα από το αχανές σύμπαν στη μικρή Γη.

Στη συνέχεια ακολουθούν άλλες έξι σκηνές με σύννεφα. Η έβδομη σκηνή δείχνει και αυτή σύννεφα που κρύβουν την σελήνη. Με αυτό τον τρόπο περνάμε στη νύχτα με σκοπό να δούμε αμέσως μετά ένα νυχτερινό ουρανό γεμάτο από σύννεφα και αστραπές που προμηνύουν μια καταιγίδα. Στην επόμενη σκηνή προβάλλεται επίσης ένας νυχτερινός ουρανός με σύννεφα και αστραπές αλλά φαίνεται και η θάλασσα. Έτσι γίνεται η προσπάθεια να γίνει με αργό τρόπο το πέρασμα από τα σύννεφα στην θάλασσα. Στις επόμενες τέσσερις σκηνές φαίνονται αφρισμένα κύματα. Σε δυο από αυτές τα κύματα φαίνονται να σκάνε με μανία στις ακτές. Ανάμεσα σε αυτές τις σκηνές που δείχνουν αφρισμένα κύματα και τις προηγούμενες που έδειχναν καταιγίδες έτοιμες να ξεσπάσουν υπάρχει μια συνέχεια. Τα κύματα εμφανίζονται ξαφνικά σαν να ξέσπασε τελικά η καταιγίδα. Ο σκοπός ήταν να γίνει με κάποιο τρόπο το πέρασμα στη θάλασσα και να προβληθεί η ζωή μέσα σ' αυτήν. Και μέσω της νυχτερινής καταιγίδας περνούμε από τα σύννεφα στη θάλασσα. Άρα μπορούμε να πούμε ότι οι προηγούμενες σκηνές αποτελούσαν μια μικρή θεματική ενότητα.

Μετά εμφανίζονται κάποια λόγια. Το νερό λέει ότι έρχεται από μακριά και από παλιά. Λέει ότι υπήρχε πολύ πριν εμφανιστεί πάνω στον πλανήτη Γη ο άνθρωπος και μαζί με αυτόν η κακία, η βιασύνη, η βλακεία και η υπερηφάνεια. Με αυτά τα λόγια ο θεατής νιώθει την αντίθεση ανάμεσα στην αγνή ομορφιά της δημιουργίας και την ασχήμια των ανθρώπων που εμφανίστηκε αργότερα. Επιπλέον προετοιμάζεται ψυχολογικά και υποψιάζεται ότι αργότερα, αφού δει τις ομορφιές του Θεού, θα δει και τις ασχήμιες των ανθρώπων. Μετά από αυτά τα λόγια ακολουθεί μια σκηνή με ένα εντυπωσιακό κύμα που σκάει.

Ύστερα με ένα γρήγορο crossfade περνάμε σε μια σκηνή που δείχνει τι γίνεται λίγα μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Αμέσως μετά με ένα αργό crossfade περνάμε στην εικόνα μιας καταγάλανης θάλασσας. Αυτή η εικόνα εκπέμπει μια γαλήνη και μια ησυχία. Έτσι από τα αφρισμένα κύματα περάσαμε στην γαλήνια θάλασσα με σκοπό να παρουσιαστούν στη συνέχεια τα πλάσματα που ζουν μέσα σ' αυτήν. Μπορούμε να πούμε ότι το σύνολο των σκηνών που αρχίζει από τα πρώτα αφρισμένα κύματα και τελειώνει με τη γαληνεμένη θάλασσα αποτελεί μια ξεχωριστή, μικρή θεματική ενότητα.

Στα επόμενα δυόμισι λεπτά παρουσιάζεται η ζωή κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Ο θεατής βλέπει πρώτα ένα δελφίνι, μετά μια θαλάσσια χελώνα και μετά δύο σκηνές που δείχνουν καρχαρίες. Μετά ακολουθεί μια σκηνή που έχει τραβηχτεί με την κάμερα να είναι στημένη στον πυθμένα της θάλασσας και να δείχνει προς την επιφάνεια. Φαίνονται μερικά μικρά ψαράκια και φαίνεται επίσης και η Σελήνη μέσα από το νερό. Αυτή η σκηνή ταιριάζει με τις δύο προηγούμενες που δείχνουν τους καρχαρίες γιατί και αυτές είναι τραβηγμένες με τον ίδιο τρόπο (από τον πυθμένα της θάλασσας). Ο θεατής δηλαδή είναι σαν να βρίσκεται στον πυθμένα της θάλασσας και να παρατηρεί αυτά που βρίσκονται ακριβώς από πάνω του. Στην επόμενη σκηνή βγαίνουμε από το νερό ενώ είναι νύχτα και βλέπουμε τη σελήνη που έχει κατεβεί πολύ χαμηλά και χάνεται σιγά σιγά στον ορίζοντα. Και αμέσως μετά, στην επόμενη σκηνή βλέπουμε τι γίνεται την ίδια ώρα στο πιο βαθύ σημείο των ωκεανών (ρήγμα των Μαριαννών), που βρίσκεται περίπου στα 11.000 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Αυτή η εικόνα μοιάζει σαν να είναι τραβηγμένη στο διάστημα. Και στην επόμενη σκηνή δείχνω δύο μπελούνγκες (είδος φάλαινας) που εμφανίζονται ξαφνικά σαν άσπρα φαντάσματα μέσα από το σκοτάδι. Στις επόμενες σκηνές εμφανίζονται κάποια εντυπωσιακά είδη μεδουσών που παράγουν από μόνες τους φως και φωσφορίζουν μέσα στα σκοτεινά νερά. Σ' αυτές τις εικόνες υπάρχει η αίσθηση του αγνώστου και του μυστηρίου. Γίνεται ένα fade out και μετά με ένα fade in μπαίνει μια άλλη σκηνή που δείχνει μερικά σαλάχια να κολυμπούν μέσα σε ένα υποθαλάσσιο φαράγγι. Σ' αυτή την σκηνή διατηρείται η αίσθηση του μυστηρίου ενώ ταυτόχρονα μέσω αυτής ξαναγυρνάμε στην επιφάνεια της θάλασσας. Η επόμενη σκηνή ήταν μια σκηνή – κλειδί μέσω της οποίας έγινε η «έξοδος» από το νερό. Φαίνεται σαν να είναι η φυσική συνέχεια της προηγούμενης σκηνής και πολλοί θα νομίζουν ότι δείχνει την συνέχεια του φαραγγιού έξω από το νερό. Όμως οι δύο

τοποθεσίες είναι άσχετες μεταξύ τους. Όλες αυτές οι σκηνές που έδειχναν θαλάσσια όντα αποτελούν μια θεματική ενότητα.

Ύστερα από τα ψάρια προβάλλονται τα πουλιά. Υπήρχε μια σκηνή – κλειδί που προσφερόταν για ένα ωραίο πέρασμα από τον κόσμο της θαλάσσιας ζωής στον κόσμο των πουλιών. Αυτή η σκηνή δείχνει ένα πούπουλο να επιπλέει πάνω στο νερό. Μετά ακολουθεί μια σκηνή στην οποία φαίνεται ένα πουλί να επιπλέει στο νερό και στη συνέχεια ακολουθεί μια σκηνή με ένα άλμπατρος που τρέχει πάνω στο νερό και είναι έτοιμο να απογειωθεί και να πετάξει. Στις επόμενες πέντε σκηνές ο θεατής βλέπει πουλιά που πετάνε και αιωρούνται στον αέρα. Η θεματική ενότητα των πουλιών τελειώνει με μια έκτη σκηνή στην οποία φαίνεται η άκρη ενός γκρεμού που πάνω του κάθονται τα πουλιά την ώρα του ηλιοβασιλέματος.

Σε αυτήν την τελευταία σκηνή με τα πουλιά κυριαρχεί το πορτοκαλί χρώμα του ηλιοβασιλέματος. Σύμφωνα με τον αρχικό σκελετό, μετά τις εικόνες με τα πουλιά θα ακολουθούσαν οι εικόνες των ζώων που ζουν στους πάγους. Και υπήρχε η τέλεια σκηνή για να γίνει αυτή η μετάβαση. Η σκηνή που σαν κρίκος συνέδεσε αυτές τις δύο θεματικές ενότητες δείχνει έναν πιγκουίνο που έχει γυρισμένη την πλάτη προς την κάμερα και στέκεται μόνος του στην μέση ενός παγωμένου και έρημου τοπίου την ώρα του ηλιοβασιλέματος. Η σκηνή αυτή ταιριάζει τέλεια με την τελευταία σκηνή που δείχνει πουλιά, διότι επικρατεί το ίδιο πορτοκαλί χρώμα με τις ίδιες ακριβώς αποχρώσεις. Στην επόμενη σκηνή φαίνεται ο πιγκουίνος από μακριά και φαίνεται καλύτερα ολόκληρο το τοπίο. Και σε αυτήν την σκηνή επικρατούν το ίδιο πορτοκαλί χρώμα.

Η εικόνα φεύγει με ένα fade out και με ένα fade in εμφανίζεται ένα πολύ όμορφο πορτοκαλί φεγγάρι στον έναστρο ουρανό της Ανταρκτικής. Το ίδιο φεγγάρι φαίνεται και από ποιο μακριά στην επόμενη σκηνή. Στις επόμενες τρεις σκηνές φαίνονται εικόνες παγωμένων τοπίων. Στα επόμενα ογδόντα δευτερόλεπτα υπάρχουν δεκατέσσερις σκηνές, μικρής διάρκειας η κάθε μια που δείχνουν πιγκουίνους. Οι πιγκουίνοι είναι χαριτωμένα ζώα που δημιουργούν πολύ ισχυρούς οικογενειακούς δεσμούς και μας διδάσκουν πάρα πολλά με το παράδειγμά τους. Μετά υπάρχουν δύο σκηνές που στην πρώτη φαίνεται ένα μικρό πολικό αρκουδάκι και στην άλλη φαίνεται το αρκουδάκι να παίζει με την μητέρα του. Μετά φαίνονται δύο εικόνες χιονισμένων τοπίων από ψηλά.

Το πέρασμα στην επόμενη θεματική ενότητα γίνεται με τον εξής τρόπο: Οι δυο τελευταίες σκηνές ήταν χιονισμένα τοπία τραβηγμένα από ψηλά. Αμέσως μετά βλέπουμε τρεις σκηνές που είναι και αυτές τραβηγμένες από ελικόπτερο και δείχνουν χιονισμένα βουνά από την νότια Αμερική. Έτσι περνάμε από τις παγωμένες εικόνες της Ανταρκτικής στην θεματική ενότητα κατά την οποία θα προβάλλονται διαδοχικά εικόνες τραβηγμένες από ψηλά με ελικόπτερο. Αυτό το πέρασμα όπως και πολλά άλλα περάσματα που γίνονται μέσα στην ταινία μπορεί να μην γίνεται αντιληπτό ή μπορεί να θεωρείται ως δεδομένο. Όμως χρειάστηκε σκέψη για να γίνει. Αλλά το γεγονός ότι μπορεί πολλά τέτοια περάσματα να περάσουν απαρατήρητα δείχνει ότι είναι καλό το montaz. Όταν ενώ προβάλλονται οι σκηνές ο θεατής κάνει συλλογισμούς του στίλ: «Α, τώρα άλλαξε θεματική ενότητα και δείχνει κάτι άλλο. Ωραίο είναι και αυτό», σημαίνει ότι το montaz δεν είναι καλό. Ο θεατής πρέπει να απορροφηθεί εντελώς, να μην κάνει τέτοιους συλλογισμούς, αλλά να ταξιδέψει με το μυαλό του.

Αμέσως μετά ακολουθούν δύο εικόνες που δείχνουν από ψηλά τα καταπράσινα βουνά της Χαβάης. Και από αυτές τις σκηνές περνάμε σε σκηνές που δείχνουν από ψηλά εικόνες από τις ερήμους της Αφρικής. Και αμέσως μετά κατεβαίνουμε στη Γη και βλέπουμε 7 σκηνές που δείχνουν την έρημο από κοντά. Έτσι διαμέσου των εναέριων λήψεων περάσαμε διαδοχικά από την θεματική ενότητα των πάγων, στην θεματική ενότητα της ερήμου. Στην όγδοη σκηνή ο θεατής βλέπει ένα πουλί που πετάει μόνο του πάνω από την έρημο. Η έρημος και η Ανταρκτική δεν

παρουσιάζουν μόνο μεγάλες διαφορές μεταξύ τους, αλλά και μεγάλες ομοιότητες. Υπάρχουν τεράστιες διαφορές στην θερμοκρασία αλλά ομοιάζουν στο ότι έχουν και οι δυο απέραντες και ακατοίκητες εκτάσεις όπου τα ζώα σπανίζουν. Αυτή η σκηνή με το πουλί που πετάει πάνω από την έρημο, αλλά και οι επόμενες τρεις σκηνές που δείχνουν μια οικογένεια ελεφάντων να περπατά στην έρημο είναι από τις ομορφότερες σκηνές της ταινίας. Με αυτές τις εικόνες των ελεφάντων τελειώνει και αυτή η θεματική ενότητα.

Στην επόμενη σκηνή μεταφερόμαστε στην Αυστραλία και βλέπουμε καγκουρό που τρέχουν μέσα σε ένα πλημμυρισμένο δάσος. Ο χρωματισμός αυτής της σκηνής είναι σέπια και για αυτό συνδυάζεται ωραία με την επόμενη σκηνή που είναι και αυτή σέπια και δείχνει το πορτρέτο ενός ιπποπόταμου. Μετά το πορτρέτο του ιπποπόταμου, ακολουθεί μια σειρά πορτρέτων άλλων ζώων τα οποία είναι ένα αρσενικό λιοντάρι, μια καμηλοπάρδαλη, ένα τσιτάχ, ένας χιμπατζής που κοιτάει σκεπτικός την κάμερα και ένας χιμπατζής που αποφασίζει να πάρει έναν υπνάκο. Με αυτήν τη σκηνή που σβήνει με ένα fade out τελειώνει και αυτή η θεματική ενότητα.

Η επόμενη θεματική ενότητα είναι τα έντομα. Είναι η τελευταία ενότητα του πρώτου μέρους της ταινίας στο οποίο προβάλλεται η ομορφιά της δημιουργίας. Ξεκινάει δείχνοντας από ψηλά ένα λιβάδι που το χορτάρι του κουνιέται από τον άνεμο. Μετά ο θεατής βλέπει έναν μαύρο, συννεφιασμένο ουρανό και καταλαβαίνει ότι θα επακολουθήσει καταιγίδα. Στην επόμενη σκηνή μπαίνει μέσα στο σύννεφο και βλέπει τα σταγονίδια του νερού που ενώνονται και αρχίζουν να πέφτουν στη Γη. Η καταιγίδα ξέσπασε. Στις επόμενες οχτώ σκηνές βλέπει τις σταγόνες της βροχής που πέφτουν σαν μικροσκοπικές βόμβες στο νερό, στο χώμα, στα φύλλα των φυτών και στα έντομα. Στις δύο επόμενες σκηνές φαίνεται πώς τα φύλλα απορροφούν τις σταγόνες που μείνανε πάνω τους μετά τη βροχή. Αυτό είναι πολύ εντυπωσιακό όταν το βλέπεις σε γρήγορη κίνηση. Η επόμενη σκηνή δείχνει ένα φύλλο που επιπλέει. Οι δύο προηγούμενες σκηνές αλλά και αυτή η τελευταία δίνουν στον θεατή να καταλάβει ότι η βροχή κόπασε. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε ένα σαλιγκάρι που μετά την βροχή βγήκε για να σεργιανίσει. Το σαλιγκάρι έχει σταθεί μπροστά σε μια μικροσκοπική λιμνούλα και πίνει νεράκι. Αμέσως μετά παρατηρούμε ότι νύχτωσε. Στις επόμενες δύο σκηνές φαίνονται ένας μάντης και ένα αλογάκι της Παναγίας με φόντο έναν σκούρο μπλε ουρανό.

Ο ήλιος έχει δύσει εδώ και ώρα. Στην επόμενη σκηνή φαίνεται ολόκληρο το φεγγάρι που σιγά σιγά κρύβεται από τα σύννεφα. Αμέσως μετά εμφανίζεται ένα μυστηριώδες έντομο το οποίο αφού μας πει κάτι στην δική του γλώσσα, μας χαιρετάει, ανοίγει τα φτερά του και φεύγει. Γίνεται ένα crossfade και αυτή η θεματική ενότητα κλείνει με τον νυκτερινό έναστρο ουρανό.

Μετά ξεκινάει το δεύτερο μέρος της ταινίας που δείχνει την ιστορία του ανθρωπίνου γένους η οποία ξεκινάει με την δημιουργία του ανθρώπου από το Θεό. Η πρώτη και η δεύτερη σκηνή έχουν λόγια από το βιβλίο της Γενέσεως. “Και είπε ο Θεός ας φτιάξουμε άνθρωπο.....”. Στις επόμενες σκηνές βλέπουμε τους πρωτόπλαστους μέσα στον Παράδεισο, την εξαπάτησή τους από τον διάβολο, την πτώση τους και την εκδίωξή τους από τον Παράδεισο. Οι επόμενες σκηνές προέρχονται από δύο πηγές. Η μία πηγή είναι μια ταινία με τίτλο “Γένεσις”, και η άλλη είναι μια από τις πρώτες ταινίες κινούμενων σχεδίων που φτιάχτηκε από την Γερμανίδα Lotte Reiniger και τον σύζυγό της το 1923 και έχει τίτλο “Οι περιπέτειες του πρίγκιπα Αχμέτ”. Οι σκηνές κινούμενων σχεδίων που υπάρχουν σ’ αυτήν την θεματική ενότητα δημιουργούν μια ατμόσφαιρα παραμυθιού που ταιριάζει όταν θέλεις να διηγηθείς κάτι που έγινε πάρα πολύ παλιά. Αναφέρονται λοιπόν οι σκηνές αυτής της θεματικής ενότητας με τη σειρά που εμφανίζονται. Ο θεατής πρώτα βλέπει το Αδάμ μέσα στον Παράδεισο που περπατάει δίπλα από μια λίμνη. Μετά βλέπει την Εύα που μιλάει με ένα ελάφι. Αυτές οι δύο σκηνές είναι κινούμενα σχέδια.

Μετά ο θεατής βλέπει το πορτρέτο της Εύας και ύστερα ακολουθεί η εικόνα των γαληνεμένων νερών μιας λίμνης. Μετά ακολουθεί μια σκηνή που δείχνει τον Αδάμ και την Εύα να κοιμούνται. Μετά η Εύα ξυπνάει και πάει για μια βόλτα μέσα στο δάσος. Στη συνέχεια ακολουθούν δύο σκηνές κινούμενων σχεδίων που δείχνουν την Εύα να τρέχει μέσα στο δάσος. Σε αυτό το κομμάτι της ταινίας οι μισές σκηνές είναι κινούμενα σχέδια και οι άλλες μισές είναι ρεαλιστικές. Είναι ανακατωμένες χωρίς να χτυπάει αυτό άσχημα στο μάτι διότι έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό που τις κάνει να ταιριάζουν πολύ μεταξύ τους. Αυτό το χαρακτηριστικό είναι το μπλε χρώμα. Σε όλες αυτές τις σκηνές κυριαρχεί ακριβώς η ίδια απόχρωση του μπλε χρώματος και για αυτό το λόγο δεν φαίνονται αταίριαστες οι εναλλαγές σκηνών με κινούμενα σχέδια και σκηνών κανονικού κινηματογράφου. Αμέσως μετά ακολουθούν τρεις σκηνές από ένα ντοκιμαντέρ. Στη πρώτη σκηνή βλέπει ο θεατής το μάτι ενός φιδιού που ανοίγει ξαφνικά καθώς αυτό ξυπνάει. Στις άλλες δύο σκηνές το φίδι σέρνεται πάνω σε ένα δέντρο. Ακολουθούν στη συνέχεια δύο σκηνές με λόγια που περιγράφουν την συνομιλία της Εύας με το φίδι μέσα στον κήπο του Παραδείσου και την εξαπάτησή της Εύας και στη συνέχεια και του Αδάμ από το φίδι. Μετά σε μια σκηνή κινούμενων σχεδίων βλέπουμε τους δύο πρωτόπλαστους να κάθονται κάτω από ένα δέντρο σκεφτικοί και λυπημένοι από την παρακοή τους στον Θεό. Ύστερα ακολουθούν κάποιες καρτέλες με λόγια όπου περιγράφονται η έξωση των πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο καθώς και οι άλλες συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος. Στην επόμενη σκηνή ο Αδάμ θρηνεί. Η σκηνή σβήνει με ένα γρήγορο fade out και με ένα γρήγορο fade in εμφανίζεται μια νεκροκεφαλή. Αυτή η σκηνή δείχνει την συνέπεια της παρακοής που είναι ο θάνατος. Με ένα ακόμα fade out και ένα ακόμα fade in μπαίνει μια άλλη σκηνή κινούμενων σχεδίων που δείχνει τον Αδάμ αιχμαλωτισμένο από τον διάβολο να πηγαίνει μετά τον θάνατό του στον Άδη. Αυτό είναι το τέλος της θεματικής ενότητας που περιγράφει την ιστορία της δημιουργίας των πρωτοπλάστων και της παρακοής τους.

Στη τελευταία σκηνή ο άνθρωπος εγκαταλείφθηκε στον Άδη πλακωμένος από μια βαριά πέτρα, ένα ασήκωτο φορτίο το οποίο από τότε το κουβαλούν όλοι οι άνθρωποι που είναι απόγονοι του Αδάμ.

Αυτό ακριβώς το μήνυμα περνιέται στις επόμενες σκηνές. Έχουν τοποθετηθεί η μια μετά την άλλη δεκαεφτά σκηνές που δείχνουν ανθρώπους να κουβαλούν βαριά φορτία και να δουλεύουν σκληρά. Οι σκηνές είναι τραβηγμένες σε χώρες όπου οι άνθρωποι δουλεύουν πολύ σκληρά για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Στην τελευταία από αυτές τις σκηνές ένας άνθρωπος κοιτάει την κάμερα και στο πρόσωπό του είναι αποτυπωμένη η κούραση, η ταλαιπωρία και η βουβή θλίψη.

Η επόμενη θεματική ενότητα είναι αφιερωμένη στην προσδοκία των εθνών για έναν λυτρωτή. Όλοι οι λαοί ταλαιπωρούνταν, ήθελαν να γνωρίσουν τον θεό, περίμεναν κάποιον μεσσία που θα τους βοηθούσε. Αυτή την προσδοκία, αυτήν την μικρή σπίθα που είχε μείνει στις καρδιές των ανθρώπων που τους έκανε να κοιτούν ψηλά και να περιμένουν κάτι, την εκμεταλλεύτηκε ο Όφις ή αλλιώς ο διάβολος που ήταν έκπτωτος άγγελος και εχθρός του Θεού και των ανθρώπων. Αυτό το σκοτεινό πνεύμα εξαπάτησε τους ανθρώπους και συνεχίζει να τους εξαπατάει κάνοντάς τους να πιστεύουν ότι είναι ο Θεός. Και όμως βαθιά μέσα τους ακόμη προσδοκούν, ακόμη επιθυμούν να γνωρίσουν τον αληθινό Θεό. Αυτά λέγονται στις πρώτες πέντε σκηνές που έχουν μόνο λόγια και στη συνέχεια προβάλλονται εικόνες από τις διάφορες θρησκείες που έχουν δημιουργήσει οι άνθρωποι στα διάφορα μέρη του κόσμου. Στις πρώτες οχτώ σκηνές βλέπουμε κάποιους ινδουιστές. Στις επόμενες τρεις σκηνές βλέπουμε κάποιους βουδιστές. Στις άλλες τρεις σκηνές βλέπουμε μια λατρευτική τελετή που γίνεται προς τιμή μιας θεότητας στην Ινδονησία. Ακολουθούν δεκατέσσερις σκηνές πολύ μικρής διάρκειας η κάθε μία που δείχνουν μια αφρικανική φυλή να κάνει μια τελετή για να εξευμενίσει τους θεούς και να έχει καλή σοδιά. Στις επόμενες δεκατρείς σκηνές, που και αυτές είναι πολύ μικρής διάρκειας φαίνεται κάποια μουσουλμανική γιορτή. Στις άλλες τρεις σκηνές βλέπουμε Εβραίους που διαβάζουν τους θρήνους του Ιερεμία μπροστά στον μοναδικό τοίχο που έχει μείνει όρθιος από τον ναό του Σολόμωντα. Πίσω ακριβώς από αυτό τον τοίχο και στη θέση που ήταν χτισμένος κάποτε ο ναός του Σολόμωντα, τώρα βρίσκεται ο ιερότερος μουσουλμανικός ναός, το Ταζ Μαχάλ. Στις επόμενες τρεις εικόνες ο θεατής βλέπει μουσουλμάνους να προσεύχονται και να διαβάζουν το Κοράνι. Αμέσως μετά βλέπει την ιερή πέτρα της Μέκκας και ένα πλήθος μουσουλμάνων που περπατούν γύρω από αυτή. Μετά ακολουθεί μια σκηνή που δείχνει ένα πλήθος μουσουλμάνων που

προσεύχονται όλοι μαζί. Αμέσως μετά ο θεατής βλέπει κάποιους μουσουλμάνους δερβίσηδες που περιστρέφονται. Ύστερα μεταφερόμαστε στην Αφρική και στις επόμενες τέσσερις σκηνές βλέπουμε κάποιον που έχει καταληφθεί από κάποιον δαίμονα κατά την διάρκεια μιας εορταστικής τελετής βουντού. Αμέσως μετά βλέπουμε πρώτα κάποιον μάγο επί το έργον, και μετά βλέπουμε και ένα πορτρέτο του. Μετά ακολουθεί ακόμα ένα πορτρέτο ενός άλλου μάγου.

Στη συνέχεια ακολουθεί μια σειρά από σκηνές που δείχνουν κάποια πορτρέτα ανθρώπων που ανήκουν σε διάφορες φυλές. Βλέπουμε το πορτρέτο ενός Αβορίγινα από την Αυστραλία, το πορτρέτο ενός ινδιάνου, το πορτρέτο ενός μικρού ινδιάνου, το πορτρέτο ενός μικρού κοριτσιού από κάποια μουσουλμανική χώρα, το πορτρέτο ενός μικρού Ινδού, το πορτρέτο ενός μικρού Κινέζου και τέλος βλέπουμε κάποια μικρά παιδιά από την Ινδία που έχουν κάτσει μπροστά στην κάμερα και κοιτούν με σοβαρότητα, περιέργεια και απορία. Με αυτή την σκηνή τελειώνει και αυτή η θεματική ενότητα.

Στην επόμενη ενότητα προβάλλεται ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός. Αυτή η θεματική ενότητα αρχίζει με την ιστορία του πύργου της Βαβέλ που είναι το σύμβολο της ανθρώπινης ματαιοδοξίας και υπερηφάνειας. Εκείνος ο πύργος για τον οποίο μιλάει η Παλαιά Διαθήκη δεν ολοκληρώθηκε, αλλά σε κάθε εποχή γίνονται προσπάθειες για να χτιστούν σύγχρονοι πύργοι της Βαβέλ. Πίσω από αυτές τις προσπάθειες κρύβεται η ανοησία και η υπερηφάνεια. Οι άνθρωποι υψώνουν το ανάστημά τους μπροστά στον Θεό και εμμέσως, πλην, σαφώς, λένε: «Δεν σε χρειαζόμαστε. Θα φτιάξουμε έναν επίγειο Παράδεισο χωρίς εσένα. Μπορούμε μόνοι μας να γίνουμε Θεοί. Εμείς θα αποφασίζουμε για το τι είναι καλό και τι είναι κακό». Ο θεός είναι ταπεινός και ευγενικός και απομακρύνθηκε διακριτικά από τη ζωή των ανθρώπων και παρακολουθεί λυπημένος. Βλέπει την σύγχυση, την ασυνεννοησία, την ακαταστασία, τους πολέμους, την δυστυχία και σιωπά. Σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου, το δικαίωμα της επιλογής του, και δεν θα επέμβει αν δεν του το ζητήσουμε εμείς οι ίδιοι. Όλη αυτή η δυστυχία που υπάρχει γύρω μας είναι αποτέλεσμα των επιλογών μας. Πρώτα διώξαμε τον Θεό από τη ζωή μας και ύστερα κοιτάξαμε το χάλι γύρω μας και είπαμε: «Που είναι ο Θεός; Αν υπάρχει γιατί επιτρέπει να συμβαίνουν όλα αυτά;» Ο Θεός υπάρχει αλλά δεν επεμβαίνει με τον τρόπο που εμείς θέλουμε. Και αυτό γιατί, ναι μεν αγαπά τον άνθρωπο, αλλά σέβεται και την ελευθερία του. Αυτός είναι ο Θεός. Είναι ένας ταπεινός Θεός που αγαπάει τον άνθρωπο και σέβεται την ελευθερία του. Δεν επεμβαίνει χωρίς να μας ρωτήσει. Δεν κάνει τον αστυνόμο. Μας αφήνει να κάνουμε ότι θέλουμε και να δεχόμαστε τις συνέπειες των πράξεών μας και των επιλογών μας. Αν επιστρέψαμε σ' Αυτόν, τα πάντα θα διορθώνονταν πολύ γρήγορα γιατί για τον Θεό δεν υπάρχουν αδιέξοδα, αλλά αυτό δεν θέλουμε να το κάνουμε.

Αυτή η θεματική ενότητα ξεκινάει με τρεις σκηνές που έχουν κάποια χωρία από τη Παλαιά Διαθήκη στα οποία γίνεται λόγος για την προσπάθεια των ανθρώπων να φτιάξουν το πύργο της Βαβέλ. Καθώς η τρίτη σκηνή σβήνει μπαίνει μια άλλη στην οποία υπάρχει ένας πίνακας ζωγραφικής που δείχνει τον πύργο της Βαβέλ.

Η σκηνή σβήνει με ένα αργό fade out και με ένα γρήγορο fade in μπαίνει μια άλλη σκηνή στην οποία ο θεατής βλέπει σε γρήγορη κίνηση να δημιουργείται από το μηδέν μια πολιτεία. Στο τέλος αυτής της σκηνής ο θεατής μπαίνει μέσα σε ένα τούνελ και τρέχει. Προς το τέλος του τούνελ γίνεται ένα γρήγορο fade out.

Και αμέσως μετά, με ένα γρήγορο fade in, εμφανίζεται μέσα από το σκοτάδι μια άλλη σκηνή στην οποία φαίνονται κάποιοι ουρανοξύστες μέσα στην νύχτα. Ομοίως και οι επόμενες τέσσερις σκηνές δείχνουν ουρανοξύστες μέσα στη νύχτα. Το χαρακτηριστικό αυτών των σκηνών είναι ότι δείχνουν σε γρήγορη κίνηση αυτό που τραβούσε για πολλές ώρες μια ακίνητη κάμερα. Ο θεατής το καταλαβαίνει αυτό και προετοιμάζεται να δει στη συνέχεια και άλλες σκηνές σε γρήγορη κίνηση. Στην επόμενη σκηνή φαίνεται μια πολιτεία από ψηλά το βράδυ ενώ έχει όλα τα φώτα της αναμμένα και στους δρόμους της κυκλοφορούν τα αυτοκίνητα. Μετά ακολουθούν πέντε σκηνές που δείχνουν σε γρήγορη κίνηση την κυκλοφορία των αυτοκινήτων σε κάποιους δρόμους κατά την διάρκεια της νύχτας. Ακολουθούν δύο σκηνές που δείχνουν την κυκλοφορία σε μια πόλη το πρωί. Μετά υπάρχουν τρεις σκηνές που δείχνουν σε γρήγορη κίνηση ανθρώπους σε κάποιο υπόγειο σιδηροδρομικό σταθμό κάποιας μεγαλούπολης. Αμέσως μετά ακολουθεί μια σκηνή που είναι δανεισμένη από μια ταινία κινούμενων σχεδίων (*Le sens de la vie*). Αυτή η σκηνή δείχνει ένα ανθρωπάκι να ονειρεύεται δολάρια καθώς τρέχει πάνω σε έναν κινούμενο διάδρομο κρατώντας μια βαλίτσα στο χέρι. Όμως όσο και αν ιδρώνει μένει συνεχώς στο ίδιο σημείο. Στις επόμενες τρεις σκηνές φαίνονται σε γρήγορη κίνηση άνθρωποι που ψωνίζουν σε κάποιο super market και άνθρωποι που τρώνε “κάτι στα γρήγορα”. Στις επόμενες δώδεκα σκηνές ο θεατής βλέπει με ποιους τρόπους εξασφαλίζεται η τροφή του σύγχρονου ανθρώπου. Η τελευταία από αυτές τις σκηνές δείχνει ένα μεγάλο ορνιθοτροφείο, όπου η κάθε κότα είναι βολεμένη με απόλυτη τάξη και «ασφάλεια» στο κλουβί της. Ίσως μια από αυτές τις κότες να είναι το κυρίως πιάτο στο επόμενο «ρομαντικό μας δείπνο». Αμέσως μετά την εικόνα με το ορνιθοτροφείο ακολουθεί μια εικόνα ενός πολυσύχναστου δρόμου. Οι δυο εικόνες ταιριάζουν γιατί είναι και οι δυο επιμήκεις. Στην μια εικόνα βλέπουμε τον μακρύ διάδρομο του ορνιθοτροφείου

και στην άλλη βλέπουμε τον μακρύ δρόμο μιας μεγαλούπολης. Το μήνυμα που περνάει ο συνδυασμός αυτών των δυο σκηνών είναι προφανές. Η ζωή μας είναι γεμάτη από υλικά αγαθά αλλά είναι και άχαρη. Οι κότες έχουν τα δικά τους κλουβιά και εμείς έχουμε επίσης τα δικά μας χρυσά κλουβιά. Οι σκηνές που ακολουθούν δείχνουν την παραγωγή των υλικών αγαθών. Στις δυο επόμενες σκηνές βλέπουμε σε γρήγορη κίνηση πως φτιάχνονται τα αυτοκίνητα σε κάποιες αυτοκινητοβιομηχανίες. Μετά ακολουθούν εφτά σκηνές στις οποίες προβάλλονται σύγχρονες καλλιέργειες.

Αυτές οι τελευταίες σκηνές είναι η γέφυρα για την επόμενη μικρή θεματική ενότητα στην οποία βλέπουμε την οικολογική καταστροφή που προκαλείται από την αλόγιστη εκμετάλλευση των διάφορων φυσικών πόρων της Γης από τον άνθρωπο. Κάποιοι λένε ότι ευθύνεται ο υπερπληθυσμός για την καταστροφή του πλανήτη μας. Στην πραγματικότητα φταίει η απίστευτη σπατάλη. Είμαστε σκασμένοι από το φαγητό και τρέχουμε σε ινστιτούτα να αδυνατίσουμε. Έχουμε από 2 ή και 3 αυτοκίνητα. Τα σπίτια μας είναι γεμάτα από air condition και άλλες ηλεκτρικές συσκευές και γενικώς κάνουμε μια σπάταλη ζωή η οποία ευθύνεται για την οικολογική καταστροφή. Και μετά καθόμαστε χορτάτοι και ικανοποιημένοι από τον εαυτό μας, σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και ανάμεσα σε όλες τις άλλες φιλοσοφίες λέμε και ότι πρέπει να γεννιούνται λιγότεροι άνθρωποι. Αυτός είναι ένας απίστευτος εγωισμός. Να μην αφήσουμε άλλους να γεννηθούν και να έρθουν στην ζωή για να μοιράζονται τα αγαθά της Γης σε λιγότερους και να περνάμε έτσι εμείς καλύτερα. Αν νοιαζόμαστε για την οικολογική καταστροφή, να ζήσουμε εμείς ποιο απλά και όχι να εμποδίζουμε τους άλλους ανθρώπους να γεννηθούν.

Στις έξι πρώτες σκηνές βλέπουμε την καταστροφή των δασών. Στις επόμενες τρεις σκηνές βλέπουμε εκρήξεις που γίνονται σε κάποια μέρη με σκοπό την εξόρυξη κάποιων μεταλλευμάτων. Στην τρίτη σκηνή γίνεται ένα αργό και fade out και μέσα από την έκρηξη ξεπροβάλλει η τεράστια τσουγκράνα μιας πολύ μεγάλης φαγάνας. Στις άλλες δυο σκηνές η πελώρια φαγάνα ρίχνει σε ένα φορτηγό το χώμα που είναι αναμεμιγμένο με μεταλλεύματα. Στην άλλη σκηνή βλέπουμε το ορυχείο από ψηλά. Στις άλλες οχτώ σκηνές φαίνονται μεγάλα εργοστάσια με τις τεράστιες υψικαμίνους τους. Ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός των ανέσεων και της σπατάλης είναι μια τεράστια μηχανή η οποία «καίει πολύ καύσιμο». Το καύσιμο είτε αυτό είναι ξυλεία, είτε είναι διάφορα μεταλλεύματα, είτε είναι πετρέλαιο, το βγάζουμε από τη γη. Και ενώ θα περίμενε κάποιος από τον «σοφό», τον «μορφωμένο», τον «πολιτισμένο» άνθρωπο της Δύσεως, που καυχιέται ότι έχει ένα όραμα για το μέλλον, να χρησιμοποιήσει αυτά που του προσφέρει η γη με σοφό τρόπο, κάνει το ακριβώς αντίθετο. Καταστρέφει ότι όμορφο υπάρχει γύρω του, και δεν καταλαβαίνει ότι αν καταστρέψει το περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει είναι καταδικασμένος να υποφέρει στο μέλλον και ίσως και να αφανιστεί. Υπάρχει ένα ινδιάνικο ρητό που λέει: «Μόνο όταν δηλητηριαστεί και το τελευταίο ποτάμι, μόνο όταν πιαστεί και το τελευταίο ψάρι, μόνο όταν κοπεί και το τελευταίο δένδρο, μόνο τότε θα καταλάβετε ότι τα λεφτά δεν τρώγονται». Κατά την γνώμη του γράφοντος το οικολογικό πρόβλημα είναι κυρίως πνευματικό πρόβλημα. Φταίει η λανθασμένη στάση ζωής, ο λανθασμένος τρόπος σκέψης, η αναζήτηση της ευτυχίας, της πληρότητας, της ολοκλήρωσης σε λάθος μονοπάτια, η άγνοια για τον λόγο ύπαρξης του ανθρώπου, η άγνοια για τον μεγάλο του προορισμό.

Οι επόμενες 10 σκηνές δείχνουν τις προσπάθειες του ανθρώπου να εξερευνήσει το διάστημα. Η πρώτη σκηνή δείχνει μια αντίστροφη μέτρηση. Οι επόμενες 4 σκηνές δείχνουν την απογείωση ενός διαστημόπλοιου. Ακολουθεί μια σκηνή στην οποία φαίνεται το ίδιο διαστημόπλοιο ενώ πλέον έχει βγει από την ατμόσφαιρα της Γης και αποχωρίζεται τις δεξαμενές των καυσίμων του. Στις επόμενες τέσσερις σκηνές φαίνονται διαστημόπλοια και δορυφόροι και στο φόντο υπάρχει ο πλανήτης μας. Αυτήν η μικρή υποενοότητα των δέκα σκηνών θα μπορούσε να ονομαστεί: «Χαμένοι στο διάστημα».

Ο άνθρωπος στην κυριολεξία μοιάζει σαν να είναι λιγάκι χαμένος και να ψάχνει να βρει τι ρόλο παίζει μέσα σε αυτό το αχανές σύμπαν. Δεν πρέπει να είμαστε εντελώς αρνητικοί απέναντι στα διαστημικά προγράμματα. Μέσα σε όλες αυτές τις

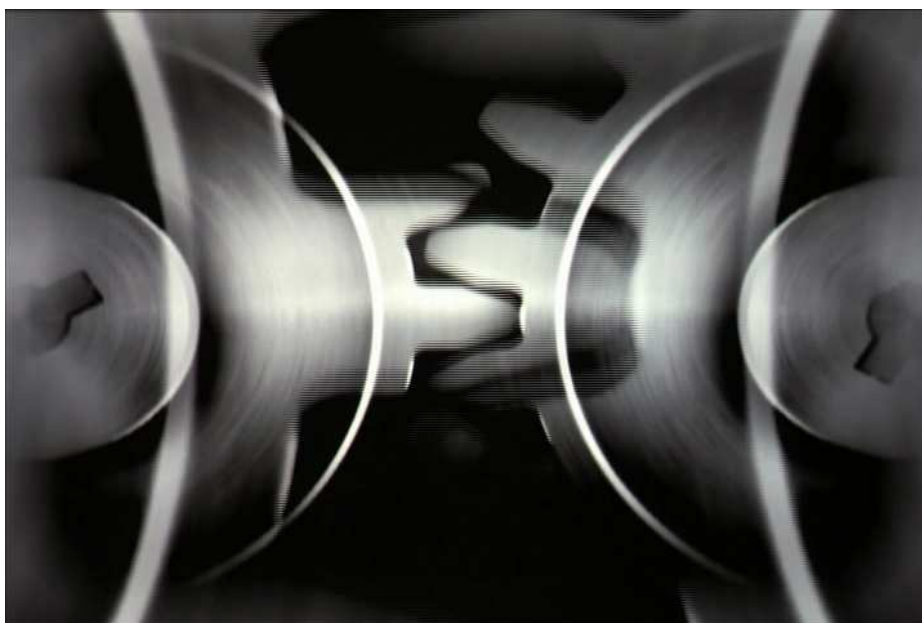
προσπάθειες κρύβεται η επιθυμία του ανθρώπου να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα που τον βασανίζουν από τότε που άρχισε να υπάρχει. Ο ουρανός κρύβει μέσα του ένα μυστήριο και ο άνθρωπος ψάχνει να το ανακαλύψει. Η τραγική ειρωνεία όμως είναι ότι ο άνθρωπος ενώ εξερευνά το διάστημα με την αλαζονεία και την υπερηφάνεια ανώριμου παιδιού καταστρέφει ταυτόχρονα τον πλανήτη του.

Η επόμενη θεματική ενότητα είναι αφιερωμένη στην νέα παγκόσμια τάξη, στην νέα εποχή που έχουμε μπει. Πολλοί είναι οι άνθρωποι που νιώθουν ανασφάλεια και αγωνία για κάποια πράγματα που συμβαίνουν. Ένας από τους φόβους τους είναι ότι η τόσο εξελιγμένη τεχνολογία δεν θα χρησιμοποιηθεί για το καλό της ανθρωπότητας. Η σκηνή που συνδέει αυτήν την θεματική ενότητα με την προηγούμενη δείχνει ένα δορυφορικό πιάτο. Αμέσως μετά φαίνεται ολόκληρη η γη σαν ένα τεράστιο δορυφορικό δίκτυο. Στην επόμενη σκηνή φαίνεται ακόμα ένα δορυφορικό πιάτο. Στις επόμενες 10 σκηνές που είναι πολύ μικρές και διαδέχονται πολύ γρήγορα η μία την άλλη παρουσιάζεται το σενάριο σύμφωνα με το οποίο όλη η διαστημική τεχνολογία θα χρησιμοποιηθεί από κάποιους για να ελέγχουν και να εξουσιάζουν την ανθρωπότητα.

Στις επόμενες 5 σκηνές βλέπουμε την ψηφιακή τεχνολογία και την τεχνολογία του διαδικτύου. Στην πρώτη από αυτές φαίνεται ο πλανήτης μας πιασμένος μέσα σε ένα τεράστιο και αόρατο δίκτυο, το διαδίκτυο. Στις επόμενες 3 σκηνές ακολουθεί η επέλαση των ψηφίων. Και στην πέμπτη σκηνή ο θεατής βλέπει ένα πληκτρολόγιο. Δεν πρέπει να είμαστε οπισθοδρομικοί και να πάσχουμε από φοβίες. Είναι έμφυτη μέσα στον άνθρωπο η επιθυμία να προχωρήσει, να εξελιχθεί και να προοδέψει. Όμως από την άλλη υπάρχει ο κίνδυνος η πολύ η «μόρφωση» να μας παραμορφώσει για τα καλά στο τέλος. Και όλη αυτή η γνώση και οι πληροφορίες πως χρησιμοποιούνται; Ας φανταστούμε τον άνθρωπο του μέλλοντος. Είναι ένα μεταλλαγμένο, κουρδισμένο, ανέραστο ον, με τεράστιο εγκέφαλο γεμάτο από ξερές γνώσεις, με πολλά ψυχολογικά προβλήματα, που χρησιμοποιεί την πολύ εξυπνάδα του για να εκμεταλλευτεί οτιδήποτε και οποιονδήποτε προκειμένου να βγάλει ποιο πολλά λεφτά. Φυσικά η ευαισθησία και τα λεπτά συναισθήματα είναι για αυτόν ανοησίες. Η ομορφιά έχει πάψει να τον συγκινεί. Κυνηγά διαρκώς την ηδονή. Με τα καμένα δάση, τα λουλούδια, τις πεταλούδες και τις εξαφανιζόμενες φάλαινες θα ασχολούμαστε; Τσιμέντο να γίνουν όλα. Κάθε βράδυ τον νανουρίζει το δελτίο ειδήσεων. Οι πολιτικοί αγωνίζονται για το καλό της χώρας του, δίνουν αναφορά στους καλούς δημοσιογράφους που και αυτοί αγωνίζονται με ζήλο για το καλό της χώρας του. Στις ειδήσεις θα πληροφορηθεί για τα εξής: Το σκάνδαλο του μήνα, το ασφαλιστικό, ο καινούριος νόμος που ψηφίζεται, η απεργία, οι μετοχές, οι προσφορές, τα δάνεια, τα ενοίκια, οι τράπεζες, τα χρηματιστήρια, το καζίνο, οι αγοραπωλησίες, οι κερδοσκόποι, οι φοροφυγάδες, οι τόκοι, τα επιτόκια, τα λαχεία, οι επενδύσεις, οι μισθοί, οι συντάξεις, οι αξίες, τα μερίδια, οι κληρονομίες, τα φιλοδωρήματα, οι φιλανθρωπίες για έκπτωση φόρων, η τραγουδίστρια που έμεινε έγκυος, το πετρέλαιο που ανέβηκε, το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, ο φόνος, η αυτοκτονία, ο ταραξίας που ξυλοκοπήθηκε, η σύλληψη, οι ληστείες, οι διαρρήξεις, το μοντέλο που παίρνει διαζύγιο, οι πλημμύρες, οι τυφώνες, τα καμένα δάση, τα λιωμένα παγόβουνα, η πολύ ζέστη, οι αγελάδες που τρελάθηκαν, τα κοτόπουλα που αρρώστησαν, τα ψάρια που δηλητηριάστηκαν, το τυρί που μούχλιασε, το χαβιάρι που μαύρισε, η τιμή της ντομάτας που ανέβηκε στα ύψη, η θαυματουργική κρέμα προσώπου, η καινούργια εφημερίδα, η καινούρια μάρκα τσιγάρων, το καινούριο βιβλίο, το καινούργιο ρεκόρ, το καινούργιο ταλέντο, η καινούρια γκάφα, το καινούριο ανέκδοτο, το καινούργιο μεταλλαγμένο φρούτο, η σκυλίτσα που κέρδισε στον διαγωνισμό ομορφιάς, ο καιρός

που αύριο θα είναι βροχερός, οι βοριάδες, και οι ευχές για όνειρα γλυκά σε περίπτωση που δεν έχει ήδη κοιμηθεί (η μέρα ήταν κουραστική).

Οι επόμενες 5 σκηνές δείχνουν το χρηματιστήριο. Εκεί μέσα οι συζητήσεις είναι καθαρά οικονομικές. Μιλούν μια άλλη γλώσσα. Αριθμοί και χειρονομίες. Στις επόμενες 3 σκηνές βλέπουμε κάποιους από τους θεούς του χρηματιστηρίου: το ευρώ, το δολάριο και την αγγλική λίρα. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε και τον θεό Μαμωνά που μετά κρύβεται μέσα στα νούμερα και στα σύμβολα των πολυεθνικών επιχειρήσεων. Μετά εμφανίζονται διαδοχικά και τα σύμβολα κάποιων ιδεολογιών, φιλοσοφιών, θρησκειών, γρανάζια ενός τεράστιου συστήματος, μιας χαβούζας που την έφτιαξαν οι άνθρωποι αλλά ακόμα και αν θελήσουν δεν μπορούν να την σταματήσουν. Είναι σαν να δουλεύει από μόνη της. Ο άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να είναι μέρος ενός συστήματος, γρανάζι μιας μηχανής μέσα στην οποία χάνει την ταυτότητά του, το πρόσωπό του, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του, την ομορφιά του, την αξιοπρέπειά του, το μεγαλείο του.

Στην επόμενη σκηνή κάποιοι άνθρωποι που μοιάζουν με φαντάσματα περπατούν σε έναν δρόμο. Στις σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε τους βιογενετιστές που κλωνοποιούν τη Dolie και προσπαθούν να κλωνοποιήσουν και τον άνθρωπο (αυτό μας έλειπε) ενώ αυτός νανουρίζεται από την τηλεόραση και τον μεγάλο αδερφό που του μιλά μέσα από αυτήν. Ο μεγάλος αδερφός του λέει να μην ανησυχεί. Το μόνο που έχει να κάνει είναι να του δώσει την ελευθερία του, το ποιο δυσβάστακτο φορτίο του ανθρώπου. Αν το κάνει αυτό δεν θα ευθύνεται για τίποτα, δεν θα χρειάζεται να αγωνιά για τίποτα, ούτε να παίρνει δύσκολες αποφάσεις. Όλα θα είναι ποιο εύκολα. Η τύχη του θα είναι στα χέρια του μεγάλου αδερφού που θα φροντίζει για όλα. Δεν θα στερηθεί τίποτα και θα είναι ήσυχος και ασφαλής. Του λέει: «Κοιμήσου γλυκά και άφησε το τιμόνι να το κρατώ εγώ. Θα αποφασίζω εγώ για σένα. Δεν θα αναγκαστείς να ξανακάνεις λάθη και να νιώθεις τύψεις. Προσκύνα τον μεγάλο σου αδελφό που είναι φίλος σου, που σε αγαπάει, που νοιάζεται για σένα και ακολούθα και εσύ όλους τους άλλους. Είναι κουραστικό να είσαι ελεύθερος. Αφέσου.» Στη συνέχεια

ακολουθούν τρεις σκηνές που δείχνουν τον «πλανητάρχη» και δύο δημοσιογράφους που νανουρίζουν τον κόσμο.

Αμέσως μετά ξεκινά μια καινούρια θεματική ενότητα. Σε αυτή την ενότητα που ακολουθεί κριτικάρεται με καυστική ειρωνεία ο δυτικός πολιτισμός και ο τρόπος ζωής (lifestyle) του σύγχρονου και μοντέρνου ανθρώπου. Πέρα όμως από αυτήν την κριτική περνιέται και ένα ποιο βαθύ μήνυμα. Ο άνθρωπος που στην αρχή ήταν ένα πρόσωπο ιερό έχει μεταλλαχτεί σε μια καρικατούρα. Η ζωή πλέον του ανθρώπου χαρακτηρίζεται από τον παραλογισμό, την ανοησία, την υπερβολή, την αποκτήνωση.

Η μετάβαση σε αυτήν την θεματική ενότητα γίνεται με τρεις σκηνές που δείχνουν πολλούς cameraman, φωτογράφους και δημοσιογράφους να συνωστίζονται και να ποδοπατιούνται προκειμένου να αποθανάτισουν ένα χαμόγελο, ένα βλέμμα, ή να πάρουν μια δήλωση από τα είδωλα της εποχής, τους σύγχρονους αστέρες, τους μοντέρνους θεούς. Με αυτές τις σκηνές η μετάβαση στην νέα θεματική ενότητα είναι ομαλή διότι η προηγούμενη ενότητα τελείωνε με δύο σκηνές που έδειχναν δημοσιογράφους και η νέα ενότητα αρχίζει με τρεις σκηνές που δείχνουν επίσης ανθρώπους που δουλεύουν για την τηλεόραση.

Στις άλλες έξι σκηνές βλέπουμε εικόνες των Beatles και των θαυμαστριών τους. Είναι ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα ειδώλων – αστέρων του παρελθόντος. Ένας σωστός καλλιτέχνης ανεβαίνει στην σκηνή για να κάνει μια κατάθεση ψυχής. Σέβεται το κοινό του και υποκλίνεται. Κάποιοι άλλοι ανεβαίνουν για να δοξαστούν σαν θεοί. Με την όλη στάση τους είναι σαν να λένε: «Θαυμάστε μας. Δοξάστε μας.» Διψούν για χειροκρότημα. Αυτοί οι ταλαντούχοι κατά τα άλλα καλλιτέχνες και αυτό το ανώριμο κοινό είναι τα θύματα της βιομηχανίας που δημιουργεί είδωλα. Που προσφέρει άφθονο ψέμα στους ανθρώπους που κάνουν μια βαρετή, πεζή, μονότονη ζωή. Που θέλουν να θαυμάζουν και να θεοποιούν άλλους ανθρώπους γιατί δεν ανακάλυψαν την μοναδικότητά τους, τον εαυτό τους. Γιατί οι ίδιοι ζουν χωρίς έμπνευση. Γιατί δεν θέλουν να δουλέψουν με τον εαυτό τους, να προσπαθήσουν να κάνουν τη ζωή τους ποιο όμορφη, να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους, κάτι που είναι κοπιαστικό, αλλά προτιμούν να θαυμάζουν ψεύτικα είδωλα που από πίσω τους κρύβονται άνθρωποι σαν και αυτούς, που έχουν αδυναμίες και προβλήματα.

Στις επόμενες δύο σκηνές βλέπουμε κάποιον παλιομοδίτικο χορό με τον οποίο διασκεδάζαν πριν μερικές δεκαετίες. Ο σκοπός ήταν να σκεφτεί ο θεατής ότι ίσως και διάφορες σύγχρονες τάσεις και μόδες να θεωρούνται το ίδιο ξεπερασμένες μετά από μερικά χρόνια. Το εφήμερο και η ελαφρότητα της μόδας και του lifestyle γενικώς μας δημιουργούν την ψευδαίσθηση της αλλαγής και της ανανέωσης ενώ στην πραγματικότητα τα προβλήματα παραμένουν ίδια. Εκτός από αυτό, ο άνθρωπος έχει χάσει και την αίσθηση του ωραίου και της ομορφιάς που είναι πράγματα διαχρονικά και δεν εξαρτούνται από τις διάφορες μόδες. Το γεγονός ότι πολλά πράγματα μετά από μερικά χρόνια θεωρούνται αστεία και ξεπερασμένα, αποδεικνύει ότι δεν είναι πραγματικά όμορφα. Για παράδειγμα υπάρχει περίπτωση να παλιώσει ή να ξεπεραστεί κάποτε η ομορφιά των λουλουδιών;

Στην επόμενη σκηνή κάποιες γυναίκες (μοντέλα μιας παλαιότερης εποχής), επιδεικνύουν τα ρούχα τους. Οι κινήσεις τους, τα χαμόγελά τους και γενικώς όλο τους το παρουσιαστικό, φανερώνουν το μπέρδεμα που υπάρχει μέσα τους. Αυτές οι γυναίκες είναι θύματα μιας κοινωνίας και ενός lifestyle που δημιουργούν γυναίκες αισθησιακές που δεν έχουν όμως αίσθηση. Η ομορφιά της γυναίκας και η επιθυμία της να αρέσει έγιναν αντικείμενα εκμετάλλευσης. Η γυναίκα από πρόσωπο που θα έπρεπε να εμπνέει τον σεβασμό, μεταλλάχτηκε σε μια ζαλισμένη κότα που ακολουθεί κατά γράμμα τις επιταγές της μόδας. Η βλακεία των ανδρών εκδηλώνεται αλλιώς (ποδόσφαιρο, αυτοκίνητα, πολιτική κ.λ.π.) Στις επόμενες τέσσερις σκηνές ο θεατής

βλέπει γυναίκες που επιδεικνύουν κάποια χτενίσματα. Στις επόμενες έξι σκηνές βλέπουμε την προσπάθεια μιας γιαγιάς 116 χρονών για να δείχνει ποιο νέα και ποιο όμορφη. Μετά ακολουθούν πέντε σκηνές στις οποίες βλέπουμε τη δισέγγονή της να μιλάει στο τηλέφωνο ενώ μασάει τσιγλόφουσκια και βάφει τα νύχια της. Το βράδυ θα πάει στην disco μαζί με το αγόρι της. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε την επιγραφή «HOLLYWOOD».

Στις επόμενες σκηνές βλέπουμε αυτά που μας κάνει να ονειρευόμαστε το HOLLYWOOD. Και αυτά είναι: Η μέρα που θα φορέσουμε το καπελάκι με τη φούντα και θα είμαστε ποια έτοιμοι για την αγορά εργασίας. Η μέρα που θα αποκτήσουμε αρκετά λεφτά, θα αγοράσουμε αυτοκίνητο και θα πηγαίνουμε εκδρομή με τους φίλους μας. Η μέρα που θα αποκτήσουμε διώροφο σπίτι με κήπο, γκαζόν, σκύλο και γκαράζ για το ακριβό μας αυτοκίνητο. Αυτή είναι η μέρα που η γυναίκα μας θα πει: «Έχω έναν άνδρα έξυπνο που με κάνει να νιώθω ασφάλεια», και οι συνάδελφοι θα πουν: «Πετυχημένος, τσακάλι, πρώτος». Το Hollywood μας κάνει να ονειρευόμαστε όμορφα και ευτυχισμένα γεράματα με φιλιά, αγκαλιές και έρωτα αγιάτρευτο. Μας κάνει να ονειρευόμαστε δροσιστικά κοκτέιλ, ζουμερά hot dog και ατέλειωτη καναλότσαρκα με το τηλεκοντρόλ στο χέρι μαζί με όλη την ευτυχισμένη οικογένεια καθισμένη στον καναπέ και με μια τεράστια γαβάθα ποπ κορν στην αγκαλιά. Μας κάνει και ονειρευόμαστε μια οικογένεια που είναι καθισμένη γύρω από ένα τραπέζι και όλοι είναι ενθουσιασμένοι και συγκινημένοι μέχρι δακρύων γιατί η μαμά έφτιαξε πίτσα. Μας κάνει να ονειρευόμαστε ένα χάμπουργκερ που είναι η απόλυτη εμπειρία και άλλα πολλά. Αυτές οι γυαλιστερές εικόνες είναι ταυτόχρονα και παρακμιακές. Δείχνουν πόσο ρηχοί γίναμε εμείς οι άνθρωποι. Μιλάμε για ευτελή πράγματα και διαφημίζουμε απορρυπαντικά και οδοντόβουρτσες με μια φωνή τόσο μυστηριώδη, τόσο υποβλητική σαν να πρόκειται για κάτι σημαντικό, ουσιαστικό και απαραίτητο. Αλλά, όταν πρόκειται για κάτι που είναι αληθινά απαραίτητο για όλους, όπως η ψυχή, το νόημα της ζωής, ακόμα και σοβαροί άνθρωποι ντρέπονται να μιλήσουν. Πώς να τολμήσει κάποιος να πει ότι ο σκοπός του ανθρώπου είναι να γνωρίσει και να αγαπήσει τον Θεό και να ενωθεί μαζί Του;

Στις επόμενες 13 σκηνές ο υπάκουος τηλεθεατής επί το έργον. Μεγάλα πανηγύρια, γέλια πολλά και ακόμα περισσότερα κλάματα. Από την θεωρία στην πράξη, από την τηλεθέαση στο κυνήγι της ηδονής. Και ας γίνεται αυτό εις βάρος άλλων ανθρώπων. Νιώθουμε ότι όλο και κάτι μας λείπει. Και δώστου και τρώμε και άλλο με μεγαλύτερη βουλιμία. Και όσο τρώμε γινόμαστε και ποιο αχόρταγοι. Και όσο ποιο αχόρταγοι γίνεται η κοιλιά τους, τόσο ποιο αναισθητη γίνεται η καρδιά τους. Στις 3 τελευταίες σκηνές βλέπει ο θεατής ένα μωρό που μπροστά του έχει πολλές σοκολάτες, δεν μπορεί να φάει άλλη σοκολάτα και πασαλείφεται.

Στην επόμενη θεματική ενότητα που είναι πολύ σχετική με αυτήν που μόλις αναλύθηκε βλέπουμε τα ακριβώς αντίθετα. Ο σκοπός είναι να αντιληφθεί ο θεατής ότι όλο αυτό το πανηγύρι της προηγούμενης ενότητας γίνεται από κάποιους εις βάρος κάποιων άλλων. Με άλλα λόγια, άλλοι πεινάνε και άλλοι πετάνε. Η μετάβαση από την μια ενότητα στην άλλη γίνεται με τον εξής τρόπο: Η προηγούμενη ενότητα τελειώνει με ένα πλάνο που δείχνει στην αρχή ολόκληρο το πασαλειμμένο μωρό καθισμένο στην κούνια του και σιγά σιγά το πλάνο κλείνει με ένα έντονο zoom στο πρόσωπο του μωρού. Αυτή η καινούρια ενότητα αρχίζει με ένα έντονο zoom στο πρόσωπο μιας δυστυχημένης γυναίκας από την Αιθιοπία και καθώς ανοίγει το πλάνο βλέπει ο θεατής ότι αυτή η γυναίκα κρατά στην αγκαλιά της ένα σκελετωμένο μωρό που του έχει δώσει το στήθος της για να μην κλαίει, αλλά δεν έχει γάλα. Και η μητέρα, και το μωρό θα μπορούσαν να ζήσουν με λίγο καλαμποκάλευρο αλλά δεν έχουν. Ακολουθεί μια σκηνή που και σε αυτήν φαίνεται μια άλλη γυναίκα από την Αιθιοπία να κρατά στην αγκαλιά της ένα μωρό και γύρω της φαίνονται και άλλα σκελετωμένα παιδιά. Στην επόμενη σκηνή ο θεατής βλέπει ένα παιδί που είναι σκελετωμένο σε τέτοιο βαθμό, που είναι πολύ δύσκολο να ζήσει όποια βοήθεια και αν του προσφέρουν. Δεν μπορεί να σταθεί όρθιο από μόνο του. Το σηκώνουν όρθιο και το υποβαστάζουν δύο γιατροί.

Οι επόμενες έξι σκηνές είναι φωτογραφίες που τραβήχτηκαν από έναν φωτογράφο του National Geographic κατά την διάρκεια ενός λοιμού που συνέβηκα στην Αφρική. Και σε αυτές τις σκηνές υπάρχουν παιδιά υποσιτισμένα και ετοιμοθάνατα. Βλέποντας ο θεατής αυτές τις εικόνες προβληματίζεται. Υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν κοντά μας, γύρω μας ή σε άλλα μέρη του πλανήτη, και εμείς αδιαφορούμε. Και αν ψάξουμε βαθύτερα τα πράγματα θα ανακαλύψουμε ότι για την δυστυχία των άλλων ανθρώπων έχουμε και εμείς μερίδιο ευθύνης. Και η όλη η στάση της αδιαφορίας που κρατάμε είναι ένοχη. Είναι σαν να έχουν στο διπλανό σπίτι κηδεία και να πενθούν, και εμείς να γλεντάμε ακούγοντας δυνατά μουσική, χωρίς να μας καίγεται καρφί.

Στις επόμενες τρεις σκηνές μεταφερόμαστε στις μακρινές Ινδίες. Εκεί βλέπουμε ανθρώπους σκυμμένους που ψάχνουν φαγητό σε μια χωματερή. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε μια άστεγη οικογένεια που κοιμάται στο πεζοδρόμιο μιας μεγαλούπολης. Ακολουθεί μια σκηνή που δείχνει δύο χέρια δεμένα με ένα ζευγάρι χειροπέδες. Στις άλλες δύο σκηνές βλέπουμε δύο χέρια που κινούνται νευρικά μέσα από τα κάγκελα μιας φυλακής. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε μια πόρνη που στέκεται σε ένα πεζοδρόμιο και αμέσως μετά βλέπουμε μια πόρνη που κάθεται μέσα σε μία λιμουζίνα. Καθώς κλείνει το παράθυρο της λιμουζίνας καθρεφτίζεται σε αυτό ένας πανύψηλος ουρανοξύστης. Το μήνυμα που στέλνεται μέσα από αυτήν, αλλά και από τις προηγούμενες και τις επόμενες εικόνες είναι ότι ο άνθρωπος δημιούργησε έναν πανύψηλο σύγχρονο πύργο της Βαβέλ μέσα στον οποίο όμως επικρατεί η σύγχυση. Δεν έπαψε να υπάρχει η δυστυχία, η φτώχεια, η εκμετάλλευση, η αδικία, η πλεονεξία, η εγκληματικότητα. Ο άνθρωπος ονειρευόταν να φτιάξει έναν επίγειο παράδεισο και απέτυχε. Τι και αν δημιούργησε πολιτισμό και έφτασε μέχρι το φεγγάρι; Ποιο είναι το νόημα όλων αυτών αφού μέσα σε κάθε άνθρωπο υπάρχει ένα δυσαναπλήρωτο κενό και σπάνια συναντάς άνθρωπο που να είναι ευτυχισμένος; Ο άνθρωπος έκανε το λάθος να δώσει υπερβολική σημασία στα τεχνολογικά επιτεύγματα. Αυτό όμως που του χρειαζόταν ήταν λίγη εσωστρέφεια. Αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν να μαζέψει το σκορπισμένο του μυαλό, να κοιτάξει μέσα του, να παρατηρήσει και να εξετάσει τον εαυτό του με ειλικρίνεια. Τότε θα καταλάβαινε ότι είναι δυστυχής επειδή είναι υποδουλωμένος στα πάθη του. Επειδή

απομακρύνθηκε από τον Θεό. Αυτή η θεματική ενότητα κλείνει με τρεις σκηνές στις οποίες διαδοχικά φαίνονται ένας ζητιάνος που μετράει τα κέρματά του στη μέση του δρόμου, ένας μοναχικός γέρος που φαίνεται χαμένος στον κόσμο του, και το χέρι μιας ηλικιωμένης γυναίκας που αναζητά κάποιο άλλο χέρι για να το κρατήσει και να παρηγορηθεί.

Η επόμενη θεματική ενότητα διαρκεί ακριβώς δύο λεπτά. Είναι σκηνές από μια πειραματική ταινία μικρού μήκους που ονομάζεται Sometimes. Θα γίνει αναφορά πρώτα στο τι βλέπει ο θεατής σε αυτήν την θεματική ενότητα της ταινίας και ύστερα θα αναλυθούν τα μηνύματα που περνιούνται μέσα από αυτές τις εικόνες. Ο θεατής βλέπει έναν γυμνό άνθρωπο ο οποίος μπαίνει μέσα σε έναν ουρανοξύστη, ανεβαίνει με τον ανελκυστήρα στον πιο ψηλό όροφο, κοιτάει από το παράθυρο έξω και δακρύζει. Αμέσως μετά όλο το κτίριο γκρεμίζεται και ο θεατής στο τέλος βλέπει τα διάφορα κομμάτια του ουρανοξύστη που πέφτουν. Όλες αυτές οι εικόνες χρησιμοποιούνται παραβολικά. Ο γυμνός άνθρωπος συμβολίζει την ανθρωπότητα που είναι γυμνή από την χάρη του Θεού. Ο ουρανοξύστης συμβολίζει τα τεχνολογικά επιτεύγματα και τον πολιτισμό για τα οποία καυχείται ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος ανεβαίνει στον πιο ψηλό όροφο, παρατηρεί έξω και δακρύζει. Και η ανθρωπότητα ομοίως βλέπει ότι έφτιαξε, αλλά δεν είναι ευτυχισμένη. Στον πύργο που έφτιαξε επικρατεί η σύγχυση. Τώρα ο άνθρωπος νοιώθει περισσότερη μοναξιά και αντιλαμβάνεται ότι παρά την όποια πρόοδο που έχει κάνει στις επιστήμες και στους άλλους τομείς, παραμένει γυμνός όπως και προηγουμένως. Η γυμνότητα συμβολίζει το κενό της ανθρώπινης ψυχής, την έλλειψη ευτυχίας, την απουσία της χάρης του Θεού. Είναι η γυμνότητα των πρωτόπλαστων μετά την παρακοή. Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν χαίρεται όπως θα έπρεπε για την τεχνική πρόοδο, αλλά αντιθέτως νιώθει αγωνία. Δεν αγωνιά για τον τεχνικό πολιτισμό αυτόν καθ' αυτόν, αλλά αγωνιά γιατί δεν βλέπει τον αντίστοιχο πνευματικό πολιτισμό. Δεν ανησυχεί γιατί βλέπει τον πύραυλο. Ανησυχεί γιατί δεν βλέπει τον κυβερνήτη του πυραύλου. Τον αντίστοιχο ψυχικού μεγαλείου και πνευματικής συγκροτήσεως άνθρωπο, που θα χειριστεί τον διηπειρωτικό πύραυλο και την ατομική ενέργεια και θα τους δώσει τον σωστό αγαθοποιό προσανατολισμό, μεταβάλλοντάς τους από κατάρα και απειλή σε ευλογία. Ο θεατής βλέποντας τον γυμνό άνθρωπο να κοιτάει προς τα έξω και νομίζει ότι ο άνθρωπος θα τρέξει, θα σπάσει την τζαμαρία και θα πηδήξει στο κενό, αλλά στο τέλος βλέπει ότι ολόκληρο το κτίριο γκρεμίζεται από μόνο του και μαζί με αυτό γκρεμίζεται και ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα. Με αυτή την εικόνα περνιέται το μήνυμα ότι στο μεδούλι, στον πυρήνα, στο κέντρο του πολιτισμού που φτιάχνει ο άνθρωπος υπάρχει η φθορά και η αυτοκαταστροφή. Αυτό αποδεικνύεται συνεχώς μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Ο άνθρωπος όμως δυσκολεύεται να παραδεχτεί την ματαιότητα των προσπαθειών του και επιμένει. Στο τέλος όμως όλο το οικοδόμημα που δημιούργησε, ο πολιτισμός του, θα καταρρεύσει, θα αυτοκαταστραφεί και μαζί με αυτόν θα χαθεί και ο άνθρωπος. Όλη αυτή η δυστυχία που υπάρχει, η αδικία, η ανισότητα, έπρεπε να τον κάνουν να υποψιαστεί ότι βαδίζει σε μονοπάτι που οδηγεί σε γκρεμό. Ένα δέντρο κρίνεται από τους καρπούς του και ο άνθρωπος έπρεπε να δει όλα αυτά τα σήματα κινδύνου γύρω του και να αλλάξει νοοτροπία αλλά δυστυχώς αυτό δεν το κάνει.

Η επόμενη θεματική ενότητα είναι αφιερωμένη στον πόλεμο και γενικώς στην βία και το μίσος που υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων και των λαών. Αυτή η ενότητα έχει διάρκεια 28 λεπτών και 45 δευτερολέπτων και φυσικά χωρίζεται σε αρκετές υποενότητες. Η πρώτη σκηνή είναι κάποιο εδάφιο από το βιβλίο της Αποκαλύψεως που λέει ότι εμφανίστηκε ένας ίππος που είχε το χρώμα της φωτιάς και στον αναβάτη του, δόθηκε η άδεια να πάρει την ειρήνη από την Γη ώστε να αλληλοσφαχτούν οι άνθρωποι μεταξύ τους, και του δόθηκε να κρατάει ένα μεγάλο μαχαίρι που συμβολίζει την καταστροφική του δύναμη. Στην υποενότητα των δύο λεπτών και είκοσι δευτερολέπτων που ακολουθεί ο δίνεται στον θεατή να καταλάβει ποιος είναι ο εφευρέτης και ο υποκινητής αυτού του μεγάλου κακού που λέγεται πόλεμος. Ποιος κακός και διεστραμμένος νους δίδαξε τους ανθρώπους να φτιάχνουν όπλα και να αλληλοσκοτώνονται;

Στην πρώτη σκηνή που είναι παρμένη από ένα ντοκιμαντέρ, μεταφερόμαστε σε ένα ηφαιστειογενές τοπίο και ο θεατής βλέπει μια πολύ μεγάλη τρύπα (υπόγεια σπηλιά) που μέσα της κοχλάζει κόκκινη λάβα. Αυτό είναι το χρώμα του ίππου της Αποκαλύψεως για τον οποίο μιλάει η προηγούμενη σκηνή. Η μετάβαση λοιπόν είναι καλή. Αυτή η εικόνα και τα προηγούμενα λόγια ταιριάζουν. Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, αυτή η πρώτη σκηνή είναι από ντοκιμαντέρ. Από δω και πέρα όμως, μέχρι το τέλος της υποενότητας οι σκηνές που ακολουθούν είναι όλες δανεισμένες από μια ταινία κινούμενων σχεδίων με όνομα «Οι περιπέτειες του πρίγκιπα Αχμέτ». Το θέμα αυτής της ταινίας είναι εντελώς άσχετο με το θέμα της ταινίας που αναλύουμε. Είναι ένα παραμύθι. Υπάρχουν όμως σε αυτήν την ταινία κινούμενων σχεδίων κάποιες σκηνές οι οποίες αν μονταριστούν έξυπνα προκύπτουν μικρές ιστορίες με εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο. Και μέσα σε αυτήν την ταινία υπήρχε υλικό για να δημιουργηθούν δύο μικρές θεματικές ενότητες. Στην πρώτη από αυτές γίνεται λόγος για την ιστορία των πρωτόπλαστων, του Αδάμ και της Εύας. Στην άλλη βλέπουμε τον διάβολο που για μια ακόμη φορά παρασύρει το ανθρώπινο γένος προς το κακό. Οι εικόνες των κινούμενων σχεδίων που ακολουθούν ταιριάζουν απόλυτα με την εικόνα του ηφαιστειογενούς τοπίου. Και αυτό συμβαίνει επειδή καταρχάς επικρατούν τα ίδια χρώματα που είναι το κόκκινο και το μαύρο και δεύτερον επειδή

ταιριάζουν και ως προς το περιεχόμενο. Διότι στην πρώτη σκηνή βλέπουμε ένα ηφαιστειογενές τοπίο και οι σκηνές των κινούμενων σχεδίων που ακολουθούν αμέσως μετά, εκτυλίσσονται μέσα σε ένα ηφαιστειο αρχικά και γύρω από αυτό το ηφαιστειο στη συνέχεια. Με τον ίδιο πετυχημένο τρόπο είχε γίνει ένας τέτοιος συνδυασμός και στην υποενότητα των πρωτόπλαστων. Κάτι που είναι αξιοσημείωτο και πρέπει να αναφερθεί, είναι ότι αυτές οι δύο υποενότητες της ταινίας, μέσα στις οποίες υπάρχουν κινούμενα σχέδια συνδέονται μεταξύ τους. Η δεύτερη υποενότητα (πόλεμος), είναι συνέχεια της πρώτης (πρωτόπλαστοι). Είναι σαν να συνεχίζεται με την έναρξη της δεύτερης υποενότητας αυτό που διακόπηκε στο τέλος της πρώτης. Δείξαμε κάποιες εικόνες, πέρασε αρκετή ώρα και τώρα ξαναγυρίζουμε εκεί που είχαμε μείνει, για να δούμε και την συνέχεια. Πρόκειται για μια mini ιστορία κινούμενων σχεδίων που εξελίσσεται και προβάλλεται παράλληλα με την ιστορία των ρεαλιστικών εικόνων.

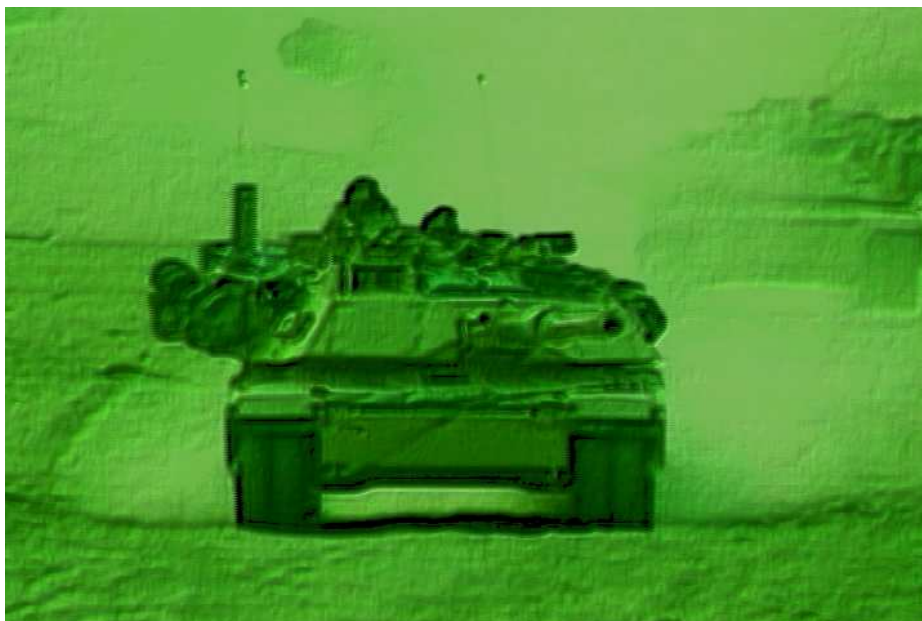
Αμέσως μετά την εικόνα του ηφαιστειογενούς τοπίου ο θεατής βλέπει έναν δαίμονα ο οποίος βρίσκεται μέσα στην καρδιά ενός ηφαιστειου και μόλις έχει οσμιστεί μια νέα μυρουδιά στον χώρο. Μυρίστηκε τον άνθρωπο που είχε αιχμαλωτιστεί και είχε καθηλωθεί με μια βαριά πέτρα να τον πιέζει στο στήθος. Στην επόμενη σκηνή αυτός ο δαίμονας στέλνει κάποιους άλλους μικρότερους και υποτελείς δαίμονες, να του φέρουν τον άνθρωπο. Αμέσως μετά βλέπουμε αυτά τα πλάσματα να βγαίνουν μέσα από την μούκα του ηφαιστείου μέσα στο οποίο βρίσκονταν και να πηγαίνουν σε ένα διπλανό ηφαιστειο όπου βρίσκεται παρατημένος ο άνθρωπος. Στις επόμενες δύο σκηνές βλέπουμε ότι οι μικροί δαίμονες φέρνουν τον άνθρωπο στον αρχηγό τους και αυτός τον κοιτάζει εξεταστικά. Αμέσως μετά τον σπρώχνει στην άκρη και ανοίγει μία καταπακτή μέσα από την οποία αρχίζουν να βγαίνουν διάφορα όπλα και τα εξαρτήματα μιας πανοπλίας με την οποία ο δαίμονας θα ντύσει τον άνθρωπο στην συνέχεια. Μετά ο δαίμονας παίρνει τον άνθρωπο από το χέρι πάνε να ξεκινήσουν έναν πόλεμο.

Στην συνέχεια βλέπουμε πρώτα τον άνθρωπο να ρίχνει με το τόξο του και ύστερα βλέπουμε και τον δαίμονα να ρίχνει και αυτός βόμβες. Από την στιγμή που ο

δαίμονας πήρε τον άνθρωπο από το χέρι και βγήκαν από το ηφαίστειο το κυρίαρχο χρώμα των εικόνων δεν είναι το κόκκινο αλλά το πράσινο. Το έντονο πράσινο χρώμα είναι ένα στοιχείο το οποίο χρησιμοποιήθηκε για να γίνει το πέρασμα στην επόμενη θεματική ενότητα.

Η τελευταία σκηνή της ενότητας που μόλις αναλύθηκε έδειχνε ψεύτικες εκτυφλωτικές εκρήξεις (κινούμενα σχέδια) και κυριαρχούσε το πράσινο χρώμα. Η πρώτη σκηνή της καινούριας ενότητας δείχνει πραγματικές εκρήξεις από το βομβαρδισμό μιας πόλης και κυριαρχεί και εδώ το πράσινο χρώμα γιατί η εικόνα είναι βιντεοσκοπημένη με κάμερα νυχτερινής λήψης (night vision). Ομοίως και στις επόμενες τρεις σκηνές βλέπουμε βομβαρδισμούς και κυριαρχεί και εδώ το πράσινο χρώμα. Ακολουθούν μια σκηνή με στρατιώτες που κάνουν έφοδο σε μια μάχη, μια σκηνή με ένα πιστόλι που εκπυρσοκροτεί, μια σκηνή με ρουκέτες που εκτοξεύονται, δεκαπέντε πολύ σύντομες σκηνές που δείχνουν κανόνια που ρίχνουν βόμβες με ενδιάμεσες δύο σκηνές στις οποίες φαίνεται μια πόλη ενώ βομβαρδίζεται και έξι σκηνές που δείχνουν άρματα μάχης. Και σε αυτές τις σκηνές υπάρχει επίσης το έντονο πράσινο χρώμα. Γενικώς σε ολόκληρη αυτήν την θεματική ενότητα κυριαρχεί το πράσινο χρώμα.

Η επόμενη θεματική υποενότητα ξεκινά με μια σκηνή όπου βλέπουμε γραμμένο ένα εδάφιο από το βιβλίο της Γενέσεως (βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης). Αυτό το εδάφιο λέει ότι ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του τον Άβελ και στην συνέχεια ο θεός είπε στον Κάιν: «Τι έκανες; Το αίμα του αδελφού σου με το οποίο ποτίστηκε η Γη μου φωνάζει». Σε αυτήν τη θεματική ενότητα βλέπει ο θεατής τα αποτελέσματα του πολέμου που έκαναν πρόσφατα οι Αμερικάνοι εναντίον του Ιράκ. Οι σκηνές που ακολουθούν είναι ιδιαίτερα σοκαριστικές. Ο θεατής βλέπει διαδοχικά τις εξής εικόνες: Κάποιοι Αμερικανοί στρατιώτες οπλίζουν το κανόνι ενός τανκ και μετά πυροβολούν. Ένας νεκρός που τον κατεβάζουν σε έναν λάκκο για να τον θάψουν. Ένας πατέρας κρατώντας στην αγκαλιά του το τραυματισμένο παιδί του, μπαίνει τρέχοντας σε ένα νοσοκομείο. Μια γυναίκα θρηνεί, οδύρεται και φωνάζει ενώ άλλες δύο γυναίκες προσπαθούν να τη συνεφέρουν. Κάποιοι Αμερικανοί στρατιώτες

συλλαμβάνουν με άγριο τρόπο έναν Ιρακινό που τα έχει χαμένα και κοιτάει έντρομος προς την κάμερα. Την σκηνή αυτή την παρακολουθούν η γυναίκα του και το παιδί του. Το παιδί κλαίει στην αγκαλιά της μητέρας του. Ένα παιδί βαριά τραυματισμένο στο χειρουργείο. Έχει χτυπηθεί πολύ άσχημα στο χέρι. Ένας απανθρακωμένος άνθρωπος μέσα σε ένα καμένο αυτοκίνητο. Ένας αιμόφυρτος, ίσως και πεθαμένος άνθρωπος που τον βάζουν σε ένα φορείο. Ένας απανθρακωμένος άνθρωπος που οι φλόγες συνεχίζουν να τον καίνε. Μια γυναίκα που στέκεται πάνω από τα συντρίμια του σπιτιού της και κλαίει. Ένα απανθρακωμένο χέρι. Μια πεταμένη, διαλυμένη μπότα. Ένας ακόμα απανθρακωμένος άνθρωπος. Δυο απανθρακωμένα πόδια. Ένα κοντινό πλάνο που δείχνει ένα πόδι που φοράει ένα παπούτσι. Μια κουβέρτα καλύπτει το υπόλοιπο πτώμα του άτυχου Ιρακινού. Το χέρι κάποιου σκοτωμένου που φοράει βέρα. Κάποιοι πύραυλοι που τους ανεβάζουν στο κατάστρωμα ενός αεροπλανοφόρου. Κάποιοι τοποθετούν τους πυραύλους στα αεροπλάνα. Και τέλος άλλες τρεις σκηνές με τις οποίες κλείνει η ενότητα οι οποίες έχουν καταγραφεί από την κάμερα ενός ελικοπτερου εν ώρα δράσης. Στις πρώτες δυο από αυτές φαίνεται πως βάζουν δυο κτίρια στο στόχαστρο και αμέσως μετά τα καταστρέφουν ολοσχερώς. Στην τρίτη σκηνή βλέπουμε πώς ο πιλότος βάζει στο στόχαστρο δύο Ιρακινούς στρατιώτες και σκοτώνει πρώτα τον έναν και ύστερα και τον άλλον.

Στην επόμενη θεματική ενότητα υπάρχει μια έντονη διάθεση για αυστηρή κριτική που γίνεται μέσα από τον σαρκασμό και την ειρωνεία. Σε αυτήν την ενότητα βλέπουμε τους Αμερικανούς να πανηγυρίζουν για την νίκη τους στο πόλεμο που έκανε ο Τζορτζ Μπους στο Ιράκ. Στις πρώτες 13 σκηνές αυτής της ενότητας βλέπουμε την γιορτή που γίνεται σε ένα αεροπλανοφόρο, όπου είναι παρών και ο μεγάλος Αμερικανός ηγέτης. Όλοι είναι χαμογελαστοί. Ανταλλάζουν χειραψίες με τον Τζορτζ, βγαίνουν φωτογραφίες μαζί του, τον αγκαλιάζουν, γελάνε με τα αστεία που τους λέει και τον κοιτούν με λατρεία στα μάτια.

Στην τελευταία σκηνή από τις δεκατρείς βλέπουμε και μια μεγάλη επιγραφή που υπάρχει πάνω στο αεροπλανοφόρο και λέει: «Mission accomplished». Δηλαδή «Αποστολή εξετελέσθη». Τα κατάφεραν. Δεν άφησαν τίποτα όρθιο.

Ο ποιο επιεικής χαρακτηρισμός για κάποιον άνθρωπο που πάει σε μια ξένη χώρα, σκοτώνει, σπέρνει την δυστυχία και μετά γυρνώντας στο σπίτι του κάνει και ένα γλεντάκι για να το γιορτάσει είναι ο χαρακτηρισμός του αναισθητού. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο οι Αμερικανοί κάνουν όλες αυτές τις βαρβαρότητες. Επειδή είναι αναισθητοί. Και όλες αυτές τις βαρβαρότητες τις κάνει η Αμερική φορώντας τον μανδύα της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Η Αμερική στο σύνολό της είναι ένα έθνος ανθρώπων, που δεν προβληματίζονται και πολύ. Δείχνουν εμπιστοσύνη σε έναν ηγέτη που τους στέλνει να πάνε να σκοτώσουν και να σκοτωθούν. Και αυτοί όμως θα αρχίσουν σιγά σιγά να καταλαβαίνουν τα αυτονόητα. Ποτέ δεν είναι αργά. Στις επόμενες τρεις σκηνές που είναι οι τελευταίες αυτής της ενότητας βλέπουμε τους πανηγυρισμούς που γίνονται στην Νέα Υόρκη αμέσως μετά τον πόλεμο. Παρελάσεις, σημαίες, ταμπούρα και φωτοβολίδες μπροστά από το άγαλμα της ελευθερίας.

Στην επόμενη υποενότητα προβάλλεται η βία γενικότερα που δυστυχώς δεν περιορίζεται μόνο στα στενά πλαίσια των πολέμων που γίνονται μεταξύ των διαφόρων λαών. Η βία είναι ένα γενικότερο φαινόμενο και έχει πολλές μορφές. Και από πίσω της κρύβεται πάντα το μίσος ή απλώς η έλλειψη αγάπης. Οι κοινωνίες των ανθρώπων ανέκαθεν έπασχαν από έλλειψη αγάπης και κατανόησης. Οι ανθρώπινες σχέσεις και κατ' επέκταση οι ανθρώπινες κοινωνίες δεν έχουν ως θεμέλιο την αγάπη. Υπάρχει τεράστιος εγωισμός και όταν τα συμφέροντα κάποιων ανθρώπων ή κάποιων ομάδων ανθρώπων συγκρούονται εμφανίζεται το μίσος που εκδηλώνεται με διάφορες μορφές. Όπως έλεγε και κάποιος σοφός τίποτε δεν είναι ποιο δηλητηριώδες και ποιο θανατηφόρο από μια καρδιά που μισεί. Και η άρρωστη ανθρώπινη καρδιά είναι το πρόβλημα. Αντί να πολεμούμε το σύστημα πρέπει να προσπαθήσουμε να θεραπεύσουμε την ανθρώπινη καρδιά που πάσχει και υποφέρει.

Στις πρώτες τέσσερις σκηνές αυτής της υποενότητας βλέπουμε την ηλεκτρική καρέκλα. Η θανατική καταδίκη είναι μια μορφή βίας και το γεγονός ότι κάποιες κοινωνίες την αποδέχονται δείχνει πόσο άρρωστες είναι. Πώς γίνεται μια κοινωνία να λέει ότι ο φόνος είναι το χειρότερο έγκλημα και όταν κάποιος το διαπράξει να τον τιμωρεί φονεύοντάς τον, δηλαδή κάνοντας ακριβώς το ίδιο έγκλημα για το οποίο η ίδια πιστεύει ότι είναι το χειρότερο πράγμα που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος; Αυτό δεν είναι υποκρισία; Και ποιος έδωσε το δικαίωμα σε αυτούς τους δήμιους να αφαιρούν την ζωή ενός άλλου ανθρώπου, έστω και αν αυτός είναι ο χειρότερος κακούργος; Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε χέρια που κρατούν πιστόλια και πυροβολούν. Αμέσως μετά παρακολουθούμε μια εκτέλεση. Έχουν δέσει τα μάτια κάποιου και από απέναντι τον σημαδεύουν και ετοιμάζονται να τον σκοτώσουν. Και στην επόμενη σκηνή βλέπουμε μια εκτέλεση. Οι βορειοκορεάτες έχουν πιάσει έναν νοτιοκορεάτη και κάποιος αξιωματικός τον πυροβολεί εν ψυχρώ και εξ επαφής στο κεφάλι. Στην επόμενη σκηνή μεταφερόμαστε στο Αφγανιστάν και βλέπουμε μια ομάδα ανθρώπων που κάθεται γύρω από έναν άνθρωπο που μόλις τον έχουν απαγχονίσει. Αμέσως βλέπουμε πώς εκτελούν μια γυναίκα στο Αφγανιστάν που μάλλον την πιάσανε να μοιχεύει ή απλά την κατηγορήσαν ότι μοίχευε. Οι εκτελέσεις ανθρώπων στο Αφγανιστάν και γενικότερα στις μουσουλμανικές αραβικές χώρες είναι συνηθισμένο φαινόμενο. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε έναν άνδρα από το Αφγανιστάν που δέρνει κάποιες γυναίκες με ένα γκλομπ. Στις επόμενες σκηνές παίρνουμε μια γεύση, μια ιδέα από τα εγκλήματα που διέπραξε το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ. Κάποιοι στρατιωτικοί ανακρίνουν και δέρνουν κάποιους ανθρώπους (ίσως και να τους σκότωσαν μετά). Στις επόμενες τρεις σύντομες σκηνές βλέπουμε πώς καταπνίγονταν στο παρελθόν (αλλά και τώρα) οι εξεγέρσεις διαφόρων λαών της Αφρικής που βρίσκονταν τόσα χρόνια κάτω από τον ζυγό της αποικιοκρατίας και κάποια στιγμή θέλησαν να ανεξαρτητοποιηθούν. Αξίζει να

αναφέρουμε ότι κάποιες από τις ευρωπαϊκές χώρες που είναι από τις πιο πλούσιες χώρες του κόσμου και οι οποίες ανέκαθεν παριστάνανε τις πολιτισμένες, οφείλουν τον πλούτο τους και την πρόοδό τους αποκλειστικά στην αποικιοκρατία και στην μακροχρόνια εκμετάλλευση και καταλήστευση του πλούτου άλλων χωρών που τώρα τις ονομάζουν τριτοκοσμικές και όταν θέλουν τους πετάνε και κανένα ξεροκόμματο. Στην επόμενη σκηνή πάμε στο Πακιστάν και βλέπουμε έναν αστυνομικό που δέρνει κάποιον ηλικιωμένο. Στις έξι σύντομες σκηνές που ακολουθούν παίρνουμε μια ιδέα για την αγάπη που έχουν οι Αμερικάνοι για τα όπλα. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε κάποιους αστυνομικούς που σημαδεύουν έναν μαύρο κακοποιό που έχει σηκωμένα τα χέρια και τον πυροβολούν. Αμέσως μετά βλέπουμε μια συμπλοκή ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομικούς στην Ιαπωνία. Οι επόμενες σκηνές είναι από τη Γένουα. Κάποιοι αστυνομικοί (καραμπινιέροι), ξυλοκοπούν έναν διαδηλωτή. Στην επόμενη σκηνή που είναι πολύ σύντομη βλέπουμε κάποιους ανυπόμονους караμπινιέροι που είναι παρατεταγμένοι και έτοιμοι για δράση.

Στην επόμενη σκηνή που εκτυλίσσεται στην Ιαπωνία κάποιοι αστυνομικοί ρίχνουν κλοτσιές στα κεφάλια κάποιων διαδηλωτών. Στην άλλη σκηνή βλέπουμε τους οπαδούς μιας ομάδας να δέρνουν τον οπαδό μιας άλλης ομάδας. Αμέσως μετά, στις 10 σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε κάποιους διαδηλωτές που δέρνουν έναν αστυνομικό. Για να είμαστε πιο ακριβείς θα έπρεπε να πούμε ότι αυτά τα βλέπουμε στις 8 από τις 10 σκηνές. Στις άλλες δυο που παρεμβάλλονται βλέπουμε ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά και στο οποίο σκοτώνεις τέρατα με διάφορα όπλα. Στις επόμενες πέντε πολύ σύντομες σκηνές βλέπουμε εικόνες αγριότητας. Μάλλον πρόκειται για έναν εμφύλιο πόλεμο. Κάποιοι Αφρικανοί δέρνουν άγρια κάποιον άλλον Αφρικανό. Αμέσως μετά βλέπουμε μια ακόμα συμπλοκή ανάμεσα σε αστυνομικούς και διαδηλωτές. Ύστερα βλέπουμε πάλι σκηνές από το ηλεκτρονικό παιχνίδι το οποίο ανέφερα προηγουμένως. Αμέσως μετά βλέπουμε έναν άνθρωπο που κρατάει ένα όπλο και πυροβολεί εναντίον κάποιων άλλων που δεν φαίνονται στην οθόνη. Στη συνέχεια ο θεατής βλέπει σκηνές από ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι, το Mortal Komrakt. Μετά βλέπουμε στιγμιότυπα από το πρωτάθλημα Pride fc. Σε αυτό το πρωτάθλημα που διοργανώνεται στην Ιαπωνία

παλεύουν μεταξύ τους παλαιστές από όλες τις πολεμικές τέχνες. Η επόμενη σκηνή εκτυλίσσεται και αυτή στην Ιαπωνία. Κάποιοι άνθρωποι δέρνουν έναν άλλο και συνεχίζουν να τον χτυπούν αλύπητα ενώ αυτός έχει πέσει κάτω. Στις τρεις σκηνές που ακολουθούν μεταφερόμαστε στην Αφρική και βλέπουμε κάποιους Αφρικανούς που περικυκλώνουν δυο λευκούς στρατιώτες και μετά τους λιντσάρουν. Μετά βλέπουμε έναν νέο από την Αφρική που είναι πεσμένος κάτω και κάποιος στρατιώτης τον κλοτσάει στο πρόσωπο. Στην τελευταία σκηνή αυτής της θεματικής ενότητας που ακολουθεί βλέπουμε ένα μικρό παιδί από την Αφρική που κοιτάζει φοβισμένο την κάμερα και σφίγγει τις γροθιές του.

Όλες αυτές οι σκηνές της ενότητας που μόλις αναλύσαμε σοκάρουν τον θεατή και δημιουργούν μια έντονη συναισθηματική φόρτιση, μια μεγάλη απογοήτευση. Ο θεατής είναι φυσικό να νιώθει άσχημα βλέποντας αυτές τις εικόνες που τον αναστατώνουν και του προκαλούν φρίκη. Στην καινούρια σύντομη υποενότητα που ακολουθεί, η συναισθηματική φόρτιση κορυφώνεται. Στις επτά σκηνές αυτής της υποενότητας βλέπουμε ανθρώπους που κλαίνε. Στα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων είναι αποτυπωμένη η έντονη θλίψη που προφανώς προκλήθηκε από τον χαμό αγαπημένων προσώπων. Μάλιστα στην τελευταία από αυτές τις επτά σκηνές βλέπουμε μια μαυροφορεμένη ηλικιωμένη γυναίκα που κλαίει σε ένα νεκροταφείο. Όλες αυτές οι εικόνες σε συνδυασμό με

τις εικόνες και της προηγούμενης υποενότητας προκαλούν ένα παράπονο, ένα βουβό κλάμα. Ο θεατής νιώθει μια βαθιά λύπη για την δυστυχία αυτών των ανθρώπων. Νιώθει μέσα του μια μεγάλη απορία. Γιατί να συμβαίνουν αυτά τα πράγματα;

Στην επόμενη θεματική υποενότητα που διαρκεί οχτώ λεπτά και δέκα δευτερόλεπτα κριτικάρεται ο μαύρος και ο κόκκινος φασισμός, η τρομοκρατία, ο θρησκευτικός φανατισμός και ο μιλιταρισμός. Πίσω από όλα αυτά τα φαινόμενα κρύβεται το μίσος. Πρόκειται για το μίσος που δημιουργείται μεταξύ μεγάλων ομάδων ανθρώπων, χωρών, εθνών, φυλών. Όλο αυτό το μίσος κάνει την Γη να μοιάζει με ένα ενεργό ηφαίστειο που ανά πάσα στιγμή μπορεί να εκραγεί όπως έχει συμβεί αρκετές φορές στο παρελθόν (παγκόσμιοι πόλεμοι, ολοκληρωτικά και

φασιστικά καθεστώτα). Το πιθανό ξέσπασμα ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου είναι κάτι που ανησυχεί πολλούς ανθρώπους. Αν ξεσπάσει ένας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, τα αποτελέσματα θα είναι ολέθρια για την ανθρωπότητα και ούτε καν θα μπορούν να συγκριθούν με αυτά των δυο προηγούμενων παγκόσμιων πολέμων, αν λάβουμε υπόψη μας ότι αυτή την στιγμή τα πυρηνικά όπλα που υπάρχουν πάνω στον πλανήτη μας, αρκούν για να καταστρέψουν εντελώς ολόκληρο τον πλανήτη μας, όχι μια φορά, αλλά πολλές περισσότερες, και αυτά συνεχώς αυξάνονται.

Στις πρώτες τέσσερις σκηνές αυτής της καινούριας θεματικής ενότητας διαβάζουμε κάποια λόγια από την Αποκάλυψη. Αυτό που λέει η Αποκάλυψη είναι ότι θα γίνει ένας μεγάλος πόλεμος εξαιτίας του οποίου θα αφανιστεί το ένα τρίτο των ανθρώπων. Επίσης λέει ότι οι άνθρωποι που θα λάβουν μέρος σε αυτόν (στρατιώτες) θα είναι διακόσια εκατομμύρια άνθρωποι. Την εποχή που τα έγραψε αυτά ο άγιος Ιωάννης πολλοί θα θεωρούσαν απίθανο να συμβούν αυτά τα πράγματα γιατί θα διάβαζαν για έναν στρατό διακοσίων εκατομμυρίων ενώ ζήτημα είναι αν ζούσαν εκείνο τον καιρό (πριν 19 αιώνες) τόσο άνθρωποι. Όμως σήμερα μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο, αφού μόνο μια χώρα από μόνη της, η Κίνα, που έχει πληθυσμό μεγαλύτερο από ένα δισεκατομμύριο και συνεχώς αυξάνεται, μπορεί να στρατολογήσει διακόσιους εκατομμύρια ανθρώπους (αν θεωρήσουμε ότι περίπου ο ένας στους πέντε μπορεί να πολεμήσει). Επίσης η Αποκάλυψη λέει ότι θα αφανιστεί το ένα τρίτο των ανθρώπων. Και αυτό επίσης μπορεί να συμβεί, και πολύ εύκολα μάλιστα αν λάβουμε υπόψη μας τα πυρηνικά όπλα που έχουν στα χέρια τους κάποιες χώρες. Το να σκοτωθεί το ένα τρίτο των ανθρώπων σε έναν και μόνο πόλεμο πριν 19 αιώνες θεωρούταν αδιανόητο. Τότε όμως δεν ξέρανε τι θα πει παγκόσμιος πόλεμος και ούτε μπορούσαν να φανταστούν έναν τέτοιο, και επιπλέον τα όπλα εκείνης της εποχής δεν ήταν τόσο φονικά. Τότε δεν είχε ανακαλυφθεί ακόμα ούτε το μαρούτι. Αντιθέτως τώρα μπορεί να σκοτωθούν εκατομμύρια άνθρωποι με το πάτημα ενός κουμπιού. Και ένα ερώτημα που βασανίζει τους ισχυρούς της Γης είναι τι θα κάνουν αν πέσουν πυρηνικά όπλα στα χέρια ενός παράφρονα ο οποίος θα απειλεί και θα τρομοκρατεί όλη την ανθρωπότητα. Αυτή η ανησυχία είναι και ο λόγος για τον οποίο χώρες οι οποίες έχουν πυρηνικά όπλα και εξαφανίζουν ολόκληρα νησιά του ειρηνικού ωκεανού στις δοκιμές αυτών των όπλων, προσπαθούν να εμποδίζουν κάποιες χώρες όπως το Ιράν να φτιάξουν πυρηνικά εργοστάσια. Φοβούνται ότι μετά θα κατασκευάσουν και πυρηνικά όπλα. Λες και οι «φρόνιμες» χώρες όπως η Γαλλία, η Αμερική, η Αγγλία και πολλές άλλες αν χρησιμοποιήσουν τα πυρηνικά όπλα που έχουν, θα το κάνουν για καλό σκοπό.

Στην δεύτερη σκηνή λέει ότι από το στόμα των πολεμικών μηχανών θα βγαίνει φωτιά, καπνός και θείο. Από αυτές τις τρεις πληγές θα αφανιστεί το ένα τρίτο των ανθρώπων. Στην τρίτη σκηνή λέει ότι ακόμα και μετά από μια τόσο μεγάλη καταστροφή οι άνθρωποι που επέζησαν δεν άλλαξαν μυαλά, δεν μετανόησαν αλλά συνέχισαν να προσκυνούν τα δαιμόνια και τα είδωλα. Και στην τέταρτη σκηνή συνεχίζει και λέει ότι οι άνθρωποι δεν μετανόησαν για τους φόνους, τις μαγείες, τις πορνείες και τις κλεψιές. Συνήθως οι άνθρωποι μετά από μια μεγάλη αποτυχία ή μετά από μια μεγάλη συμφορά ταπεινώνονται και βλέπουν τα λάθη τους. Αυτό όμως δεν έγινε στην προκειμένη περίπτωση.

Στις τέσσερις σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε Γερμανούς ναζί που κάνουν παρέλαση. Στις επόμενες 11 σκηνές που ακολουθούν ο θεατής βλέπει εικόνες από μια συγκέντρωση που είχε οργανώσει ο Χίτλερ με σκοπό να κάνει επίδειξη της στρατιωτικής του δύναμης. Βλέπουμε χιλιάδες στρατιώτες που παρελαύνουν και παρατάσσονται, σημαίες και λάβαρα που φέρουν απάνω τους ναζιστικά σύμβολα και σμήνη αεροπλάνων που περνούν από πάνω σε σχηματισμούς. Αμέσως μετά βλέπουμε

τον Χίτλερ να βρίσκεται σε μια μεγάλη αίθουσα και να μιλάει μπροστά σε ένα ακροατήριο κάνοντας μορφασμούς και έντονες χειρονομίες.

Στην συνέχεια βλέπουμε τους ανθρώπους που τον ακούνε να σηκώνονται και να τον χαιρετούν ναζιστικά. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε τον Χίτλερ να χαμογελάει ευχαριστημένος από αυτήν την εκδήλωση θαυμασμού και υπακοής εκ μέρους των οπαδών του. Είναι άξιο απορίας το πώς ένα ολόκληρο έθνος υπνωτίστηκε από έναν παράφρονα και πείστηκε να τον ακολουθήσει σαν υπάκουο κοπάδι στα σχέδιά του. Πώς γίνεται ένας ολόκληρος λαός να κάνει τόσο μεγάλα λάθη; Ο λόγος είναι ότι ο Χίτλερ εκμεταλλεύτηκε τα αισθήματα ανασφάλειας ενός λαού και τους ζήτησε να τον εμπιστευτούν, να του δώσουν την απόλυτη εξουσία, να του παραδώσουν την ελευθερία της βούλησής τους, να τον ακολουθήσουν τυφλά με αντάλλαγμα την λύση όλων των προβλημάτων τους. Όλοι οι Γερμανοί τότε είπαν: «Επιτέλους ένας ηγέτης που με σιδερένιο χέρι και ατσαλένια θέληση θα μας οδηγήσει μπροστά». Το τελικό αποτέλεσμα της απόλυτης υπακοής ενός έθνους σε έναν παράφρονα ήταν ένας παγκόσμιος πόλεμος που συντάραξε όλη την ανθρωπότητα. Σήμερα κάποιοι άλλοι ποιο πονηροί από τον Χίτλερ προσπαθούν να κατακτήσουν το κόσμο με το χρήμα. Γενικώς όταν οι μεγάλοι τραπεζίτες θέλουν να βγάλουν ποιο πολλά λεφτά, δημιουργούν έναν πόλεμο. Αυτό έγινε με τους δύο παγκόσμιους πολέμους που στην πραγματικότητα ήταν ένας πόλεμος με ένα ενδιάμεσο διάλειμμα και ο σκοπός του ήταν να ζητήσουν οι χώρες δάνεια από τους μεγάλους τραπεζίτες για να εξοπλιστούν ώστε να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στον πόλεμο και μετά να είναι συνεχώς χρεωμένες και αναγκασμένες να υπακούνε στους τραπεζίτες. Το φαινόμενο των δύο παγκοσμίων πολέμων, το φαινόμενο του ψυχρού πολέμου και πολλά άλλα, είναι δημιουργήματα κάποιων πανίσχυρων «οικογενειών» που με τις τράπεζές τους και τα λεφτά τους, κινούν σαν μαριονέτες τις κυβερνήσεις πάρα πολλών κρατών. Φυσικά οι άνθρωποι αυτών των κρατών έχουν την ψευδαίσθηση ότι ζουν σε δημοκρατικές χώρες. Αν όμως θίγονταν τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών

έστω και στο ελάχιστο θα έβλεπαν οι πολίτες αυτών των κρατών την επόμενη κιάλας ημέρα να απειλούνται από έναν πόλεμο ή να ανατρέπεται η δημοκρατία τους και να κυβερνούνται από ένα δικτατορικό καθεστώς. Και είναι γεγονός ότι οι χώρες που είναι ισχυρές και που συνεχώς γίνονται όλο και πιο ισχυρές είναι οι χώρες που δέχτηκαν να εξυπηρετήσουν τους πανίσχυρους τραπεζίτες. Αν αυτοί οι τραπεζίτες σηκώσουν τα χρήματά τους από τις τράπεζες που έχουν σε μια χώρα και τα μεταφέρουν στις τράπεζές τους που έχουν σε άλλες χώρες τότε από την επόμενη κιάλας ημέρα αυτή η χώρα θα αρχίσει να καταρρέει. Είναι φυσικό επόμενο οι κυβερνήσεις αυτών των πλούσιων αλλά και υπόδουλων και χρεωμένων κρατών, να ζητούν την γνώμη των αφεντικών τους – τραπεζιτών τους, πριν κάνουν οτιδήποτε.

Καθώς «σβήνει» σιγά σιγά με ένα αργό fade out η σκηνή με τους οπαδούς του Χίτλερ που τον χαιρετούν, εμφανίζεται μια σκηνή που δείχνει ναζιστές στρατιώτες να προχωρούν με στρατιωτικό βήμα και να χαιρετούν ναζιστικά με σηκωμένο το δεξί χέρι. Ταυτόχρονα, μαζί με αυτήν τη σκηνή φαίνεται να κυματίζει μια κοκκινόμαυρη ναζιστική σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό πάνω της. Αμέσως μετά βλέπουμε άρματα μάχης να κατασκευάζονται σε ένα γερμανικό εργοστάσιο. Έτσι δίνεται στον ακροατή να καταλάβει ότι ο Χίτλερ ετοιμάζεται για πόλεμο. Στις άλλες δυο σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε μαχητικά αεροπλάνα εκείνης της εποχής που πετούνε. Στις επόμενες 29 πολύ σύντομες σκηνές, που διαρκούν συνολικά ένα λεπτό και οχτώ δευτερόλεπτα βλέπουμε αεροπλάνα που βομβαρδίζουν πόλεις, ανθρώπους που τρέχουν φοβισμένοι στους δρόμους μιας πόλης ενώ αυτή βομβαρδίζεται και στο τέλος μια πόλη που καίγεται από άκρη ως άκρη και καταστρέφεται ολοσχερώς. Στην τελευταία σκηνή βλέπουμε μια ηλικιωμένη μαυροφορεμένη γυναίκα να θρηνεί στους δρόμους μιας πόλης που ακόμα καπνίζει μετά από έναν βομβαρδισμό. Αυτά βλέπουμε σε αυτές τις 29 σκηνές. Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε με περισσότερες λεπτομέρειες και σχολαστικότητα τι δείχνει κάθε μια από αυτές τις σκηνές. Πάντως ο θεατής νιώθει την φρίκη ενός βομβαρδισμού βλέποντας αυτές τις εικόνες – ντοκουμέντα. Κάποιοι άνθρωποι παίρνουν τα αεροπλάνα τους που τα έχουν γεμίσει με βόμβες και μετά πάνε και ρίχνουν τις βόμβες τους στα κεφάλια κάποιων άλλων ανθρώπων. Δηλαδή για κάποιους ο άνθρωπος δεν αξίζει τίποτα. Και αυτά τα κάνανε και συνεχίζουν να τα κάνουνε λαοί που λέγονται πολιτισμένοι.

Σε αυτές τις σκηνές που μόλις περιέγραψα και ανέλυσα, σε αυτά τα δυόμισι λεπτά της ταινίας έχει εστιαστεί η προσοχή στον Χίτλερ και στην ναζιστική Γερμανία. Ας μην είμαστε όμως τόσο αφελείς ώστε να πιστεύουμε ότι ο ναζισμός ήταν η μοναδική μορφή φασισμού που υπήρξε ποτέ. Για αυτό και στις σκηνές που θα ακολουθήσουν προβάλλονται και άλλες μορφές φασισμού. Ας δώσουμε καταρχάς τον ορισμό του φασίστα. Φασίστας λέγεται κάποιος ο οποίος δεν σέβεται την προσωπικότητα και διαφορετικότητα ενός άλλου ανθρώπου, δεν σέβεται την γνώμη του και την ελευθερία του και επιβάλλει την δική του γνώμη και το δικό του θέλημα με την βία. Φασιστικό ήταν και το καθεστώς της κομμουνιστικής Ρωσίας κατά το οποίο εκτελέστηκαν 60 με 70 εκατομμύρια άνθρωποι. Όποιος διαφωνούσε, ή απλά κατηγορούταν ότι διαφωνούσε, ή έστω υπήρχε η υποψία ότι θα διαφωνούσε στο μέλλον με τους μεγάλους πατερούληδες, τον Λένιν και τον Στάλιν, θεωρούταν «εχθρός του λαού». Όποιοι είχαν την ατυχία να θεωρηθούν «εχθροί του λαού» αν δεν εκτελούνταν αμέσως, φυλακίζονταν, υπέμεναν ατέλειωτες συλλήψεις, ανακρίσεις και εξευτελισμούς και στέλνονταν για εξορία στην Σιβηρία όπου πολύ πέθαιναν από το κρύο, την πείνα, την εξοντωτική χειρονακτική εργασία και γενικά από τις κακουχίες. Και αν δεν πέθαιναν στην εξορία, όταν επέστρεφαν από αυτήν ζούσαν περιθωριοποιημένοι και διακατεχόμενοι από τον φόβο και άλλων μελλοντικών ταλαιπωριών. Και συνήθως οι φόβοι τους επαληθεύονταν.

Αυτή είναι η πραγματικότητα. Και αυτή η πραγματικότητα περιγράφεται και σε πολλά ιστορικά και λογοτεχνικά βιβλία Ρώσων διανοούμενων εκείνης της εποχής. Αναφέρονται σαν παραδείγματα το βραβευμένο με νόμπελ λογοτεχνίας βιβλίο του Μπόρις Πάστερνακ, που έχει τίτλο «Δόκτωρ Ζιβάγκο», το «Αρχιπέλαγος Γκουλάνγκ» και το «Ο πρώτος κύκλος της κόλασης», που είναι έργα του Αλέξανδρου Σολζενίτσιν, το «Μια χούφτα στάχτη» του Όλεγκ Βόλγκοφ, το «Είναι επικίνδυνο να μιλάς για τον Θεό» της Τατιάνας Γκορίτσεβα. Αυτοί οι άνθρωποι μιλούν μέσα από την εμπειρία τους. Ένωσαν καλά στο πετσί τους τι θα πει υπαρκτός σοσιαλισμός (λες και υπάρχει και ανύπαρκτος).

Αλλά και η αποικιοκρατία από την οποία πλούτισαν η Αγγλία, η Γαλλία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Γερμανία και άλλες χώρες δεν ήταν μια μορφή φασισμού; Εισέβαλαν σε μια ξένη χώρα που κατοικούταν για αιώνες από μια φυλή ή μια εθνικότητα, εξόντωναν τους ντόπιους, τους καταλήστευαν, τους χρησιμοποιούσαν σαν δούλους ή τους πουλούσαν κιάλας σε άλλα μέρη και στο τέλος τους στέλνανε και ιεραπόστολους για να τους «εξημερώσουν» και για να τους μιλήσουν για την αγάπη του Χριστού. Όλα αυτά δεν είναι μια μορφή φασισμού; Ο θρησκευτικός φανατισμός, ο «ιερός πόλεμος», η έλλειψη σεβασμού προς τον άνθρωπο που πιστεύει σε κάτι άλλο δεν είναι μια μορφή φασισμού; Η τρομοκρατία και ο φόνος αθώων ανθρώπων δεν είναι μια μορφή φασισμού; Ο βομβαρδισμός πόλεων και άμαχων πληθυσμών δεν είναι φασισμός; Αλλά και οι δήθεν επαναστάτες που αυτοαποκαλούνται αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι επιδιώκουν την κατάλυση κάθε αρχής και κάθε εξουσίας, την ισοπέδωση και την καταστροφή του συστήματος, και το ξεκίνημα πάλι από την αρχή, και οι οποίοι όταν διαφωνούν με κάτι σπάνε και καταστρέφουν τις περιουσίες των άλλων και πετάνε πέτρες και μολότοφ στους αστυνομικούς, (στην πραγματικότητα ψωμάκι τους πετάνε), δεν είναι φασίστες; Σε πολλά πράγματα μπορεί να έχουν δίκαιο και όντως αυτοί μπορεί να είναι υπεράνω ενώ οι άλλοι κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου. Ακόμα και αν υποθέσουμε πως έτσι έχουν τα πράγματα η πραγματικότητα είναι ότι ζουν σε μια κοινωνία ανθρώπων που διάλεξαν καλώς ή κακώς να ζουν έτσι, βολεύτηκαν και δεν θέλουν συγκρούσεις,

αναταραχές, ανακατατάξεις και αλλαγές. Δυστυχώς η πλειοψηφία των ανθρώπων διάλεξε την μετριότητα. Όμως ακόμα και όταν μια τέτοια επιλογή δεν γίνεται σεβαστή, (και χρησιμοποιείται βία από κάποιους που δεν συμφωνούν με αυτήν για να επιβληθούν και να γίνει αυτό το κάτι άλλο που επιθυμούν αυτοί), έχουμε να κάνουμε με μια ακόμη μορφή φασισμού. Δεν μπορούμε να μην ονομάζουμε φασίστες, ανθρώπους που ζουν νιώθοντας διαρκώς μίσος για κάποιους άλλους (όποιοι και αν είναι αυτοί), εμπνέονται από αυτό, και το καλλιεργούν συνεχώς μέσα τους θεωρώντας το σαν μια κινητήρια δύναμη. Το μίσος δηλητηριάζει συνεχώς την ανθρωπότητα και δεν έχει βγει και ούτε πρόκειται να βγει κάτι καλό από αυτό και από ανθρώπους που διακατέχονται από αυτό. Ας θεραπεύσουν πρώτα τους εαυτούς τους και μετά ας διορθώσουν την ανθρωπότητα. Άλλωστε ας μην ξεχνούμε ότι ακόμα και οι μεγαλύτεροι φασίστες και σφαγείς όπως για παράδειγμα ο Χίτλερ, ο Στάλιν, ο Λένιν και πολλοί άλλοι, πίστευαν για τον εαυτό τους ότι είναι σωτήρες και ευεργέτες της ανθρωπότητας και λέγανε ότι η βία που χρησιμοποιούσαν ήταν αναγκαία για να έρθει το γενικό καλό.

Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε 10 καταδικασμένους ανθρώπους που οδηγούνται από τους ναζί σε ένα ικρίωμα στο οποίο έχουν τοποθετηθεί 10 θηλιές. Αμέσως μετά στις άλλες δυο σκηνές βλέπουμε πρώτα τον Χίτλερ που χαιρετάει ναζιστικά ένα γερμανικό στράτευμα που παρελαύνει μπροστά του και ύστερα βλέπουμε πάλι ένα γερμανικό στράτευμα (ναζιστές) που παρελαύνει. Στο κάτω μέρος και των δύο σκηνών υπάρχουν κάποιοι υπότιτλοι που λένε: «Οι Γερμανοί εξολοθρεύουν δώδεκα εκατομμύρια ανθρώπους». Στη συνέχεια στις άλλες δυο σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε πρώτα κάποιους Ιάπωνες στρατιώτες που παρελαύνουν και ύστερα βλέπουμε δυο Ιάπωνες στρατιώτες που εκτελούν δυο Κινέζους που κάθονται μπροστά τους γονατιστοί και με την πλάτη γυρισμένη. Και στις δυο σκηνές κάποιοι υπότιτλοι λένε: «Ιαπωνική εισβολή στην Κίνα». Στις επόμενες τρεις σκηνές βλέπουμε αρχικά κάποιους Γάλλους αστυνόμους που δέρνουν ένα πλήθος από Αλγερινούς, ύστερα βλέπουμε έναν Γάλλο στρατιώτη που σημαδεύει με το όπλο του έναν Αλγερινό ο οποίος σηκώνει ψηλά τα χέρια του και ύστερα βλέπουμε κάποιον Γάλλο στρατιώτη που σκοτώνει έναν Αλγερινό. Στην πρώτη από αυτές τις τρεις σκηνές κάποιοι υπότιτλοι λένε: «Οι Γάλλοι αιματοκυλίζουν την Αλγερία». Η Αλγερία ήταν αποικία των Γάλλων για αρκετά χρόνια και όταν οι Αλγερινοί έδειξαν ότι επιθυμούν την ανεξαρτησία τους, τότε οι Γάλλοι έδειξαν απίστευτη αγριότητα. Οι «πολιτισμένοι» Γάλλοι εκείνη την περίοδο σκότωσαν, εκτέλεσαν και βασάνισαν πολλούς ανθρώπους. Στις επόμενες τρεις σκηνές βλέπουμε τους «ευγενείς» Άγγλους που ξυλοκοπούν άγρια κάποιους Ινδούς. Στο κάτω μέρος της πρώτης από αυτές τις τρεις σκηνές κάποιοι υπότιτλοι λένε: «Αγγλικό πετσόκομμα στην Ινδία». Στις άλλες τρεις σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε γυναίκες που δουλεύουν σε ένα εργοστάσιο όπλων της κομμουνιστικής Ρωσίας. Στην συνέχεια στις 11 πολύ σύντομες σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε εικόνες από μια παρέλαση που γίνεται στην πρωτεύουσα της κομμουνιστικής Ρωσίας, την Μόσχα. Ο Στάλιν είναι σε ένα μπαλκόνι και χαιρετάει τους στρατιώτες, τα άρματα μάχης, τους μοτοσικλετιστές, τις μπάντες, και τους ανθρώπους με τα λουλούδια που περνούν από μπροστά του.

Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε το σφυροδρέπανο ζωγραφισμένο σε έναν τοίχο. Στις επόμενες δυο σκηνές βλέπουμε τα Φιντέλ Κάστρο ανεβασμένο σε ένα μπαλκόνι να βγάζει λόγο φωνάζοντας, χειρονομώντας και κάνοντας μορφασμούς. Ο Φιντέλ Κάστρο ήταν ένας άνθρωπος που έκανε μια επανάσταση και αφού σκότωσε και εκτέλεσε και αυτός αρκετούς, ανέβηκε στην εξουσία και η Κούβα αντί για έναν στρατηγό και ένα δικτατορικό καθεστώς, απέκτησε έναν «αλάνθαστο» πατερούλη και ένα κομμουνιστικό καθεστώς. Όπως πολλοί άλλοι δικτάτορες έτσι και ο Κάστρο θεωρούσε τον εαυτό του αυθεντία και ενήργησε και αυτός αναλόγως. Απαγόρευσε να γράφεται, να λέγεται και να ακούγεται οτιδήποτε κακό εναντίον του, φυλάκιζε και εξόριζε τους ναρκομανείς και τους ομοφυλόφιλους και πολλά άλλα. Αναμφισβήτητα με την αλλαγή που επήλθε στην εξουσία, τα πράγματα άλλαξαν λίγο προς το καλύτερο αλλά με τίποτα δεν μπορούμε να πούμε ότι συνέβη στην Κούβα αυτό που ονειρεύονταν οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι όταν κάνουν μια επανάσταση ονειρεύονται το τέλειο, επειδή δεν έχουν καταλάβει ότι το πρόβλημα δεν είναι το λάθος σύστημα αλλά τα ανθρώπινα πάθη. Πολλοί αγνοί ιδεολόγοι δεν βλέπανε μετά από μια επανάσταση τον επίγειο παράδεισο που ανέκαθεν ονειρεύονταν, αλλά βλέπανε ανθρώπους φιλόδοξους, εγωιστές και πλεονέκτες να καταλαμβάνουν θέσεις εξουσίας και να εξουσιάζουν ένα κοπάδι ανθρώπων εμπαθών, ανώριμων, χωρίς μεγάλα όνειρα που η καθημερινή τους φροντίδα ήταν στραμμένη συνεχώς σε πράγματα μικρά, πεζά, καθημερινά, ποταπά και τελικά απογοητεύονταν. Πολλοί είναι αυτοί που ενθουσιάστηκαν από κάποιες επαναστάσεις και είχαν μεγάλες προσδοκίες, αλλά στο τέλος απογοητεύτηκαν γιατί είδαν τις ξιφολόγχες που έδιωξαν τους καταπιεστές τους, να στρέφονται εναντίον τους γιατί οι πρώην επαναστάτες που έγιναν εξουσιαστές φοβόντουσαν και αυτοί μην χάσουν την εξουσία και έκαναν τα πάντα για να την περιφρουρήσουν. Το αποτέλεσμα πολλών επαναστάσεων ήταν να κάτσουν στον σβέρκο των απλών ανθρώπων χειρότεροι τύραννοι από τους προηγούμενους. Ίσως αυτό να είναι και ένα μάθημα για όλη την ανθρωπότητα που ελπίζει και περιμένει από ανθρώπους ομοιοπαθείς σαν και αυτούς, να τους οδηγήσουν με τα «θαυματουργικά» τους συστήματά σε επίγειους παράδεισους. Ίσως θα πρέπει τελικά οι άνθρωποι στο σύνολό τους, να στρέψουν την προσοχή τους αλλού.

Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε γραμμένη σε ένα τοίχο την λέξη Revolution (επανάσταση) και στην συνέχεια ακολουθούν τρεις σύντομες σκηνές με κουκουλοφόρους αντάρτες (Zapatistas) από την Κολομβία. Αμέσως μετά ακολουθούν τρεις σκηνές που δείχνουν να παρελαύνουν μουσουλμανικά τάγματα που απαρτίζονται από κουκουλοφόρους καμικάζι. Αυτοί οι άνθρωποι φανατίζονται, εκπαιδεύονται αναλόγως και ύστερα στέλνονται σε αποστολές αυτοκτονίας για να σκοτωθούν και να πάρουν μαζί τους και τις ζωές άλλων ανθρώπων που συνήθως είναι αθώοι.

Στις επόμενες τέσσερις σκηνές βλέπουμε μουσουλμάνους που φωνάζουν και διαδηλώνουν. Στην πρώτη από αυτές ένας γέρος άνθρωπος φωνάζει με οργή. Ακολουθεί μια σκηνή που δείχνει κουκουλοφόρους καμικάζι να παρελαύνουν πατώντας πάνω σε Ισραηλινές σημαίες (οι Εβραίοι και οι μουσουλμάνοι είναι αιώνιοι εχθροί). Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε φανατισμένους μουσουλμάνους που φωνάζουν το όνομα του Αλλάχ. Μετά ο θεατής βλέπει τον Οσάμα Μπιλ Λάντεν που κάνει μια επίδειξη των στοχευτικών του ικανοτήτων. Ύστερα βλέπουμε ένα αεροπλάνο που πάνω του έχουν γράψει: «Down with imperialism, Zionism and Israel», δηλαδή η επιγραφή λέει ότι αυτό το αεροπλάνο θα καταστραφεί και μαζί του θα χτυπηθεί ο ιμπεριαλισμός, ο σιονισμός και το Ισραήλ. Οι επόμενες 3 σκηνές μας φέρνουν στην μνήμη μας τα γεγονότα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου του 2004, τότε που ο Μπιλ Λάντεν τρομοκράτησε όλους τους Αμερικάνους ρίχνοντας με δυο αεροπλάνα τους δυο δίδυμους πύργους.

Το τι συνέβη ακριβώς και το γιατί συνέβη δεν θα το μάθουμε ποτέ. Σίγουρα κρύβονταν μεγάλα συμφέροντα πίσω από αυτήν την πράξη. Ίσως αυτό το τρομοκρατικό χτύπημα να ωφέλησε αυτούς που ελέγχουν την Αμερική γιατί τους έδωσε μια πολύ καλή δικαιολογία για να ξεκινήσουν έναν πόλεμο πρώτα εναντίον του Αφγανιστάν και ύστερα εναντίον του Ιράκ, δηλαδή εναντίον δυο χωρών που ανέκαθεν επιθυμούσαν να τις ελέγχουν. Ο λόγος είναι προφανής. Το πετρέλαιο. Όλα τα υπόλοιπα περί καταπολέμησης της τρομοκρατίας και περί σωτηρίας των λαών των δύο χωρών από το καθεστώς των Ταλιμπάν και από το καθεστώς του Σαντάμ ήταν σκόνη στα μάτια των εύπιστων Αμερικάνων. Στην πραγματικότητα και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι είναι θύματα αυτών που πραγματικά τους κυβερνούν. Τι κέρδισαν οι Αμερικάνοι πολίτες από αυτούς τους πολέμους; Και γιατί τα αμερικανικά στρατεύματα παραμένουν στο Ιράκ με τίμημα τις ζώες χιλιάδων Αμερικανών στρατιωτών αφού ο «επικίνδυνος» Σαντάμ εκτελέστηκε και το «επικίνδυνο» καθεστώς του έπεσε; Αυτοί που ελέγχουν την Αμερική είχαν πολλά λεφτά αλλά ψάχνανε και για μια χώρα που αφού θα την κάνανε ισχυρή θα κρύβονταν πίσω από αυτήν και θα την χρησιμοποιούσαν ποικιλοτρόπως. Μια από τις εξυπηρετήσεις που τους παρέχει η Αμερική είναι οι πόλεμοι. Οι Αμερικάνοι είναι κατά βάθος καλοί άνθρωποι αλλά έχουν υποστεί μια τρομερή πλύση εγκεφάλου. Τους έχουν ενσταλάξει βαθιά μέσα τους, την ιδέα ότι αυτοί είναι οι επιτηρητές της παγκόσμιας ειρήνης, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης. Και τρέχουν να πολεμήσουν δήθεν για το καλό όλης της ανθρωπότητας. Και δεν καταλαβαίνουν γιατί οι κάτοικοι των χωρών στις οποίες πάνε να πολεμήσουν τους μισούν. Έχουν κάνει τον Αμερικανικό λαό να πιστέψει ότι σε αυτές τις χώρες πάνε σαν απελευθερωτές ενώ στην πραγματικότητα είναι εισβολείς που εξυπηρετούν συμφέροντα αντίθετα από τα συμφέροντα των κατοίκων αυτών των χωρών. Είναι όμως απολύτως φυσικό μια μεγάλη μερίδα των κατοίκων αυτών των χωρών, (άσχετο το αν είναι «καλοί» ή «κακοί»), να τους πολεμάει γιατί τους βλέπει όπως πραγματικά είναι, δηλαδή όχι σαν απελευθερωτές αλλά σαν εισβολείς.

Στην επόμενη σκηνή παίρνουμε μια γεύση από τα δελτία ειδήσεων που βλέπουμε οι Αμερικάνοι. Βλέπουμε μαχητικά αεροπλάνα να περνούν από την οθόνη

και μετά κάποια γράμματα λένε: «War on terror», δηλαδή ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας.

Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε το άγαλμα της ελευθερίας. Η Αμερική συνεχώς θέλει να δηλώνει ότι είναι μια ελεύθερη χώρα που σέβεται σε απεριόριστο βαθμό την ελευθερία και για αυτό της έφτιαξε και άγαλμα. Μοιάζει με την πόρνη που μιλάει για σεμνότητα. Κατά την γνώμη του γράφοντος οι Αμερικάνοι θα έπρεπε να φτιάξουν ένα άγαλμα με μια γυναίκα που να κρατάει ένα χατζάρι και όχι έναν πυρσό. Στις επόμενες πέντε σκηνές βλέπουμε τρεις Αμερικάνους υπουργούς και δυο Αμερικάνους πρωθυπουργούς (Κλίντον και Μπους). Στις επόμενες τέσσερις σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε Αμερικάνους πεζοναύτες να εκπαιδεύονται. Στη συνέχεια βλέπουμε 10 αεροπλάνα να πετάνε σε σχηματισμό. Μετά ακολουθούν 4 σκηνές που δείχνουν σε αργή κίνηση στρατιώτες να παρελαύνουν. Αυτό που κάνει ενδιαφέρουσες αυτές τις σκηνές είναι ότι βλέπουμε στην ουσία τα αρνητικά τους, που προκαλούν ένα αλλόκοτο συναίσθημα στον θεατή, έναν ανεπαίσθητο φόβο. Κάνουν τον θεατή να σκέφτεται ότι αυτοί οι στρατιώτες με την ομοιόμορφη εμφάνιση και με τις συντονισμένες κινήσεις μοιάζουν ποιο πολύ με ρέπλικες (μηχανές – αντίγραφα), παρά με ανθρώπους. Δεν ταιριάζει στους ανθρώπους να περπατάνε με αυτό το σφιγμένο και κορδωμένο ύφος, με αυτές τις αφύσικες και υπερβολικές κινήσεις, με αυτό το συνοφρυωμένο πρόσωπο και το απλανές βλέμμα. Όλα αυτά τους κάνουν να μοιάζουν σαν κουρδισμένοι, σαν προγραμματισμένοι. Αυτές οι εικόνες που δείχνουν τόσο υποβιβασμένο τον άνθρωπο, κάνουν έναν σκεπτόμενο άνθρωπο που φιλοσοφεί και ονειρεύεται έναν ομορφότερο κόσμο, να προβληματίζεται. Αυτή η μεγάλη θεματική υποενότητα κλείνει με μια σκηνή που δείχνει πάρα πολλά βομβαρδιστικά – «διπλωματικά» αεροπλάνα που βρίσκονται «παρκαρισμένα» το ένα δίπλα στο άλλο σε κάποιο αεροδρόμιο.

Η επόμενη θεματική ενότητα θα μπορούσε να έχει τον τίτλο: «Τα πυρηνικά όπλα και ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος». Στην αρχή προβάλλονται εικόνες από δοκιμές πυρηνικών όπλων στις οποίες φαίνεται η καταστροφική τους δύναμη. Στη συνέχεια βλέπουμε την καταστροφή και τον όλεθρο που προκάλεσαν οι δυο πυρηνικές βόμβες που έριξαν οι Αμερικάνοι στην Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, και στο τέλος βλέπουμε σκηνές ερειπωμένων, κατεστραμμένων πόλεων και απέραντων

ερημωμένων εκτάσεων Γης όπου δεν υπάρχει πια ζωή. Γενικώς με τις τελευταίες σκηνές που μοιάζουν με σκηνές της Αποκαλύψεως, δίνεται μια ιδέα στον θεατή για το πώς θα φαίνεται η Γη μετά από έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Αλλά ας πάρουμε τώρα τα πράγματα με την σειρά και ας μιλήσουμε αναλυτικότερα για αυτές τις σκηνές. Στην πρώτη σκηνή βλέπουμε μια ατομική βόμβα και στις επόμενες τέσσερις σκηνές βλέπουμε ατομικές εκρήξεις από πυρηνικές δοκιμές. Αμέσως μετά στις 13 σκηνές που ακολουθούν βλέπουμε εικόνες από ένα πείραμα, μια πυρηνική δοκιμή που έκαναν κάποτε οι Ρώσοι στη Σιβηρία. Βλέπουμε το ωστικό κύμα να τρέχει με τρομακτική ταχύτητα αμέσως μετά την έκρηξη και να καταστρέφει ότι βρίσκεται στον δρόμο του. Τα μεγάλα δέντρα τα λυγίζει και τα σπάει σαν να είναι λεπτά κλαράκια, τα αυτοκίνητα τα αναποδογυρίζει και τα σπίτια τα γκρεμίζει σαν να είναι σπιρτόκουτα.

Μας αρέσει σε εμάς τους ανθρώπους να παίζουμε με αυτές τις τρομακτικές δυνάμεις της φύσης. Αλλά μοιάζουμε με τον μαθητευόμενο μάγο που ο δάσκαλός του, του είπε να πλύνει το εργαστήριο του και αυτός για να γλιτώσει τον κόπο αλλά κεντρισμένος και από την αρρωστημένη του περιέργεια διέταξε με ένα ξόρκι κάποια πνεύματα να αρχίσουν να ρίχνουν νερά στο εργαστήριο. Τα πνεύματα όντως άρχισαν να ρίχνουν νερό «με τους κουβάδες» στο εργαστήριο και ο μαθητευόμενος μάγος ήταν κατενθουσιασμένος με την εξυπνάδα που έκανε. Λίγο όμως αργότερα κατάλαβε ότι δεν ήξερε το ξόρκι με το οποίο θα διέταζε τα πνεύματα να σταματήσουν να ρίχνουν νερό. Όσο και αν φώναζε, ότι και αν δοκίμαζε, τα πνεύματα δεν τον υπακούανε. Ο μαθητευόμενος μάγος άρχισε να πνίγεται αλλά τον έσωσε την τελευταία στιγμή ο δάσκαλός του που ήρθε και διέταξε με το σωστό ξόρκι τα πνεύματα να σταματήσουν. Και ο άνθρωπος καμαρώνει για την εξυπνάδα του και παίζει με δυνάμεις που μπορεί να τον καταστρέψουν. Ανακαλύψαμε την πυρηνική ενέργεια, είμαστε σπουδαίοι. Αλλά αν πάει κάτι στραβά, αν αρχίσει να καταστρέφεται ο πλανήτης μας από έναν πυρηνικό πόλεμο ή την ανατίναξη κάποιων πυρηνικών αντιδραστήρων, τότε θα μπορούμε να σταματήσουμε την καταστροφή; Η ανακάλυψη και χρησιμοποίηση κάποιων δυνάμεων της φύσης, και η εφαρμογή κάποιων εφευρέσεων φέρνει στον νου του γράφοντος την ιστορία με το κουτί της

Πανδώρας. Η Πανδώρα ήταν μια πολύ περίεργη γυναίκα και σαν τέτοια θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε την επιστήμη. Το κουτί ήταν η φύση που μέσα της έκρυβε κάποια μυστικά. Το κουτί έπρεπε να ανοίξει όταν οι άνθρωποι θα ήταν ώριμοι. Η Πανδώρα όμως κινούμενη από περιέργεια άνοιξε το κουτί και ξεχύθηκαν όλα τα κακά στην ανθρωπότητα. Δεν μπορούμε βέβαια να ισχυριστούμε ότι για όλα τα κακά της ανθρωπότητας φταίει η επιστήμη, αλλά είναι γεγονός ότι δεν αρκεί μόνο να είμαστε έξυπνοι και εφευρετικοί. Θα έπρεπε να ήμασταν ώριμοι, σοφοί και θα έπρεπε επίσης να μην είμαστε τόσο επιπόλαιοι και βιαστικοί στο να εφαρμόσουμε αμέσως στην πράξη με διάφορους τρόπους (καλούς ή κακούς), μια ανακάλυψη ή μια εφεύρεση. Γενικώς τα πράγματα για την ανθρωπότητα θα ήταν πολύ καλύτερα αν κάποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις είχαν «θαφτεί» και συνήγορος υπεράσπισης αυτής της απόψεως είναι η ιστορία που λέει ότι κάποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις χρησιμοποιήθηκαν κυρίως για κακούς σκοπούς και το λίγο καλό που βγήκε τελικά από αυτές δεν μπορεί να συγκριθεί με το κακό που τελικά προκλήθηκε. Ας αναφέρουμε σαν παράδειγμα την ανακάλυψη της πυρηνικής ενέργειας. Οι υπέρμαχοι της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας λένε ότι η πυρηνική ενέργεια είναι η ποιο οικολογική μορφή ενέργειας, η ποιο φιλική προς το περιβάλλον. Όντως η ρύπανση της ατμόσφαιρας από ρύπους και καυσαέρια είναι πολύ λιγότερη από αυτήν που έχουμε όταν χρησιμοποιούμε πετρέλαιο ή γαιάνθρακα για παραγωγή ενέργειας. Όμως τι γίνεται με τα ραδιενεργά απόβλητα των πυρηνικών εργοστασίων; Λένε ότι τα θάβουν με ασφαλή τρόπο στα βάθη της γης ή στα βάθη των ωκεανών. Και ποιος μας εγγυάται ότι στο εγγύς ή στο μακρινό μέλλον δεν θα υπάρξουν διαρροές ραδιενέργειας από αυτά τα πυρηνικά απόβλητα και δεν θα αρχίσουν να μολύνονται τα πάντα με ραδιενέργεια; Αν συμβεί αυτό, ή αν χειρότερα, «σκάσει» κάποιος ή κάποιοι πυρηνικοί αντιδραστήρες όπως έγινε με το Τσέρνομπιλ, ή αν ακόμα χειρότερα ξεσπάσει ένας πυρηνικός πόλεμος (κάτι καθόλου απίθανο), τότε θα μπορεί η τεράστια καταστροφή που θα προκληθεί στο περιβάλλον και στον άνθρωπο να συγκριθεί με το μικρό όφελος που θα έχει υπάρξει μέχρι τότε για το περιβάλλον λόγω των μειωμένων ρύπων; Και εντάξει, τα πυρηνικά εργοστάσια τα έφτιαξαν για να παράγουν ενέργεια ώστε να μπορούμε να ζούμε με αυτόν τον τρόπο ζωής που χαρακτηρίζεται από την υπερβολική σπατάλη ενέργειας. Τις όλο και ισχυρότερες πυρηνικές βόμβες γιατί τις φτιάχνουν; Στην αρχή φτιάχνανε πυρηνικές βόμβες που μπορούσαν να καταστρέψουν ολόκληρες πόλεις. Τώρα έχουν πυρηνικές βόμβες που μπορούν να καταστρέψουν ολόκληρες χώρες. Κάποια στιγμή στο μέλλον μπορεί να βγει κάποιος τρελός και να πει ότι έφτιαξε την πυρηνική βόμβα με την οποία μπορεί να καταστρέψει ολόκληρο τον πλανήτη.

Οι επόμενες 28 σκηνές είναι δανεισμένες από ένα ντοκιμαντέρ του BBC που έχει τον τίτλο «Χιροσίμα» και δείχνει την καταστροφή που προκάλεσε στην Χιροσίμα η πυρηνική βόμβα που έριξαν οι Αμερικάνοι. Αυτά που δείχνουν οι πρώτες 17 από αυτές τις 28 σκηνές είναι σκηνοθετημένα, ενώ οι άλλες 11 σκηνές είναι πραγματικές. Στις πρώτες 17 σκηνές βλέπουμε εικόνες από τους δρόμους της Χιροσίμα λίγες ώρες μετά την έκρηξη της πυρηνικής βόμβας. Οι άνθρωποι περιφέρονται σαν φαντάσματα και παντού υπάρχουν καμένα πτώματα. Ύστερα βλέπουμε έναν ουρανό μαυρισμένο και καλυμμένο από σύννεφα ραδιενεργού καπνού. Στην συνέχεια αρχίζει να βρέχει τοξική βροχή, το νερό της οποίας είναι κατάμαυρο και ραδιενεργό και οι άνθρωποι το πίνουνε. Αυτό όντως συνέβη. Ένα από τα συμπτώματα της υπερβολικής έκθεσης των ανθρώπων σε ραδιενέργεια (όπως συνέβη τότε στην Χιροσίμα), είναι η υπερβολική δίψα. Όπως λένε και αυτόπτες μάρτυρες παντού γύρω σου άκουγες ανθρώπους να φωνάζουν τη λέξη νερό. Όταν άρχισε λοιπόν να πέφτει αυτή η μαύρη βροχή, πολλοί μάζευαν με κύπελλα αυτό το

μαύρο νερό και το έπιναν. Και με αυτό τον τρόπο μολύνθηκαν ακόμα περισσότερο από τη ραδιενέργεια.

Στις επόμενες 11 σκηνές που είναι πραγματικές, βλέπουμε: Ένα μικρό παιδί που του έχουν πέσει σχεδόν όλα τα μαλλιά, τα παραμορφωμένα δάχτυλα κάποιου ανθρώπου, το γεμάτο με πληγές και εγκαύματα σώμα ενός νέου ανθρώπου, ένα μικρό παιδί δυο, τριών χρονών που το εξετάζουν οι γιατροί και αυτό κλαίει, έναν ετοιμοθάνατο και ακίνητο άνδρα που του κρατούν το χέρι, τα παραμορφωμένα πρόσωπα ενός άνδρα και μιας γυναίκας, κάποιους βαριά ασθενείς που δεν μπορούν να κινηθούν και τους δίνουν νερό με ένα κουτάλι, ένα μικρό κορίτσι που έχει επιδέσμους στο ένα μάτι και εξετάζεται από τους γιατρούς και ένα νεογέννητο μωρό λίγων ημερών που όλο του το σώμα έχει παραμορφωθεί από την ραδιενέργεια.

Το στοιχείο που συνδέει αυτές τις 11 σκηνές με τις 17 προηγούμενες σκηνοθετημένες σκηνές είναι το χρώμα της εικόνας. Και οι δυο ομάδες σκηνών χαρακτηρίζονται από ένα θολό κίτρινο χρώμα, το χρώμα των αρρωστίων και των επιδημιών. Οι πραγματικές σκηνές είχαν από την αρχή αυτό το κίτρινο χρώμα. Οι σκηνοθετημένες όμως σκηνές κιτρινίστηκαν με κάποιο effect του Vegas (πρόγραμμα επεξεργασίας εικόνας). Αυτό έγινε για να δένουν ποιο αρμονικά μεταξύ τους οι σκηνές των δύο ομάδων. Αμέσως μετά ακολουθεί μια σκηνή στην οποία βλέπουμε έναν ηθοποιό του Ιαπωνικού λαϊκού θεάτρου να δίνει στο πρόσωπό του μια έκφραση φρίκης, μια έκφραση ανθρώπου που κινδυνεύει να χάσει τα μυαλά του από τον υπερβολικό ψυχικό πόνο. Και καθώς αυτή η εικόνα σβήνει αργά με ένα αργό fade out, εμφανίζονται σιγά σιγά με ένα αργό fade in, σκηνές πανηγυρισμών που γίνονται σε δρόμους της Αμερικής λόγω της νίκης της επί της Ιαπωνίας. Στις επόμενες 15 πολύ σύντομες σκηνές βλέπουμε τα πανηγύρια που κάνουν οι Αμερικάνοι την αμέσως επόμενη ημέρα από τον βομβαρδισμό των πόλεων Χιροσίμα και Ναγκασάκι, δηλαδή την ίδια ώρα που χιλιάδες αθώοι άνθρωποι υποφέρουν και ζούνε την φρίκη σε αυτές τις δυο πόλεις και γενικότερα σε ολόκληρη την Ιαπωνία.

Η τελευταία από αυτές τις σκηνές σβήνει με ένα αργό fade out και μέχρι να εμφανιστεί η επόμενη σκηνή με ένα αργό fade in μεσολαβεί ένα διάστημα δυο με τριών δευτερολέπτων όπου έχουμε απουσία εικόνας (η οθόνη είναι μαύρη, κενή). Το αργό fade out, το μικρό κενό και το αργό fade in εξυπηρετούν κάποιον σκοπό. Οι εικόνες που έχουν προηγηθεί κρύβουν μέσα τους πάρα πολύ ένταση, και θόρυβο. Βλέποντάς τις νομίζεις ότι πρώτα ακούς στα αυτιά σου φωτιές, σειρήνες, σπαρακτικά κλάματα και ύστερα εμβατήρια, τραγούδια, χειροκροτήματα, γέλια και ενθουσιώδεις φωνές. Αμέσως όμως μετά, οι εικόνες που ακολουθούνε είναι σιωπηλές. Δείχνουν την ερήμωση, την απουσία ζωής, σε τρομάζουν με την σιωπή τους. Με άλλα λόγια μπαίνουμε σε μια ομάδα σκηνών που συνοδεύονται από μια διαφορετική ατμόσφαιρα. Για αυτόν τον λόγο η μετάβαση έπρεπε να γίνει με αυτόν τον συγκεκριμένο τρόπο ο οποίος σου δίνει να καταλάβεις ότι μπαίνουμε σε κάτι διαφορετικό. Αυτό το μικρό χρονικό διάστημα πριν μπούμε στις καινούριες εικόνες μας βοηθάει και μας προετοιμάζει για το ξεκίνημα μιας καινούριας θεματικής υποενότητας. Και το αργό της μετάβασης ταιριάζει με το αργό των επόμενων εικόνων. Ας φανταστεί κάποιος ότι δεν χρησιμοποιούνταν το fade out, το κενό και το fade in, αλλά αμέσως μετά τις γρήγορα εναλλασσόμενες εικόνες με τους πανηγυρτζήδες Αμερικάνους έμπαινε η πολύ αργή εικόνα του βομβαρδισμένου αεροδρόμιο. Η ξαφνική αλλαγή θέματος, ταχύτητας των εικόνων και χρώματος (οι εικόνες των πανηγυριών είναι ασπρόμαυρες) θα ξάφνιαζε τον θεατή και θα καταλάβαινε ότι μόλις συνέβη κάτι άκυρο και αντιαισθητικό. Ενώ με την αργή μετάβαση καταλαβαίνει ο θεατής, ότι κάτι μόλις τελείωσε και τώρα θα ακολουθήσει κάτι άλλο. Επίσης με αυτόν τον αργό τρόπο μετάβασης διευκολύνεται και η επίτευξη και μιας ανάλογης ομαλής μετάβασης στην μουσική επένδυση. Δηλαδή καθώς «σβήνει» η εικόνα μπορεί να γίνει το ανάλογο fade out στη μουσική, μεσολαβεί το μικρό κενό και ύστερα καθώς εμφανίζεται αργά η νέα σκηνή, «μπαίνει» και το καινούργιο μουσικό κομμάτι με ένα ανάλογο fade in. Αυτό το «κόλπο», γίνεται και σε άλλα σημεία της ταινίας όπου γινόταν αλλαγή θεματικής ενότητας. Επίσης κάτι άλλο που θα παρατηρήσει ο θεατής στην επόμενη θεματική ενότητα είναι ότι το εξής: Επειδή όλες οι σκηνές είναι μεγάλης διάρκειας και είναι και αργές, αρκετές από τις αλλαγές σκηνών (όπου κρίθηκε ότι ήταν απαραίτητο) γίνονταν με ένα απαλό crossfade. Δηλαδή ενώ «έσβηνε» και χανόταν η μια, εμφανιζόταν η άλλη.

Αλλά ας μιλήσουμε για τις καινούριες εικόνες. Αυτές οι εικόνες διάρκειας εξήμισι λεπτών που θα ακολουθήσουν, αποτελούν την τελευταία θεματική υποενότητα αυτής της πολύ μεγάλης θεματικής ενότητας της ταινίας, που είχε διάρκεια 28 λεπτά και σαράντα δευτερόλεπτα και στην οποία προβλήθηκε ο πόλεμος και η βία. Οι περισσότερες σκηνές αυτής της τελευταίας θεματικής υποενότητας είναι δανεισμένες από μια ταινία του Werner Herzog που έχει τον τίτλο «Μάθημα του σκότους». Αυτή η ταινία – ντοκιμαντέρ έδειχνε το Κουβέιτ μετά τον πόλεμο που έγινε στον Περσικό κόλπο. Κάποιες εικόνες αυτής της ταινίας είναι πολύ δυνατές και όταν τις βλέπει κάποιος σκέφτεται ότι κάπως έτσι θα μοιάζει όλη η Γη μετά από έναν καταστροφικό τρίτο παγκόσμιο πόλεμο και για αυτό χρησιμοποιούνται και σε αυτήν την ταινία ώστε να περαστεί ένα ανάλογο μήνυμα στους θεατές.

Στις δυο πρώτες σκηνές βλέπουμε εικόνες από ένα βομβαρδισμένο αεροδρόμιο. Φαίνονται οι τρύπες που άφησαν στο έδαφος και στα κτίρια οι βόμβες. Στις άλλες δυο σκηνές βλέπουμε τις κατεστραμμένες εγκαταστάσεις κάποιου εργοστασίου, (μάλλον διυλιστηρίου πετρελαίου), που βομβαρδίστηκαν. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε ένα κατεστραμμένο τζαμί.

Ακολουθεί μια σκηνή όπου βλέπουμε ένα κατεστραμμένο και εγκαταλειμμένο στρατιωτικό φορτηγό στην μέση μιας πολύ ρηχής λίμνης στην οποία έχει χυθεί πετρέλαιο για αυτό και είναι μαύρη. Μετά ακολουθεί μια σκηνή που δείχνει ένα έρημο τοπίο. Ύστερα βλέπουμε εικόνες κατεστραμμένων δορυφορικών πιάτων. Στην επόμενη σκηνή βλέπουμε έναν πολεμικό πύραυλο παρατημένο στην μέση της ερήμου. Στην άλλη σκηνή βλέπουμε ένα κατεστραμμένο τανκ στη μέση της ερήμου και μια φωτιά που καίει στο βάθος και γεμίζει με μαύρα σύννεφα τον ουρανό. Ακολουθεί μια παρόμοια σκηνή με ένα εγκαταλειμμένο άρμα μάχης και στο βάθος μεγάλες φωτιές. Ο θεατής βλέποντας βομβαρδισμένα το αεροδρόμιο, το εργοστάσιο, το τζαμί, βλέποντας κατεστραμμένα δορυφορικά πιάτα, κατεστραμμένα αυτοκίνητα, εγκαταλειμμένους πυραύλους και εγκαταλειμμένα άρματα μάχης στη μέση έρημων τοπίων όπου σε μερικά από αυτά φαίνονται φωτιές, καταλαβαίνει ότι έχει προηγηθεί κάποιος πόλεμος ο οποίος ευθύνεται για όλη αυτήν την ερημιά.

Ένας ποιο παρατηρητικός θεατής αν συνδυάσει στην σκέψη του το βομβαρδισμένο εργοστάσιο διύλισης πετρελαίου, τις μαύρες λίμνες και τις φωτιές που συνοδεύονται από έντονο μαύρο καπνό θα καταλάβει ότι πρόκειται για έναν πόλεμο που έγινε για το πετρέλαιο. Αν παρακολουθούσε και τα γεγονότα των τελευταίων χρόνων θα καταλάβαινε ότι αυτές οι εικόνες είναι από το Κουβέιτ. Στις επόμενες πέντε σκηνές βλέπουμε τεράστιες πετρελαιοπηγές που καίγονται και μολύνουν την ατμόσφαιρα. Ο Σαντάμ Χουσεΐν, προσπάθησε να καταλάβει το Κουβέιτ, ώστε να εκμεταλλεύεται τις τεράστιες πετρελαιοπηγές αυτής της μικρής χώρας. Οι μεγάλες δυνάμεις με πρώτη την Αμερική δεν ήθελαν να συμβεί αυτό με τίποτα και κήρυξαν τον πόλεμο στον Σαντάμ ο οποίος τελικά υποχώρησε. Ο Σαντάμ ενοχλήθηκε από την τροπή που πήραν τα πράγματα και θέλησε να εκδικηθεί τις χώρες που του κήρυξαν τον πόλεμο. Έτσι φεύγοντας από το Κουβέιτ, διέταξε τα στρατεύματά του καθώς θα υποχωρούν να ανατινάζουν κάθε πετρελαιοπηγή του Κουβέιτ. Το αποτέλεσμα ήταν να καίνε συνεχώς επί πολλούς μήνες ένα πλήθος πετρελαιοπηγών και να μολύνουν σε πολύ επικίνδυνο βαθμό όλη την ατμόσφαιρα. Ο ουρανός του Κουβέιτ ήταν για πάρα πολύ καιρό μαύρος. Ο ήλιος είχε σχεδόν χαθεί. Τελικά μετά από πολλούς μήνες και μετά από πολλές προσπάθειες, κάποιες ειδικές ομάδες διαφόρων χωρών, κατάφεραν να σβήσουν τις πετρελαιοπηγές και να σταματήσουν αυτή την μεγάλη οικολογική καταστροφή. Στις επόμενες δυο σκηνές που είναι και οι τελευταίες βλέπουμε πρώτα μια έρημη πόλη που σκεπάζεται από έναν κατάμαυρο ουρανό, και ύστερα βλέπουμε μια κούνια που κρέμεται από το κλαδί ενός δέντρου που βρίσκεται στην μέση ενός έρημου, μελαγχολικού, σκοτεινού κήπου σκεπασμένου από έναν μαύρο και αδιαπέραστο ουρανό. Τα μηνύματα όλων των προηγούμενων εικόνων αλλά ειδικά αυτής της τελευταίας εικόνας, είναι ότι με έναν τρίτο παγκόσμιο - πυρηνικό πόλεμο θα χαθούν τα τρία ομορφότερα πράγματα πάνω στη Γη. Τα λουλούδια θα μαραθούν και θα δώσουν τη θέση τους σε μια σκονισμένη και μονότονη έρημο. Τα αστέρια που μας κάνουν να ονειρευόμαστε θα κρυφτούν από έναν κατάμαυρο και καταθλιπτικό ουρανό. Και το χαμόγελο των παιδιών δεν θα ξαναφανεί στα πρόσωπά τους. Και ποιος ο λόγος να συνεχίσει να υπάρχει ένας κόσμος όπου τα παιδιά θα είναι δυστυχισμένα;

Η τελευταία σκηνή της υποενότητας που μόλις αναλύσαμε «σβήνει» με ένα αργό fade out των δέκα δευτερολέπτων. Μεσολαβεί ένα κενό των πέντε δευτερολέπτων, και η επόμενη σκηνή μπαίνει με ένα fade in των τριών δευτερολέπτων. Ο λόγος που υπάρχει το αργό fade out, το κενό και το αργό fade in, είναι ότι γίνεται αλλαγή θεματικής ενότητας. Δόθηκε μια αρκετά αναλυτική εξήγηση λίγο πιο πριν, όσον αφορά το γιατί μερικές φορές είναι αναγκαίο να γίνει η αλλαγή της θεματικής ενότητας με αυτόν τον αργό τρόπο. Μάλιστα αυτή η μετάβαση, από την μια θεματική ενότητα στην άλλη, που γίνεται σε αυτό το σημείο της ταινίας, είναι ακόμα πιο αργή, διότι η νέα θεματική ενότητα λέει κάτι εντελώς διαφορετικό, και επιπλέον είναι και ο επίλογος της ταινίας.

Αν με το τέλος της προηγούμενης ενότητας τέλειωνε και η ταινία, τότε ο θεατής θα έφευγε απαισιόδοξος από την αίθουσα προβολής. Όμως η ταινία δεν τελειώνει με αυτόν τον τρόπο. Στο τέλος δίνεται ένα αισιόδοξο μήνυμα. Επίσης, στον επίλογο δίνεται στον θεατή να καταλάβει πώς αντιμετωπίζει ο δημιουργός αυτής της ταινίας όλα αυτά που προβλήθηκαν. Δίνεται πρώτα μια εξήγηση για όλα αυτά τα γεγονότα και ύστερα προσφέρεται η λύτρωση ή αλλιώς η κάθαρση που υπάρχει στο τέλος κάθε τραγωδίας. Η λύτρωση στο τέλος της ταινίας, είναι ένας τρόπος σκέψης, ένας τρόπος αντιμετώπισης αυτής της πραγματικότητας που βλέπουμε γύρω μας, ένας τρόπος ζωής που δεν αγνοεί όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας, αλλά τα υπερβαίνει, γιατί στηρίζεται στην απόλυτη βεβαιότητα, (που δημιουργήθηκε μέσα από βιώματα), ότι στο τέλος το καλό θα θριαμβεύσει. Ότι ο Θεός, μας δημιούργησε από απέραντη αγάπη, για να ζούμε αιώνια ευτυχημένοι κοντά του, σε έναν κόσμο θαυμαστό και απεριγράπτο, που Αυτός έχει ετοιμάσει για μας, και δεν θα μπορούσε να μας εγκαταλείψει και να μην δώσει ένα αίσιο τέλος σε αυτήν την περιπέτεια που περνάμε. Ότι αυτή η επίγεια ζωή με τις στεναχώριες της, που γρήγορα θα περάσει, είναι μια σταγόνα, ένα μηδενικό μπροστά στο πέλαγος της άχρονης, χωρίς τέλος αιωνιότητας. Ότι υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν γύρω τους όλη αυτήν την ασχήμια και όλη αυτήν την δυστυχία και νιώθουν μέσα τους βαθιά λύπη για όλα αυτά, αλλά υπάρχουν και στιγμές που βιώνουν θείες καταστάσεις και πλημμυρίζονται από μια υπερβολική ευτυχία και παρακαλούν τον Θεό να την ελαττώσει λίγο, γιατί δεν την αντέχουν. Αυτοί οι άνθρωποι ζούνε στον ίδιο κόσμο που ζούμε και εμείς, αλλά αυτοί, ήδη από αυτήν την ζωή, γεύονται την ευτυχία του Παράδεισου. Και ο Θεός μέσα στους αιώνες μιλάει μυστικά στις καρδιές όλων των ανθρώπων και τους καλεί: «Ελάτε κοντά μου εσείς, τα κουρασμένα και ταλαιπωρημένα παιδιά μου και θα νιώσετε στην ψυχή σας ανάπαυση και παρηγοριά». Θα ήταν κάτι πολύ σπουδαίο αν ο θεατής έβγαινε από την αίθουσα προβολής έχοντας δεχτεί μέσα του όλα αυτά τα μηνύματα. Αναμφισβήτητα μέσα στην ταινία υπάρχουν και οικολογικά, καθώς και αντιπολεμικά μηνύματα και θα ήταν ευχής έργο αν κάποιος βλέποντας την ταινία ευαισθητοποιούταν σε θέματα οικολογίας ή αν γινόταν ένας ειρηνιστής. Και αυτό θα ήταν κάτι. Όμως, όλες αυτές οι ιδεολογίες και όλα αυτά τα ανθρωπιστικά και οικολογικά κινήματα, παρά το γεγονός ότι υποστηρίζονται από ανθρώπους με ευγενικά αισθήματα που θέλουν να κάνουν το καλό, κάνουν πολλές φορές ένα τραγικό λάθος: Αγνοούν ή και αρνούνται το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού πλασμένος. Αρνούνται τον δημιουργό του ανθρώπου, αρνούνται το μεγαλείο του ανθρώπου και τον μεγάλο του προορισμό. Με άλλα λόγια υποτιμούν τον άνθρωπο. Αγωνίζονται ώστε να ζει ο άνθρωπος μέσα σε ένα όμορφο περιβάλλον, μια άνετη, ήσυχη, όμορφη ζωή, χωρίς προβλήματα, ανισότητα και δυστυχία. Όμως, εκτός του ότι αυτοί οι ευσεβείς πόθοι είναι αδύνατον να πραγματοποιηθούν σε μια κοινωνία εμπαθών ανθρώπων που απομακρύνθηκαν από τον Θεό, επιπλέον, είναι καθαρός υλισμός το να πιστεύεις ότι ο άνθρωπος είναι απλά ένα νοήμον κοινωνικό ζώο, που δημιουργήθηκε και βρέθηκε

τυχαία σε ένα κόσμο, που κι αυτός επίσης δημιουργήθηκε τυχαία, ότι πεθαίνει και μετά χάνεται, και το περισσότερο που μπορείς να κάνεις για αυτόν, είναι να του προσφέρεις μια καλή διαβίωση 70, 80, 90, άντε το πολύ 100 χρονών. Και είναι αντιφατικό να υποτιμάς και να υποβιβάζεις τόσο τον άνθρωπο και μετά να του μιλάς για αγώνες, για μεγάλες ιδέες, για πολιτισμό, για ανύψωση του ανθρώπινου πνεύματος. Και γιατί ένας άνθρωπος που τον έπεισες να μην πιστεύει σε έναν Θεό αγαθό που του προσφέρει αθανασία και αιώνια ευτυχία να πιστέψει μετά εσένα που του λες να κάνει αγώνες βλέποντας συνεχώς τον Χάρο μπροστά του, να κρατάει ένα δρεπάνι και να του χαμογελάει ειρωνικά; Πείθεις πρώτα τον άνθρωπο να μην πιστέψει σε αυτόν που του μιλάει για έναν Θεό, που του προσφέρει την αθανασία, την τέλεια ευτυχία, τον Παράδεισο και μετά του ζητάς να πιστέψει σε σένα και τους αγώνες σου, που είναι μάταιοι αν αναλογιστούμε ότι γίνονται για μια ζωή που όσο καλή και αν καταφέρουμε να την κάνουμε, δεν παύει να έχει ημερομηνία λήξης. Γιατί ένας άνθρωπος που έπαψε να επιθυμεί και να αγωνίζεται για να ενωθεί με τον Θεό που είναι το τέλειο, να επιθυμήσει και να αγωνιστεί για κάτι γήινο και υποδεέστερο; Υποβίβασες τον άνθρωπο και τον έπεισες ότι είναι απλά ένα νοήμων ζώο με ημερομηνία λήξης. Μην περιμένεις τώρα πολλά από αυτόν. Θα έχει μονίμως το πρόσωπό του στραμμένο στην Γη για να χορτάσει με ηδονές, μιας που τώρα δεν έχει άλλον καλύτερο λόγο για να υπάρχει. Μην του ζητάς να σε ακούσει εσένα που του μιλάς για αγώνες και «υψηλές» ιδέες. Τώρα αυτός έχει άλλα στο μυαλό του. Πρέπει να προλάβει να γευτεί όσο περισσότερες ηδονές γίνεται, πριν πεθάνει. Ο δημιουργός αυτής της ταινίας αρνείται έναν άνθρωπο με ημερομηνία λήξης, που κάνει ότι κάνει, και μετά τον καταπίνει ο θάνατος και η ανυπαρξία. Καταθέτει αυτό που πιστεύει, το οποίο είναι αυτό που διδάσκει εδώ και αιώνες ο ορθόδοξος Χριστιανισμός, που τοποθετεί τον άνθρωπο πολύ ψηλότερα από κάθε άλλη θρησκεία, φιλοσοφικό σύστημα ή ιδεολογικό κίνημα. Και αυτή η διδασκαλία, η οποία συνοδεύεται από μια διαφορετική θεώρηση των πραγμάτων, μια διαφορετική κοσμοθεωρία, δεν είναι ένα ανθρώπινο δημιούργημα, (γέννημα ανθρώπινης διανόησης, φιλοσοφικού στοχασμού). Δεν είναι ούτε θρησκεία, ούτε φιλοσοφικό σύστημα, ούτε ιδεολογικό κίνημα. Είναι η αποκάλυψη, η εμφάνιση που έκανε ο Θεός στους ανθρώπους, για να τον γνωρίσουν, να επικοινωνήσουν μαζί του και να τον αγαπήσουν.

Όλες οι σκηνές που θα ακολουθήσουν έχουν το εξής χαρακτηριστικό: Κάθε σκηνή χωρίζεται σε δυο μέρη. Στο αριστερό μέρος της οθόνης υπάρχει μια σκηνή, μια εικόνα και στο δεξιό μέρος της σκηνής υπάρχουν λόγια. Στην πρώτη σκηνή του επίλογου, βλέπουμε στο αριστερό μέρος μια εικόνα που ζωγραφίστηκε στο χέρι και μετά σκαναρίστηκε και επεξεργάστηκε. Σε αυτήν την εικόνα που είναι γεμάτη από συμβολισμούς, απεικονίζεται το γεγονός της σταύρωσης του Χριστού, που όπως όλοι ξέρουμε ακολουθήθηκε από τα γεγονότα της ταφής και της ανάστασής Του. Η σταύρωση έγινε σε έναν λόφο που λεγόταν Γολγοθάς και βρισκόταν έξω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Ο Γολγοθάς λεγόταν και «κρανίου τόπος» διότι εκεί φονεύονταν όλοι οι κακούργοι και οι εγκληματίες εκείνης της εποχής, και για αυτό, το μέρος εκείνο ήταν γεμάτο από ανθρώπινα κρανία. Ο λόφος εκείνος ήταν ένα μέρος που μύριζε θάνατο. Όμως ο Γολγοθάς λέγεται και «κρανίου τόπος» για έναν άλλο λόγο. Ο Αδάμ αφού έζησε πολλά χρόνια πάνω στην Γη, ύστερα πέθανε. Οι μετέπειτα απόγονοί του, φύλαξαν από σεβασμό την κέρα του, δηλαδή την κεφαλή του. Η κέρα του προπάτορα Αδάμ έφτασε μέχρι τα χέρια του Αβραάμ. Ο Αβραάμ κάποτε συναντήθηκε με τον Μελχισεδέκ, μια αινιγματική μορφή της Παλαιάς Διαθήκης, που ήταν ταυτόχρονα βασιλιάς και προφήτης και ζούσε σαν ερημίτης έξω από την πόλη. Ο Μελχισεδέκ ευλόγησε τον Αβραάμ και του είπε, την κέρα του Αδάμ, να πάει να την θάψει στον λόφο Γολγοθά που βρίσκεται έξω από την πόλη Σαλήμ (την μετέπειτα

Ιερουσαλήμ). Ο Αβραάμ έκανε ότi του είπε ο Μελχισεδέκ, δηλαδή πήγε και έθαψε την κεφαλή του Αδάμ στον Γολγοθά. Και από τότε ο Γολγοθάς ονομαζόταν «κρανίου τόπος», δηλαδή ο τόπος όπου έχει θαφτεί ένα κρανίο, το κρανίο του Αδάμ. Αυτός ο λόφος ήταν ένα σύμβολο της παρακοής και της πτώσης που σαν συνέπεια είχαν τον θάνατο του Αδάμ και όλων των μετέπειτα απογόνων του. Ο Γολγοθάς ήταν ένα σύμβολο της ανθρώπινης τραγωδίας. Το θαμμένο κρανίο του Αδάμ συμβόλιζε την ανθρωπότητα που ήταν καταδικασμένη σε ψυχικό και σωματικό θάνατο. Τα χρόνια πέρασαν, οι γενιές διαδέχτηκαν η μια την άλλη, και αυτή η ιστορία μάλλον θα θεωρήθηκε παραμύθι από κάποιους «έξυπνους» εκείνης της εποχής, γιατί μετέβαλαν εκείνον τον λόφο, σε τόπο θανατικών εκτελέσεων, μιας που βρισκόταν ακριβώς έξω από την πόλη και βόλευε, επειδή οι Εβραίοι ξέρουμε ότi δεν φόνευαν τους κακούργους μέσα στην Ιερουσαλήμ, για να μην «μολυνθεί» από το αίμα τους. Το κρανίο που υπάρχει στην ζωγραφισμένη εικόνα, είναι ο θάνατος, είναι ο καταδικασμένος Αδάμ, η καταδικασμένη ανθρωπότητα. Ο Χριστός καταδικάστηκε σαν κακούργος και σταυρώθηκε στον Γολγοθά, την ίδια μέρα μαζί με δυο ληστές οι οποίοι βρίσκονταν ο ένας δεξιά του και άλλος αριστερά του.

Στην εικόνα βλέπουμε μια σκάλα ακουμπισμένη στον μεσαίο σταυρό. Με αυτό αφήνεται να εννοηθεί ότi έγινε η αποκαθήλωση (ξεκρέμασμα) και ακολούθως η ταφή του Χριστού. Ο μεσαίος σταυρός ακτινοβολεί και αυτό δείχνει την ανάσταση, την νίκη του Χριστού, τον θρίαμβο της ζωής επί του θανάτου. Υπάρχει ένας ύμνος που λέει: «Δια του θανάτου πάτησε τον θάνατο», δηλαδή σύντριψε ολοκληρωτικά και οριστικά τον θάνατο. Και όντως στην εικόνα βλέπουμε τον σταυρό, να είναι ακριβώς πάνω από το κρανίο, να πατάει δηλαδή τον θάνατο. Ο Χριστός χρησιμοποίησε τον δικό του θάνατο για να θανατώσει τον θάνατο. Και ο σταυρός που μέχρι τότε ήταν ένα σύμβολο κατάρας, έγινε το σύμβολο της λύτρωσης, της νίκης της ζωής επί του θανάτου. Μέχρι τότε, οι ψυχές ακόμα και των ποιο καλών ανθρώπων, πήγαιναν στον

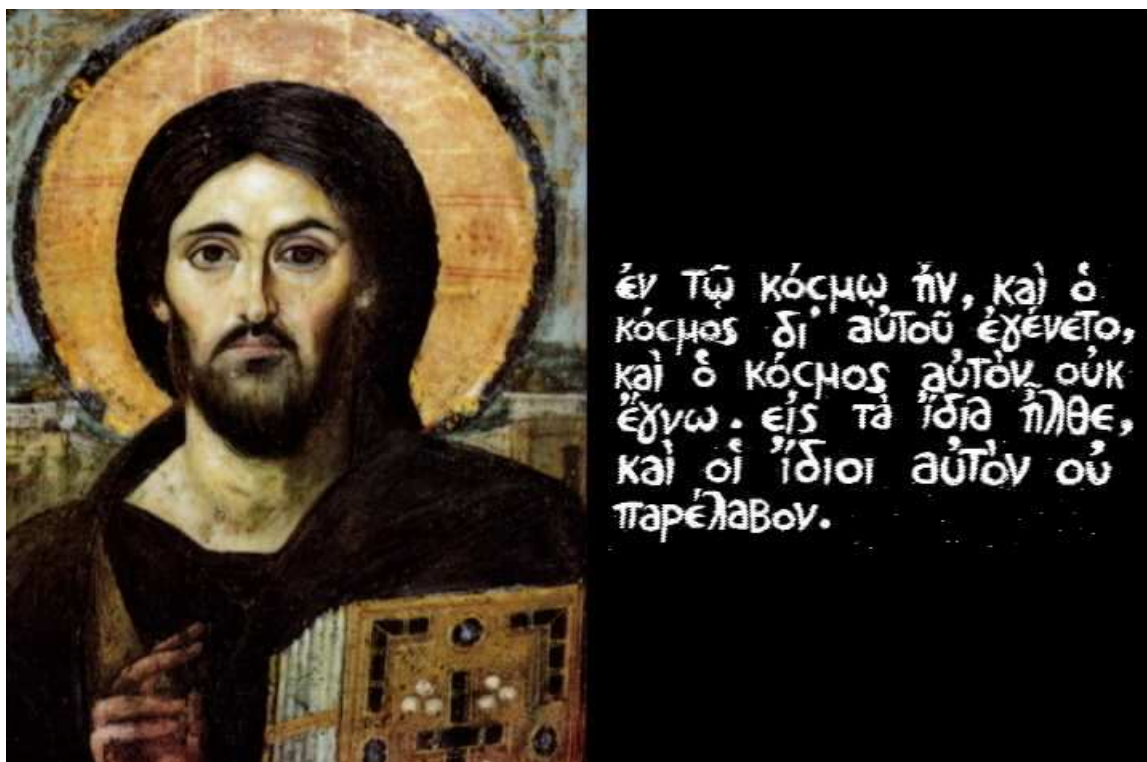
Άδη. Αλλά μετά την σταύρωση και την κάθοδο του Χριστού στον Άδη, ελευθερώθηκε ο άνθρωπος και άνοιξε ο δρόμος προς τον Παράδεισο. Ο Παράδεισος είναι μια κατάσταση όπου οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι. Αλλά ακόμα και ο Παράδεισος είναι μια προσωρινή κατάσταση, όπου οι άνθρωποι ζουν χωρίς το σώμα τους, και αυτή η ευτυχία που νιώθουν, είναι μια πρόγευση μόνο, μιας ακόμα μεγαλύτερης ευτυχίας που θα ζουν στην Βασιλεία των Ουρανών στην οποία θα βρεθούν μαζί με τα αναστημένα σώματά τους αμέσως αφού γίνει η Δευτέρα Παρουσία. Κατά την Δευτέρα Παρουσία οι ψυχές όλων των ανθρώπων που θα έχουν ζήσει μέχρι τότε πάνω στην Γη θα ξαναγυρίσουν στην Γη και θα ξαναμπούν στα σώματά τους, θα αναστηθούν δηλαδή με θαυματουργικό τρόπο, όπως αναστήθηκε και ο Χριστός. Και αμέσως μετά θα αναληφθούν, θα ανεβούν δηλαδή μαζί με τα σώματά τους στην Βασιλεία των Ουρανών όπως αναλήφθηκε και ο Χριστός και ανέβηκε μαζί με τον σώμα του στον ουρανό λίγες μέρες μετά την Ανάστασή του. Καταλαβαίνει τώρα κάποιος γιατί τιμούμε τα σώματα των αγίων μας. Γιατί εκτός του ότι μέσα σε αυτά υπήρξε μια ψυχή που ενώθηκε με τον Θεό, επιπλέον ξέρουμε ότι όταν γίνει η Δευτέρα Παρουσία, οι ψυχές αυτών των αγίων θα ξαναγυρίσουν και θα ξαναενωθούν με αυτά τα λείψανα που έχουμε μπροστά μας, και με αυτό το ίδιο σώμα που έζησαν στην Γη και το οποίο πλέον θα είναι άφθαρτο, διαφορετικό, (χωρίς βιολογικές ανάγκες), θα ζούνε στην Βασιλεία των ουρανών. Με άλλα λόγια όταν πανηγυρίζουμε την Ανάσταση του Χριστού, πανηγυρίζουμε και την δική μας Ανάσταση. Δυστυχώς όμως μετά την Ανάσταση δεν θα πάνε όλοι στην Βασιλεία των ουρανών. Και αυτό, όχι επειδή κάποιους δεν του αγαπά ο Θεός, ή δεν τους θέλει κοντά του, ή τους εκδικείται και τους τιμωρεί, αλλά επειδή αυτοί αρνήθηκαν τον Θεό πεισματικά, απομακρύνθηκαν από αυτόν και αυτοτιμωρήθηκαν. Ο θεός έκανε τα πάντα. Προσπάθησε με μυστικό τρόπο και ευγενικό, χωρίς να παραβιάζει την ελευθερία και το αυτεξούσιο τους, να μιλήσει στην καρδιά τους. Προσπάθησε με χίλιους δυο τρόπους να τους καλέσει στην γιορτή, στην χαρά που ετοίμασε για αυτούς. Αλλά αυτοί αρνήθηκαν, αδικώντας έτσι τον εαυτό τους, και προκαλώντας αφάνταστη λύπη στον Θεό που γνώριζε ότι μακριά του θα υποφέρουν. Κατά βάθος όλοι οι άνθρωποι το νιώθουν μέσα τους, τους πληροφορεί μυστικά η συνείδησή τους ότι η πραγματική ευτυχία, αυτό το απόλυτο και το τέλει που αναζητούνε διαρκώς στην ζωή τους υπάρχει στην επικοινωνία, στην επαφή με τον Θεό. Είναι μυστήριο όμως το γιατί κάποιοι άνθρωποι λένε όχι στον Θεό. Ίσως να κρύβεται ένας μεγάλος και τρελός εγωισμός που τον αφήνουν να τους οδηγήσει στην αυτοκαταστροφή, στην δυστυχία, στην Κόλαση. Βαθιά μέσα τους λένε: «Όχι και ας υποφέρω». Επιλέγουν την Κόλαση από εγωισμό. Μοιάζουν με τον Εωσφόρο (και στην πραγματικότητα τον ακολουθούν), που και αυτός αρνήθηκε τον Θεό από εγωισμό, και ενώ ήταν φωτεινός άγγελος μεταμορφώθηκε σε σκοτεινό και δυστυχισμένο δαίμονα. Πίσω από την Κόλαση κρύβεται ένα μεγάλο Εγώ και μια μεγάλη άρνηση.

Αυτό το μυστήριο της επιλογής που κάνουν όλοι οι άνθρωποι το βλέπουμε να εξελίσσεται στον Γολγοθά. Όπως φαίνεται και στην ζωγραφισμένη εικόνα, δεξιά και αριστερά από τον Χριστό σταυρώθηκαν δυο ληστές που συμβολίζουν την αμαρτωλή και ταλαιπωρημένη ανθρωπότητα που χωρίζεται σε αυτούς που τελικά θα πουν μέσα από τα βάρη της καρδιάς τους ένα Ναι στον Θεό και σε αυτούς που θα του πουν μέσα από τα βάρη της καρδιάς τους ένα μεγάλο Όχι. Και οι δυο ληστές είχαν κάνει μεγάλα εγκλήματα. Ήταν συνέταιροι μάλιστα. Μαζί κάνανε όλα τα εγκλήματα και μαζί τους πιάσανε και για αυτό τους σταύρωσαν την ίδια μέρα. Ο ένας είπε ένα μεγάλο Όχι βρίζοντας και χλευάζοντας τον Χριστό. Ο άλλος είπε ένα μεγάλο Ναι με το να διακόψει τον πρώτο που έβριζε, και με το να του πει ότι ο Χριστός ήταν αθώος και δεν είχε φταίξει σε τίποτα, ενώ αντίθετα οι δυο τους, δίκαια πάθαιναν αυτό που

πάθαιναν, και ότι αυτοί το είχαν προκαλέσει στον εαυτό τους κάνοντας τόσα εγκλήματα. Ύστερα γύρισε προς τον Χριστό και του είπε: «Κύριε θυμήσου με όταν έρθεις μαζί με την ουράνια βασιλεία σου». Αυτός ο ληστής αντίθετα από τον άλλο, έκανε ένα άνοιγμα προς τον Θεό. Με το να τον προσφωνήσει Κύριο έδειξε ότι τον αναγνώρισε σαν Θεό. Και με το να του ζητήσει να τον θυμηθεί στην Βασιλεία του ήταν σαν να έλεγε στον Θεό: «Ναι σε θέλω, σε αγαπώ, θέλω να είμαι μαζί σου». Και ο Χριστός τον διαβεβαίωσε ότι πολύ σύντομα θα βρίσκεται μαζί του στον Παράδεισο. Και έτσι ένας ληστής ήταν ο πρώτος που μπήκε στον Παράδεισο. Αυτοί οι δυο ληστές αντιπροσωπεύουν τις δυο ομάδες στις οποίες χωρίζονται οι άνθρωποι. Όλοι σταυρώνονται, περνούν δυσκολίες και πίκρες σε αυτήν την ζωή. Κάποιοι οι καρδιές σκληραίνουν απέναντι στον Θεό, τον θεωρούν υπαίτιο, ή τον αρνούνται, ή και τον βλασφημούν ακόμα. Κάποιοι άλλοι καταλαβαίνουν ότι για την δυστυχία και την ασχήμια που βιώνει ο άνθρωπος, φταίει ο ίδιος ο άνθρωπος. Καταλαβαίνουν τα λάθη τους, τις μικρές ή μεγάλες τους αμαρτίες και ανοίγονται προς τον Θεό ξέροντας ότι λόγω της μεγάλης Του αγάπης θα τους συγχωρέσει, θα διορθώσει τα λάθη τους, θα τους δεχτεί κοντά του. Και ένας Θεός που έφτιαξε τον άνθρωπο από αγάπη, δεν μπορεί να μην δεχτεί το παιδί του, ότι και αν έχει κάνει στο παρελθόν.

Στο δεξιό μέρος της εικόνας, δίπλα από την ζωγραφιά που μόλις αναλύθηκε, υπάρχουν κάποια λόγια από την Καινή Διαθήκη που δίνουν μια εξήγηση για το κακό που επικρατεί στον κόσμο. Αυτό το χωρίο της Καινής Διαθήκης λέει ότι στον κόσμο που ήταν βυθισμένος για πάρα πολύ καιρό στο σκοτάδι, ήρθε το φως. Αλλά οι άνθρωποι αγάπησαν ποιο πολύ το σκοτάδι παρά το φως. Και ο λόγος που συνέβη αυτό είναι ότι τα έργα των ανθρώπων ήταν πονηρά. Και κάθε άνθρωπος που κάνει τα φαύλα, μισεί το φως και δεν έρχεται προς το φως για να μην ελεγχθούν τα έργα του.

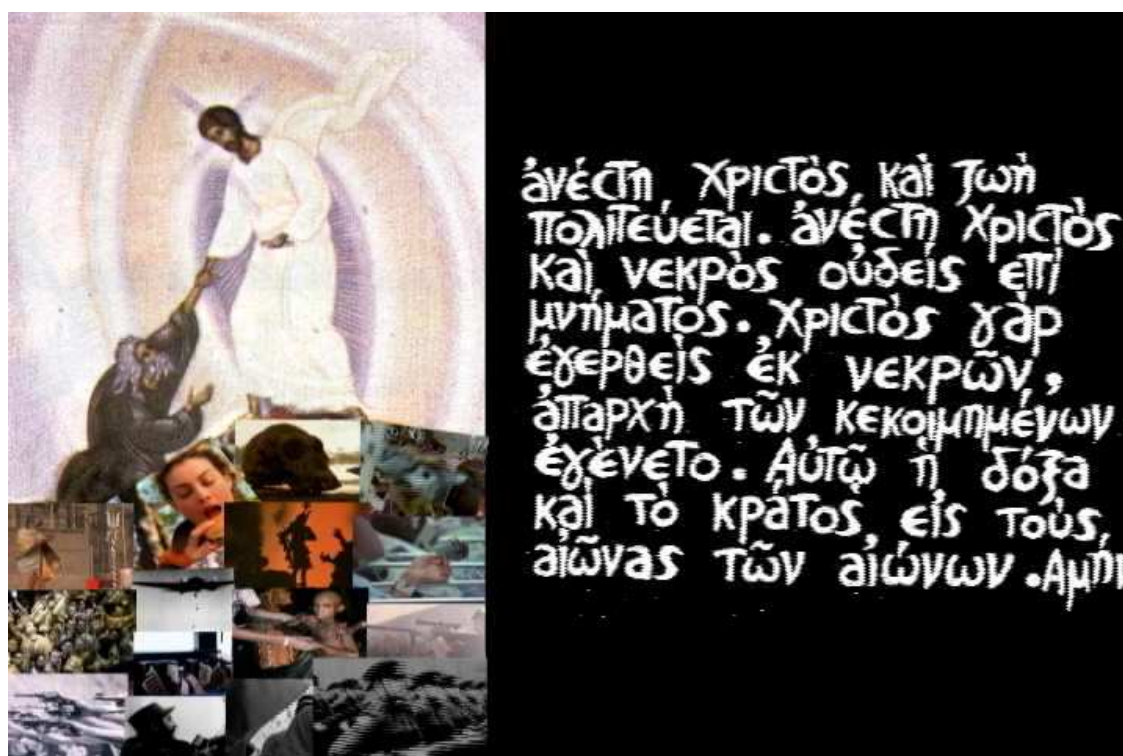
Στην επόμενη σκηνή που ακολουθεί, βλέπουμε στο αριστερό μέρος της την εικόνα του Χριστού. Στο δεξιό μέρος της σκηνής υπάρχει ένα εδάφιο της Καινής Διαθήκης που λέει για τον Χριστό ότι ανέκαθεν ζούσε μέσα στον κόσμο, και ο κόσμος από αυτόν έγινε, αλλά ο κόσμος δεν τον γνώριζε. Και όταν ήρθε στους δικούς του, αυτούς που ο ίδιος δημιούργησε, στους ανθρώπους, τότε αυτοί, οι δικοί του, δεν τον δέχτηκαν.

Μετά ακολουθούν 21 σκηνές που στο δεξιό μέρος τους υπάρχουν τα ίδια ακριβώς λόγια και μόνο το αριστερό μέρος αλλάζει ανά μερικά δευτερόλεπτα. Τα λόγια που διαβάζουμε βρίσκονται και αυτά επίσης στην Καινή Διαθήκη και είναι μάλιστα η συνέχεια από τα λόγια της προηγούμενης σκηνής. Λένε ότι σε αυτούς που δέχτηκαν τον Χριστό, και πίστεψαν στο όνομά του, τους δόθηκε εξουσία να είναι και να λέγονται παιδιά του. Και όπως γεννιέται ένα παιδί έτσι γεννήθηκαν και αυτοί, με την διαφορά όμως ότι αυτοί γεννήθηκαν από τον Θεό. Αυτή η γέννηση ήταν πνευματική. Είναι μια πνευματική αναγέννηση, ένα πνευματικό γεγονός. Στο αριστερό μέρος βλέπουμε μορφές 21 αγίων ανθρώπων, αγιορειτών μοναχών που έζησαν στον αιώνα μας. Αυτοί οι άνθρωποι, με την ζωή τους, μας διδάσκουν ότι ο χριστιανισμός δεν είναι απλά μια φιλοσοφία στην οποία βρίσκουμε την ευγενέστερη θεώρηση του ανθρώπου, αλλά κάτι πολύ περισσότερο. Είναι μια ζωντανή σχέση με τον ίδιο τον Θεό. Είναι κάτι που βιώνεται. Αυτοί οι άνθρωποι μας λένε ότι ο Θεός δεν είναι μια έννοια, κάτι απρόσωπο, αόριστο και απροσδιόριστο, αλλά είναι μια υπαρκτή οντότητα, ένα πραγματικό πρόσωπο με το οποίο ο άνθρωπος μπορεί να επικοινωνήσει, να μιλήσει στην κυριολεξία μαζί του, όπως μιλάει ένα παιδί με τον πατέρα του. Οι άγιοι επίσης μας λένε ότι ο άνθρωπος βρίσκει την ολοκλήρωσή του, την τελειώσή του, στην ένωσή του με τον Θεό. Όταν γίνει αυτό, τότε και ο άνθρωπος θεώνεται, δηλαδή γίνεται ένας κατά χάριν Θεός. Άραγε οι άνθρωποι έχουν επίγνωση αυτής της μεγάλης τους κλήσης, αυτού του μεγάλου τους προορισμού;

Οι επόμενες τρεις σκηνές είναι και οι τελευταίες της ταινίας. Στην ουσία αυτές οι τρεις σκηνές είναι μια σκηνή. Ο λόγος που από τεχνικής απόψεως είναι τρεις διαφορετικές σκηνές είναι ότι στο δεξιό μέρος έπρεπε να μπει ένα κείμενο το οποίο για να χωρέσει χρειάστηκε ο χώρος τριών σκηνών. Στα αριστερά βλέπουμε μια εικόνα η οποία φτιάχτηκε ως εξής: Βρέθηκε σε ένα περιοδικό μια εικόνα της Αναστάσεως στην οποία απεικονιζόταν ο αναστημένος Χριστός να δίνει το χέρι του στον Αδάμ και να τον σηκώνει. Αυτό που κάνει ξεχωριστή αυτή την εικόνα είναι ότι

στο κάτω μέρος της, εκεί που απεικονίζεται συνήθως στις εικόνες της Αναστάσεως ο Άδης που πάνω του πατάει ο Χριστός και μέσα από τον οποίο τραβάει τον Αδάμ υπάρχει κάτι άλλο. Και αυτό είναι ένα κολάζ εικόνων πάρα πολλών πραγμάτων που χρησιμοποιούμε καθημερινά, και που ο συνδυασμός όλων αυτών μαζί, όλων αυτών μαζί μας δίνει μια εικόνα της πεζής και μάταιης καθημερινότητας. Και η εικόνα αυτή είναι πολύ πετυχημένη διότι ο Χριστός όντως δεν μας απαλλάσσει μόνο από τον Άδη και τον θάνατο αλλά και από όλη αυτήν την ματαιότητα και τον παραλογισμό που πίσω τους κρύβεται μια λανθασμένη θεώρηση της ζωής. Αυτή η εικόνα σκαναρίστηκε, μεγεθύνθηκε και υπέστη κάποια επεξεργασία ώστε να είναι πιο ζωντανά τα χρώματά της. Και στον χώρο όπου υπήρχε το κολάζ, ακριβώς πάνω από αυτό, δημιουργήθηκε ένα άλλο κολάζ, που αποτελείται από εικόνες που είδε ο θεατής κατά την διάρκεια όλης της ταινίας.

Με αυτό τον τρόπο στέλνεται τελικά το μήνυμα ότι ο Χριστός ήρθε στην Γη, μας δίδαξε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε με σκοπό να δώσει το χέρι του και να σηκώσει τον πεσμένο Αδάμ, τον πεσμένο άνθρωπο, την ταλαιπωρημένη ανθρωπότητα. Όλα αυτά τα άσχημα που κριτικάρονται μέσα στην ταινία είναι σημάδια και χαρακτηριστικά μιας πεσμένης κοινωνίας και ενός πεσμένου ανθρώπου. Ο Θεός δεν ήρθε απλά σαν ένας κοινωνικός αναμορφωτής (όπως νομίζουν πολλοί) για να τα διορθώσει όλα αυτά. Ήρθε για να βοηθήσει τον άνθρωπο να σταθεί στα πόδια του και να γίνει όπως ήταν, πριν πέσει και διαστραφεί. Ήρθε για να ντύσει με την χάρη του τον γυμνό άνθρωπο, ώστε να αποκτήσει ξανά το αρχέγονο κάλλος με το οποίο στολιζόταν στην αρχή της δημιουργίας. Το ότι υπάρχει ακόμα αυτή η ακαταστασία, η ταραχή και ο παραλογισμός στις κοινωνίες των ανθρώπων δείχνει αυτό που έλεγαν τα λόγια μιας προηγούμενης σκηνής. Ενώ το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι προτίμησαν το σκοτάδι από το φως. Έτσι οι άνθρωποι συνεχίζουν να ζουν μέσα στο σκοτάδι ψάχνοντας να βρουν λύσεις στα προβλήματα που δημιουργούν οι ίδιοι.

Αυτή η ενότητα του γραπτού μέρους της πτυχιακής εργασίας, στην οποία αναλύθηκε λεπτομερώς το μοντάζ από την αρχή μέχρι το τέλος κλείνει με τα λόγια που βρίσκονται στο δεξιό μέρος των τριών τελευταίων σκηνών της ταινίας. Είναι τα λόγια από ένα ποίημα του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, και δίνονται αυτούσια στην επόμενη σελίδα:

Ο Άδης φυσίν, επικράνθη,
 συναντήσας σοι κάτω.
 Επικράνθη. Και γαρ κατηργήθη.
 Επικράνθη. Και γαρ ενεπαίχθη.
 Επικράνθη. Και γαρ ενεκρώθη.
 Επικράνθη. Και γαρ καθηρέθη.
 Επικράνθη. Και γαρ εδεσμεύθη.
 Έλαβε σώμα και Θεώ περιέτυχεν
 Έλαβε γην και συνήνητησεν ουρανώ.
 Έλαβε όπερ έβλεπε,
 και πέπτωκεν όθεν ουκ έβλεπε.
 Που σου θάνατε το κέντρον;
 Που σου Άδη το νείκος;
 Ανέστη Χριστός,
 και συ καταβέβλησαι.
 Ανέστη Χριστός,
 και πεπτώκασι δαίμονες.
 Ανέστη Χριστός,
 και χαίρουσιν άγγελοι.
 Ανέστη Χριστός,
 Και ζωή πολιτεύεται.
 Ανέστη Χριστός,
 Και νεκρός ουδείς επί μνήματος.
 Χριστός γαρ εγερθείς εκ νεκρών,
 Απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο.
 Αυτό η δόξα και το κράτος,
 Εις τους αιώνας των αιώνων.
 Αμήν.

2.3. Δημιουργία της μουσικής επένδυσης

2.3.1. Η ιστορία της κινηματογραφικής μουσικής

Η μουσική στον κινηματογράφο είναι ένα θέμα για το οποίο θα μπορούσαμε να πούμε πάρα πολλά. Κάποιοι άνθρωποι, που έχουν μελετήσει πολύ την μουσική στον κινηματογράφο, και έχουν δημιουργήσει και οι ίδιοι κινηματογραφική μουσική, έχουν γράψει ολόκληρα βιβλία για αυτό το θέμα. Παρακάτω δίνονται κάποιες πληροφορίες για το τι είναι η μουσική στον κινηματογράφο, ποια είναι η ιστορία της και ποιες οι ιδιαιτερότητές της.

Η ιστορία της κινηματογραφικής μουσικής αρχίζει από τότε που ο κινηματογράφος ήταν βωβός (τέλος 19ου – αρχές 20ού αιώνα), δηλαδή απουσίαζαν εντελώς οι ήχοι και οι διάλογοι. Στην αρχή οι κινηματογραφικές εταιρίες φτιάχνανε ταινίες που δεν είχαν μουσική. Ήταν θέμα επιλογής του ιδιοκτήτη της κινηματογραφικής αίθουσας το να προσλάμβανε έναν πιανίστα ο οποίος θα έπαιζε

διάφορα μουσικά κομμάτια στο πιάνο κατά την διάρκεια των προβολών. Το ρεπερτόριο επιλεγόταν ή από αυτόν ή από τον ιδιοκτήτη της κινηματογραφικής αίθουσας. Αν η κινηματογραφική αίθουσα ήταν πρώτης ποιότητας, μπορεί να προσλάμβανε μια μικρή ορχήστρα. Εκείνη την εποχή δεν είχαν καταλάβει οι άνθρωποι του κινηματογράφου πόσο σημαντικό ρόλο παίζει η μουσική σε μια ταινία. Απλά είχαν αντιληφθεί ότι η απόλυτη σιωπή και ησυχία κατά την διάρκεια μιας προβολής, ήταν πολύ δυσάρεστη και αφύσικη, οπότε βάζανε έναν πιανίστα να απασχολεί τα αυτιά των θεατών. Αλλά τότε δεν υπήρχαν και τα μέσα ώστε να κάνουν κάτι διαφορετικό και καλύτερο.

Μετά από μερικά χρόνια που εξελίχτηκε η τεχνολογία άλλαξαν τα πράγματα. Τα ποικίλα προγράμματα από μελωδίες, τραγούδια, αποσπάσματα κλασικών έργων ή οτιδήποτε άλλο ήταν διαθέσιμο την εποχή αυτή, αντικαταστάθηκαν σταδιακά από ειδικά για κάθε ταινία διαμορφωμένα προγράμματα ή πρωτότυπες συνθέσεις. Δηλαδή η «μουσική στον κινηματογράφο» έγινε «μουσική για τον κινηματογράφο». Αυτή ήταν η εποχή που οι κινηματογραφικές αίθουσες απέλυσαν τους πιανίστες τους αφού η μουσική ήταν ενσωματωμένη μέσα στις ταινίες. Με αυτήν την αλλαγή άρχισε να αντιμετωπίζεται με μεγαλύτερη σοβαρότητα η κινηματογραφική μουσική. Οι κινηματογραφικές εταιρίες άρχισαν να προσλαμβάνουν μουσικούς που τους πληρώνανε σαν μόνιμους υπάλληλους και αυτοί σε κάποιο στούντιο της κινηματογραφικής εταιρίας ηχογραφούσαν και φτιάχνανε την μουσική για όλες τις ταινίες που έβγαζε στο εμπόριο η εταιρία. Μάλιστα οι μεγάλες κινηματογραφικές εταιρίες είχαν ολόκληρες συμφωνικές ορχήστρες με όλα τα όργανα. Η κινηματογραφική μουσική άρχισε να εδραιώνεται σταδιακά ως μορφή υψηλής τέχνης, κάνοντας σαφή την ανάγκη για απασχόληση επαγγελματιών συνθετών, κυρίως της λεγόμενης σοβαρής μουσικής. Σπουδαίοι συνθέτες από την Ευρώπη μετανάστευσαν στο Χόλιγουντ, μεταφέροντας τη βαθιά γνώση της συμφωνικής και οπερατικής μουσικής παράδοσης. Η τεχνική του λάιτμοτιφ, της θεματικής επεξεργασίας, των παραλλαγών, της επεξεργασίας της φόρμας και της αρμονικής γλώσσας, αποτέλεσαν τη βάση πάνω στην οποία στηρίχτηκε το οικοδόμημα της κινηματογραφικής μουσικής γλώσσας. Παράλληλα, η τεχνολογία επέτρεψε στον συνθέτη να σχεδιάζει λεπτομερώς τη μουσική επάνω στην εικόνα, επιτυγχάνοντας εξαιρετικά ακριβή συγχρονισμό.

Όμως ο κινηματογράφος παρέμενε βωβός. Δηλαδή απουσίαζαν εντελώς οι ήχοι και οι διάλογοι. Ακουγόταν μόνο η μουσική. Σε κάποια σημεία της ταινίας, όπου κρινόταν απαραίτητο εμφανίζονταν κάποια λόγια που βοηθούσαν τον θεατή να καταλάβει καλύτερα τι συμβαίνει στην ταινία. Κάτι τέτοιο βλέπουμε να γίνεται στις ταινίες του Τσάρλυ Τσάπλιν. Ένα χαρακτηριστικό της κινηματογραφικής μουσικής αυτής της εποχής είναι ότι ακούγεται ασταμάτητα κατά την διάρκεια της ταινίας. Δεν υπάρχουν στιγμές που να μην ακούγεται μουσική. Δεν υπάρχουν παύσεις. Αυτό ίσως να είναι λίγο κουραστικό, αλλά είναι και αναγκαίο, για μια ταινία χωρίς ήχους και διαλόγους, όπου η απουσία μουσικής έστω και για μικρό χρονικό διάστημα προκαλεί την εντύπωση ότι κάτι λείπει. Και όντως είναι αφύσικο το να βλέπεις χωρίς να ακούς τίποτα. Τα αφτιά μας έχουν συνηθίσει μέσα στην καθημερινότητα να δέχονται συνεχώς ήχους.

Αργότερα ήρθε η εποχή που ο κινηματογράφος έκανε το μεγάλο βήμα και από βωβός έγινε ομιλών, δηλαδή μπήκαν διάλογοι και ήχοι. Αυτή η αλλαγή έγινε σιγά σιγά, διότι οι διάλογοι μέσα σε μια ταινία ήταν κάτι εντελώς καινούριο και οι άνθρωποι του κινηματογράφου το αντιμετώπιζαν με επιφυλακτικότητα. Σύντομα όμως κατάλαβαν ότι το κοινό προτιμούσε τις ταινίες που είχαν ήχους και διαλόγους, οπότε ο βωβός κινηματογράφος έγινε παρελθόν. Αυτή η μεγάλη αλλαγή επέφερε και

άλλες αλλαγές, όπως για παράδειγμα το ότι ο κινηματογράφος έγινε ποιο ρεαλιστικός ή το ότι δεν ζητούταν τώρα πια από έναν ηθοποιό να είναι τόσο καλός στη έκφραση μέσω χειρονομιών και εκφράσεων του προσώπου αλλά του ζητούταν να είναι καλός στο να εκφράζεται με λόγια. Η τέχνη της παντομίμας παραχώρησε την θέση της στη τέχνη του λόγου. Ένας άλλος τομέας του κινηματογράφου που επηρεάστηκε, ήταν η κινηματογραφική μουσική. Μια σημαντική αλλαγή ήταν ότι τώρα πια δεν ακουγόταν συνέχεια μουσική μέσα σε μια ταινία. Αφού τελείωνε το μοντάζ και η εικόνα έπαιρνε την οριστική της μορφή ο σκηνοθέτης έλεγε στους μουσικούς σε ποια σημεία ήθελε να ακούγεται μουσική. Η μουσική έμπαινε στα σημεία όπου εξυπηρετούσε κάποιον σκοπό και έτσι άρχισε σιγά σιγά να αντιμετωπίζεται σαν ένα πολύ σημαντικό και δυνατό εκφραστικό μέσο με το οποίο μπορείς να κάνεις την ταινία να «απογειωθεί». Επίσης από αυτήν την περίοδο άρχισε η κινηματογραφική μουσική να καθιερώνεται ως ένα ξεχωριστό είδος μουσικής με τα ιδιαίτερα του χαρακτηριστικά και γνωρίσματα. Ενώ παλιά η μουσική των ταινιών δεν διέφερε από την μουσική που ακουγόταν στο ραδιόφωνο τώρα άρχισε να διαφοροποιείται. Και αυτό ήταν ένα φυσικό επακόλουθο από την στιγμή που η κινηματογραφική μουσική απέκτησε τον εξειδικευμένο ρόλο, να ντύνει και να υπηρετεί την εικόνα. Δεν δινόταν τόσο μεγάλη σημασία σε κανόνες και φόρμες. Οι σκηνοθέτες και οι μουσικοί, καθώς και το κοινό κατάλαβαν ότι η κινηματογραφική μουσική ήταν μια λειτουργική μουσική που έπαιζε κάποιον ρόλο και φτιαχνόταν για έναν σκοπό, ο οποίος ήταν να νιώσει ο θεατής τις συναισθηματικές καταστάσεις που βιώνουν οι πρωταγωνιστές της ταινίας, να δεχτεί τα μηνύματα που επιθυμεί να περάσει ο σκηνοθέτης. Έτσι τώρα η κινηματογραφική μουσική κρίνεται κυρίως από το αν πετυχαίνει αυτόν τον σκοπό. Και το κοινό συνηθίζει σιγά σιγά στην ιδέα ότι ένα κινηματογραφικό μουσικό κομμάτι, μπορεί να μην ακούγεται και τόσο ενδιαφέρον όταν το ακούς μόνο του, χωρίς να βλέπεις τις εικόνες για τις οποίες φτιάχτηκε. Αυτό δείχνει ότι το κοινό σιγά σιγά ωριμάζει και αντιμετωπίζει με μεγαλύτερη σοβαρότητα την κινηματογραφική μουσική.

Αργότερα, μετά από λίγα χρόνια άρχισαν να βγαίνουν οι πρώτες έγχρωμες ταινίες. Άρχισε δηλαδή ο κινηματογράφος να γίνεται έγχρωμος. Κάποια στιγμή σταμάτησαν εντελώς να φτιάχνουν ασπρόμαυρες ταινίες. Γενικώς η τέχνη του κινηματογράφου εξελίσσεται συνεχώς καθώς εξελίσσεται και η τεχνολογία. Και η κινηματογραφική μουσική κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα. Εξελίσσεται. Μέσα στις δεκαετίες που πέρασαν αναδείχτηκαν πολλοί μουσικοί δημιουργοί που έφτιαξαν σπουδαία μουσική για διάφορες ταινίες. Ο καθένας από αυτούς πρόσφερε τα δικά του χαρίσματα, τις δικές του γνώσεις, τις δικές του ιδέες και πειραματισμούς, και έτσι η κινηματογραφική μουσική δεν βρέθηκε ούτε μια στιγμή σε στασιμότητα. Σε αυτό βοήθησε πολύ και η συνεχόμενη ανάπτυξη της τεχνολογίας του ήχου. Τα καινούρια ηχοσυστήματα, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές, τα προγράμματα επεξεργασίας του ήχου και τα προγράμματα μουσικής σύνθεσης, ήταν και είναι εργαλεία στα χέρια των μουσικών συνθετών που τους δίνουν τη δυνατότητα να δημιουργούν καινούριες και πρωτότυπες μουσικές. Στην κινηματογραφική μουσική των τελευταίων ετών, συνυπάρχουν πολλές μουσικές τάσεις και μέσα από τον πειραματισμό και την συνεχόμενη εξέλιξη έχει δημιουργηθεί ένα πολύ ενδιαφέρον τοπίο διαφόρων μουσικών μίξεων και αλληλεπιδράσεων.

Αυτή είναι η ιστορία της μουσικής για κινηματογράφο. Μπορεί κάποιος αν θέλει να γράψει ολόκληρο βιβλίο αφιερωμένο στην ιστορία της κινηματογραφικής μουσικής. Ο σκοπός αυτής της πτυχιακής εργασίας δεν είναι η μελέτη της ιστορίας της κινηματογραφικής μουσικής. Απλά γίνεται η προσπάθεια ώστε με λίγα λόγια, και εν συντομία να δοθεί στον αναγνώστη να καταλάβει ποια ήταν η εξελικτική πορεία της κινηματογραφικής μουσικής από τις απαρχές της δημιουργίας του

κινηματογράφου μέχρι σήμερα, που μπορεί κάποιος να κάτσει στο σπίτι του, μπροστά στον υπολογιστή του, και να φτιάξει το soundtrack για μια ταινία.

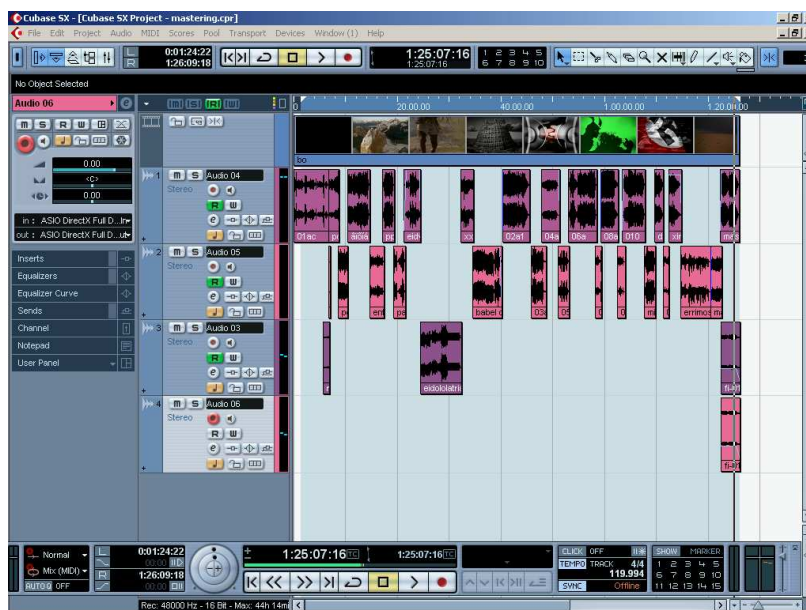
2.3.2. Οι ιδιαιτερότητες της κινηματογραφικής μουσικής

Μπορούμε να πούμε για την κινηματογραφική μουσική ότι είναι ένα ξεχωριστό είδος μουσικής που έχει τις δικές του ιδιαιτερότητες και τα δικά του χαρακτηριστικά. Το βασικότερο χαρακτηριστικό της κινηματογραφικής μουσικής είναι το ότι είναι μια λειτουργική μουσική. Δημιουργείται με σκοπό να επιτελέσει μια λειτουργία. Ο σκοπός της είναι να επενδύει, ή αλλιώς να «ντύνει» μια ταινία και να δημιουργεί διάφορες σκέψεις, ιδέες, συναισθήματα, συγκινήσεις. Αυτός είναι ο σκοπός κάθε μουσικού κομματιού που γράφτηκε για ταινία και από το πόσο καλά επιτελεί αυτόν τον σκοπό κρίνεται. Για αυτόν τον λόγο η κινηματογραφική μουσική δεν μπορεί να απομονωθεί από το περιβάλλον το οποίο εξυπηρετεί και να αντιμετωπισθεί με κριτήρια απόλυτης μουσικής που προορίζεται αποκλειστικά για ακρόαση. Δεν έχουμε να κάνουμε απλά με σύνθεση μουσικής, αλλά με σύνθεση μουσικής για εικόνα, γεγονός που κάνει την έκφραση «ωραία μουσική» να στερείται νοήματος σε αντίθεση με τον χαρακτηρισμό «λειτουργική». Υπάρχουν κινηματογραφικά μουσικά κομμάτια που όταν τα ακούσεις «σκέτα», θα τα χαρακτηρίσεις, απλά, ή φτωχά, ή παράξενα, ή στρυφνά, ή αδιάφορα. Όμως κάνουν θαύματα μέσα στις ταινίες για τις οποίες φτιάχτηκαν. Για αυτό ένα κινηματογραφικό κομμάτι πρέπει να το κρίνουμε μόνο αφού το ακούσουμε μέσα στην ταινία γιατί τότε καταλαβαίνουμε πολύ καλύτερα τι έχει να μας πει. Μπορεί εκτός της ταινίας να είναι ένα σκουπίδι ή να μην θεωρείται καν μουσικό κομμάτι και μέσα στην ταινία να είναι ένας θησαυρός, επειδή λέει κάτι που με κανέναν άλλο τρόπο δεν μπορεί να ειπωθεί.

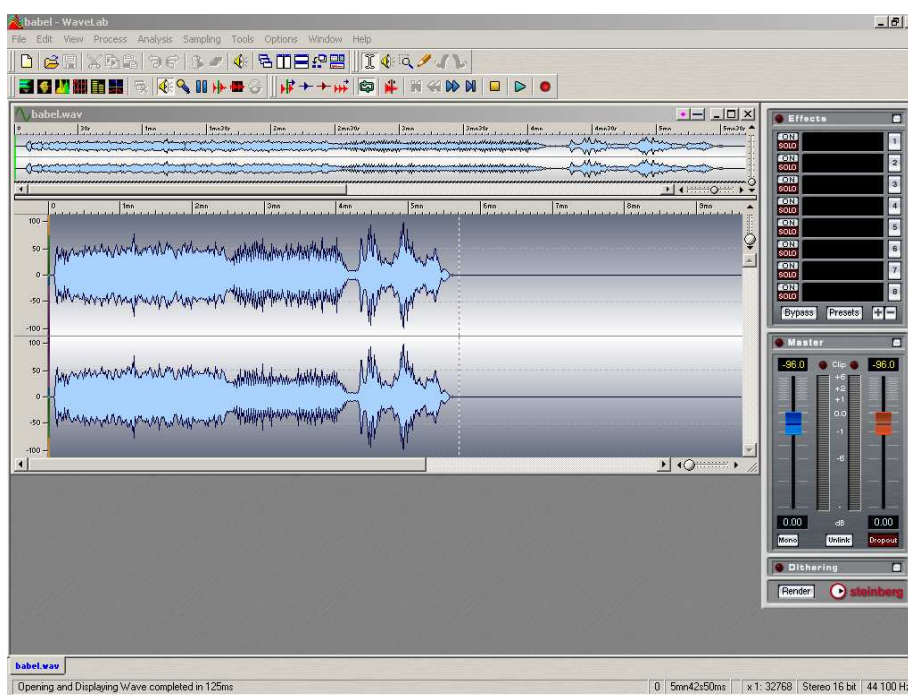
Ένα άλλο χαρακτηριστικό της κινηματογραφικής μουσικής είναι το ότι πολλές φορές έχοντας ως σκοπό να ταιριάζει απόλυτα με τις εικόνες δεν υπακούει σε κλισέ, κανόνες και φόρμες. Ένα κινηματογραφικό μουσικό κομμάτι κάνει ότι του υπαγορεύει η εικόνα να κάνει. Θα αλλάξει θέμα όταν αλλάξει θέμα η εικόνα, θα αλλάξει μοτίβο ή μουσική φράση όποτε του το πει η εικόνα. Θα κορυφωθεί η έντασή του όταν κορυφωθεί η ένταση στην εικόνα. Θα χαμηλώσει τους τόνους του όταν χαμηλώσουν και οι τόνοι της εικόνας. Και θα σιωπήσει εντελώς όταν χρειαστεί να το κάνει. Έτσι η κινηματογραφική μουσική, υπακούοντας στην εικόνα απελευθερώνεται από πολλούς κανόνες και φόρμες και γίνεται ποιο ελεύθερη και πολλές φορές ποιο αφηρημένη. Και αυτό της δίνει μια ξεχωριστή χάρη. Υπάρχουν βέβαια και οι σπάνιες περιπτώσεις που πρώτα φτιάχνεται η μουσική (συνήθως από ένα φημισμένο συνθέτη), και ύστερα γίνεται το μοντάζ (ή και τα γυρίσματα ακόμα), με τέτοιο τρόπο, ώστε να ταιριάζει η εικόνα με την μουσική. Το να υπακούει όμως η εικόνα στην μουσική, είναι σπάνιο πράγμα στον κινηματογράφο. Συνήθως συμβαίνει το αντίθετο.

2.3.3. Τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να δημιουργηθεί η μουσική της ταινίας

Το βασικότερο εργαλείο χωρίς το οποίο δεν θα γινόταν τίποτα είναι ο ηλεκτρονικός υπολογιστής. Τα προγράμματα που χρησιμοποιήθηκαν είναι το Cubase Sx 3 και το Wavelab.

Cubase Sx

Wavelab

Τα synthesizers που χρησιμοποιήθηκαν είναι το Minimoog V, το CS – 80, το Pro 53, το FM 7, το ARP2600V και το Absynth 4. Χρησιμοποιήθηκαν επίσης και τα Platinum (Orchestra Brass, Orchestra Percussion, Orchestra Woodwinds, Orchestra Strings), στα οποία υπάρχουν όλα τα όργανα που θα μπορούσε να έχει μια συμφωνική ορχήστρα.

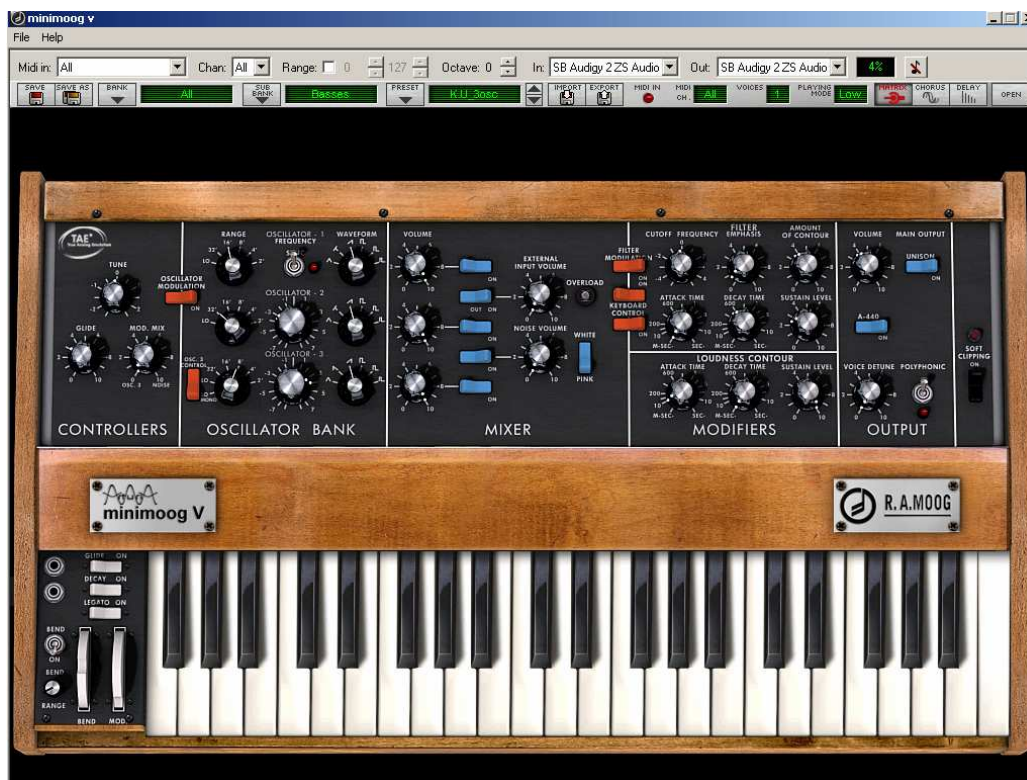
Pro 53

CS – 80

Fm 7

Minimoog V

ARP 2600 V

Absynth 4

Platinum

Επίσης χρησιμοποιήθηκε και μια μεγάλη τράπεζα ήχων (soundbank) από το κανάλι BBC. Το μοναδικό μουσικό όργανο που χρησιμοποιήθηκε είναι ένα midi keyboard της M-AUDIO που συνδέεται με τον υπολογιστή με καλώδιο USB. Οι audio ηχογραφήσεις έγιναν με ένα μικρόφωνο της SONY που συνδεόταν με την κάρτα ήχου η οποία ήταν της CREATIVE (Audigy 2 ZS). Τα ηχεία που χρησιμοποιήθηκαν είναι ένα κοινό ζευγάρι μικρών ηχείων για υπολογιστή της SOUND INNOVATOR που συνοδεύεται και από ένα sub woofer. Τα εργαλεία που χρησιμοποιήθηκαν δεν είναι τίποτα σπουδαίο, αλλά αυτό που μετράει ποιο πολύ όταν θες να φτιάξεις μουσική είναι η όρεξη, η έμπνευση και οι ιδέες. Ακόμα και αν είναι μέτριος ο εξοπλισμός σου, μπορείς να κάνεις σπουδαία πράγματα αν ξέρεις να τον χρησιμοποιείς.

2.3.4. Οι μέθοδοι που ακολουθήθηκαν για την δημιουργία της μουσικής επένδυσης

Η μέθοδος που ακολουθήθηκε για να δημιουργηθεί η μουσική – ηχητική επένδυση της ταινίας ποικίλε ανάλογα με την περίπτωση. Γενικώς, πριν ξεκινήσει οποιαδήποτε προσπάθεια για να φτιαχτεί η μουσική επένδυση για ένα κομμάτι της ταινίας, γινόταν μια εμβάθυνση στις εικόνες για τις οποίες προοριζόταν η μουσική. Γινόταν η προσπάθεια να αποκωδικοποιηθούν οι εικόνες και να βρεθούν όλα τα μηνύματα που στέλλονταν δια μέσου αυτών, όλα τα συναισθήματα και οι σκέψεις που δημιουργούνταν. Ο δημιουργός έπρεπε να νιώσει αυτό που κρύβεται πίσω από ένα σύνολο εικόνων, το οποίο πολλές φορές εκφράζεται ευκολότερα με τη μουσική παρά με τα λόγια. Αυτό που κρύβεται στις εικόνες μιας θεματικής ενότητας, είναι ο

χαρακτήρας της θεματικής ενότητας, η φιλοσοφία της, η πνευματική ατμόσφαιρα μέσα στην οποία κινείται. Είναι αυτό που αφήνει μέσα στον θεατή όταν δει τις συγκεκριμένες εικόνες. Πρώτα λοιπόν έπρεπε να γίνει αυτή η ερμηνεία των εικόνων. Και μετά άρχισε η διαδικασία της σύνθεσης. Έπρεπε να φτιαχτεί κάθε φορά ένα μουσικό κομμάτι που θα ξεκλείδωνε, θα φανέρωνε όλα τα συναισθήματα, τις ιδέες, και τα κρυφά νοήματα των εικόνων. Το πρώτο βήμα ήταν ο αφουγκρασμός. Κάποιες φορές οι ίδιες οι εικόνες έλεγαν ξεκάθαρα ποια μουσική πρέπει να τις συνοδεύει. Το φώναζαν. Ήταν σαν να την άκουγες την μουσική. Οι εικόνες έλεγαν: «Θα φτιάξεις μουσική, που θα έχει αυτό το ύφος, και θα χρησιμοποιήσεις αυτούς τους ήχους και αυτά τα όργανα». Και αμέσως μετά γινόταν η προσπάθεια να υλοποιηθούν όλες αυτές οι ιδέες. Αυτό είναι που ονομάζουν κάποιοι έμπνευση, για το οποίο αισθάνεσαι ότι δεν είναι κάτι δικό σου, αλλά είναι κάτι έξω από σένα. Δεν υπήρχε όμως συνέχεια αυτή η έμπνευση. Όταν προέκυπτε αυτό το πρόβλημα, της έλλειψης εμπνεύσεως, ακολουθούταν άλλη τακτική. Όπως λέχτηκε και προηγουμένως, πριν ξεκινήσει η διαδικασία δημιουργίας της μουσικής, γινόταν η προσπάθεια από την μεριά του δημιουργού να κατανοήσει τις εικόνες και να νιώσει την ατμόσφαιρά τους. Δηλαδή όταν αντιμετώπιζε αυτήν την έλλειψη ιδεών, στην πραγματικότητα δεν ήξερε πώς να εκφράσει αυτό που ένιωθε ήδη μέσα μου. Χρειαζόταν μια αρχή. Κάτι από το οποίο θα πιανόταν, ένα ερέθισμα. Χρειαζόταν την γέννηση μιας έστω πολύ μικρής ιδέας μέσα στο μυαλό του. Και για να συμβεί αυτό έκανε το εξής: Άνοιγε τα synthesizers, επέλεγε έναν έναν τους ήχους, και προσπαθούσε να παίξει κάτι με τον καθένα από αυτούς, προσπαθώντας ταυτόχρονα αυτό που έπαιζε να ταιριάζει με αυτό που ένιωθε βλέποντας τις εικόνες. Αυτό το κόλπο έπιανε, αν και πρέπει να πούμε ότι αυτή η διαδικασία, του να αλλάζεις κάθε λίγα δευτερόλεπτα ήχο είναι αρκετά κουραστική και δημιουργεί γερούς πονοκεφάλους. Σχεδόν πάντα μετά από μερικές ώρες ή και μετά από μερικές μέρες, βρισκόταν ένας ήχος από κάποιο synthesizer που όταν συνδυαζόταν με έναν συγκεκριμένο τρόπο παιξίματος, προέκυπτε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Δηλαδή βρισκόταν ένας ήχος, ένα όργανο που η ατμόσφαιρά του ταίριαζε με την ατμόσφαιρα των εικόνων. Η εύρεση αυτού του ήχου ήταν ένα πολύ σημαντικό βήμα. Θα ηχογραφούταν κάτι με αυτόν τον ήχο, μετά με την ίδια διαδικασία θα βρισκόταν και ένας άλλος ήχος – όργανο για να ηχογραφηθεί κάτι ακόμα πάνω από αυτό που ήδη είχε ηχογραφηθεί, και μετά θα ηχογραφούταν και κάτι άλλο, και κάτι άλλο. Η μια ιδέα θα διαδεχόταν την άλλη και μετά από λίγες μέρες, μετά από γράψιμο, σβήσιμο, ξαναγράψιμο και ξανασβήσιμο θα ξεπετιόταν ένα καινούριο κομμάτι. Το παν δηλαδή είναι η αρχική ιδέα. Όταν την έχεις ξεκινάς να δημιουργείς βιώνοντας αισιοδοξία αλλά και περιέργεια για το τι θα φτιάξεις τελικά. Η αρχική ιδέα μοιάζει με την μικρή πετρούλα που κατρακυλάει «τυχαία» (;) από την κορυφή ενός χιονισμένου βουνού και δημιουργεί ολόκληρη χιονοστιβάδα. Τι γινόταν όμως όταν μετά από πολύ πειραματισμό μετά από πολύ ψάξιμο δεν ερχόταν αυτή η αρχική ιδέα; Όταν συνέβαινε αυτό δοκιμαζόταν ένα άλλο κόλπο που και αυτό βοήθησε πολλές φορές να έρθει στην πορεία η έμπνευση. Γινόταν προσπάθεια ώστε να βρεθούν στο αρχείο ήχων (soundbank) του BBC, ήχοι που θα ταίριαζαν με τις εικόνες και την ατμόσφαιρα των εικόνων. Και αν βρισκόταν κάποιος ήχος που να ταιριάζει, τοποθετούταν στο σημείο της ταινίας που ταίριαζε να μπει. Έτσι με την χρησιμοποίηση διαφόρων ήχων και απόηχων δημιουργούταν μια ατμόσφαιρα που ταίριαζε με την εικόνα. Πολλές φορές αφού δημιουργούταν αυτήν η ατμόσφαιρα ερχόντουσαν και οι ιδέες για την δημιουργία της μουσικής.

Όταν ολοκληρωνόταν η μουσική σύνθεση ενός κομματιού γινόταν η προσπάθεια να βρεθούν τυχόν ήχοι οι οποίοι αν ακούγονταν σε κάποια σημεία του μουσικού κομματιού, θα το εμπλούτιζαν. Βέβαια δεν θεωρούταν και αναγκαίο το να

χρησιμοποιούνται κάποιοι ήχοι. Αυτό γινόταν μόνο όταν με την προσθήκη ήχων, το τελικό αποτέλεσμα θα ήταν καλύτερο. Δόθηκε πολύ προσοχή ώστε να μην δημιουργηθούν παραφορτωμένα κομμάτια, που θα ήταν γεμάτα από περιττές, φλύαρες μελωδίες και περιττούς ήχους. Η λιτότητα στη μουσική κάποιες φορές είναι ανεκτίμητη, ενώ η υπερβολή κουράζει. Βέβαια σε κάποια σημεία της ταινίας συμβαίνει και το άλλο: Η μουσική απουσιάζει και ακούγονται μόνο κάποιοι ήχοι. Στην πραγματικότητα όμως, και οι ήχοι που ακούγονται μέσα στην ταινία είναι μουσική.

Με αυτά τα λίγα λόγια δίνεται στον αναγνώστη μια απλή και πολύ γενική περιγραφή της μεθόδου που ακολουθήθηκε για την δημιουργία του soundtrack. Όμως το κάθε κομμάτι είναι μια ξεχωριστή περίπτωση και έχει την δική του ιστορία, τις δικές του τεχνικές και τις δικές του ιδιαιτερότητες. Για όλα γίνεται λόγος λίγο παρακάτω.

2.3.5. Ο χωρισμός του soundtrack σε μικρά κομμάτια

Το soundtrack της ταινίας διαρκεί μιάμιση ώρα, όσο διαρκεί και όλη η ταινία. Για να γίνει μια λεπτομερής μορφολογική και ηχοχρωματική ανάλυση του soundtrack της ταινίας, είναι απαραίτητο να χωριστεί σε πολλά μικρά κομμάτια και να μιλήσουμε ξεχωριστά για το κάθε ένα από αυτά. Για κάθε κομμάτι θα αναφερθεί από ποια σκηνή αρχίζει και σε ποια σκηνή τελειώνει και θα αναφερθούν και οι αντίστοιχοι χρόνοι (αρχή, τέλος, διάρκεια). Επίσης θα αναφερθούν ποια όργανα και ποιοι ήχοι χρησιμοποιήθηκαν. Θα μιλήσουμε για τις ιδιαιτερότητες και τα μυστικά κάθε κομματιού, καθώς και για τις πιθανές πηγές έμπνευσης. Θα αναφερθούν οι μέθοδοι σύνθεσης και τα διάφορα “κόλπα” που χρησιμοποιήθηκαν και θα περιγραφούν επίσης και οι διάφορες δυσκολίες και προβλήματα που υπήρξαν. Αυτός ο διαχωρισμός σε πολλές μικρές ενότητες, έγινε με μοναδικό σκοπό την διευκόλυνση του γράφοντος στην περιγραφή και στην ανάλυση του soundtrack, και στην διευκόλυνση ύστερα και οποιουδήποτε επιθυμεί να εμβαθύνει περισσότερο στην μουσική και να δει πώς έγινε το κάθε κομμάτι. Αυτός ο σχολαστικός διαχωρισμός γίνεται χάριν της ανάλυσης και της μελέτης. Σε πάρα πολλά σημεία μέσα στην ταινία, καθώς “σβήνει” αργά και χάνεται το ένα κομμάτι, μπαίνει αργά ένα άλλο (crossfade). Έτσι πολλά από αυτά τα μικρά κομμάτια που αναλύονται ξεχωριστά, συνδέονται με τα “γειτονικά” τους (προηγούμενα και επόμενα) με τέτοιον τρόπο ώστε στην ουσία μπορεί να αποτελούν ένα πολύ μεγαλύτερο κομμάτι που μπορεί να είναι και η μουσική επένδυση μιας ολόκληρης θεματικής ενότητας της ταινίας που διαρκεί πολλά λεπτά. Εννοείται ότι θα αναφέρουμε ποια κομμάτια είναι αυτά που στο σύνολό τους αποτελούν ένα μεγαλύτερο κομμάτι και θα μιλήσουμε επίσης και για το πώς επιτυγχάνεται αυτό το πράγμα.

2.3.6. Τα μουσικά κομμάτια του soundtrack

2.3.6.1. Το 1^ο μουσικό κομμάτι: Η μεγάλη έκρηξη (0:00:01 – 0:02:09)

Το πρώτο μουσικό κομμάτι αρχίζει από την αρχή της ταινίας την χρονική στιγμή 0:00:01 και τελειώνει την χρονική στιγμή 0:02:09. Στην ουσία αυτό το μουσικό κομμάτι είναι δύο διαφορετικά μουσικά κομμάτια που ακούγονται ταυτόχρονα. Και θα μιλήσουμε για το καθένα ξεχωριστά.

Το πρώτο κομμάτι: Είναι δύο midi ηχογραφήσεις, 2 midi κανάλια. Και στα δύο κανάλια ακούγεται ο ήχος snowflake από το synthesizer Absynth 4. Το «μυστικό» αυτού του κομματιού είναι ότι το ισοκράτημα (πρώτο κανάλι), και η μελωδία (δεύτερο κανάλι), ηχογραφήθηκαν με έναν απλό ήχο βιολιού από τα Platinum. Επιλέχτηκε ένας ήχος βιολιού και ηχογραφήθηκε πρώτα το ισοκράτημα που ήταν μια συγχορδία αποτελούμενη από τρεις νότες (ΛΑ – ΜΙ - ΛΑ). Μετά παίχτηκε στο keyboard μια απλή ορχηστρική μελωδία. Αφού ολοκληρώθηκε αυτή η ηχογράφηση αλλάχτηκε η έξοδος και από τα δύο κανάλια και στη θέση του βιολιού μπήκε ο ήχος snowflake από το Absynth 4. Έτσι παιζόταν η ίδια μελωδία από άλλο όργανο που οι διάφορες παράμετροί του έκαναν την μελωδία λιγότερο αναγνωρίσιμη, ποιο σύνθετη, ποιο χασοτική και ποιο όμορφη.

Το δεύτερο κομμάτι είναι μια πολύ απλή και αργή βυζαντινή μελωδία που και αυτή παίζεται με τον ήχο snowflake από το Absynth 4. Αυτές οι 2 εντελώς διαφορετικές μελωδίες ταίριαζαν και όταν προστέθηκαν και ακούγονταν ταυτόχρονα προέκυψε κάτι ποιο χασοτικό.

Κατά την διάρκεια αυτού του μουσικού κομματιού και ποιο συγκεκριμένα την χρονική στιγμή 00:34:05 ακούγεται μια μεγάλη έκρηξη. Αυτή η έκρηξη είναι το άθροισμα τριών διαφορετικών ήχων που είναι δανεισμένοι από το αρχείο ήχων του BBC. Οι δύο ήχοι είναι ήχοι εκρήξεων και ο τρίτος ήχος είναι ο deep kick και είναι ο ήχος που κάνει μια μπάλα του basketball όταν χτυπάει στο παρκέ ενός γηπέδου του basketball. Όταν προστέθηκε αυτός ο ήχος στους άλλους δύο, έκανε την έκρηξη να ακούγεται ποιο σφικτή. Η ατάκα της έκρηξης έγινε ποιο απότομη και έτσι η έκρηξη ήταν ποιο καλή.

2.3.6.2. Το 2^ο μουσικό κομμάτι: Η καταιγίδα και τα αφρισμένα κύματα (0:01:28 – 0:04:11)

Το δεύτερο κομμάτι αρχίζει την χρονική στιγμή 0:01:28 που αρχίζει να ακούγεται το σφύριγμα του ανέμου και τελειώνει την χρονική στιγμή 0:04:11, λίγο μετά το σκάσιμο του τελευταίου και μεγαλύτερου κύματος και πριν να εμφανιστεί στη οθόνη το δελφίνι. Το δεύτερο κομμάτι αρχίζει 32 δευτερόλεπτα πριν τελειώσει το πρώτο κομμάτι. Δηλαδή γίνεται ένα πολύ αργό crossfade που έχει σαν αποτέλεσμα μια πολύ ομαλή μετάβαση από την μια ενότητα στην άλλη. Όπως είπαμε προηγουμένως το δεύτερο κομμάτι αρχίζει με το σφύριγμα του αέρα. Αυτός ο ήχος είναι το άθροισμα δύο ήχων από το αρχείο ήχων του BBC. Ο ένας είναι ο big verb atom που είναι ένα υψίσυχο σφύριγμα του αέρα και ο άλλος είναι ο track 34_34 που είναι ένα ποιο μπάσο σφύριγμα του αέρα. Την χρονική στιγμή 0:01:51 αρχίζει να ακούγεται και ένας άλλος ήχος που είναι ο Undercurrents από το Absynth 4. Όταν παίζεις με τον ήχο Undercurrents στις ψηλές οκτάβες αυτό που ακούγεται μοιάζει υπερβολικά με τον ήχο κυμάτων. Στις χαμηλές όμως οκτάβες ακούγεται σαν ένα βουητό που έχει κάποια τονικότητα. Ο ήχος Undercurrents χρησιμοποιήθηκε ως εξής: Αρχικά παίχτηκε μια συγχορδία λα – μι –λα στην χαμηλότερη οκτάβα. Αυτήν η συγχορδία κρατήθηκε για 1 λεπτό και 24 δευτερόλεπτα. Στην ουσία είναι ένα βουητό που αρχίζει με μικρή ένταση από το 0:01:51 όπου φαίνονται κάποια σύννεφα, συνεχίζεται στην καταιγίδα που ξεσπά φτάνοντας στη μέγιστη ένταση την στιγμή που σκάνε οι δυνατοί κεραυνοί και συνεχίζει να ακούγεται με αυτήν την ένταση μέχρι και το σημείο που σκάει και εξαφανίζεται το τελευταίο μεγάλο κύμα (0:04:03). Στο σημείο που ακούγονται οι κεραυνοί που, έχουν τοποθετηθεί τέσσερα αρχεία ήχου με κεραυνούς από το BBC. Αυτοί οι τέσσερις ήχοι είναι οι εξής: 1) thundergrowl 2, 2)

track 17_17, 3) track 15_15, 4) track 9_9. Αμέσως μετά τους κεραυνούς, την χρονική στιγμή 0:02:29 ακούγεται ο ήχος storm 2 που είναι ο θόρυβος που κάνει μια καταιγίδα. Και την ίδια στιγμή ακούγεται και ο ήχος κυμάτων που σκάνε. Στην ταινία υπάρχουν τέσσερις σκηνές που δείχνουν κύματα και για να γίνει μίμηση αυτών μιμηθεί χρησιμοποιήθηκε ο ήχος Undercurrents. Στις πρώτες τρεις από αυτές τις σκηνές παίζεται η συγχορδία λα – μι – λα στην ψηλότερη οκτάβα και έτσι γίνεται μίμηση των κυμάτων που σκάνε. Στην τέταρτη σκηνή που δείχνει ένα πολύ μεγάλο κύμα παίζεται η συγχορδία μι - λα – μι – λα – μι - λα όσο χαμηλότερα γίνεται και έτσι με τις χαμηλές συχνότητες γίνεται μίμηση του ογκώδους και εντυπωσιακού κύματος. Κατά την διάρκεια αυτού του δευτέρου κομματιού χρησιμοποιείται και ένα άλλο όργανο από το Absynth 4, το Ache string με το οποίο παίζεται μια απλή μελωδία σε τρία σημεία (0:03:10, 0:03:34, 0:03:47). Και στα τρία σημεία παίζεται η ίδια μελωδία. Την δεύτερη φορά απλά παίζεται σε χαμηλότερη οκτάβα. Στο τέλος του δεύτερου κομματιού χρησιμοποιείται ξανά ο ήχος Undercurrents για οχτώ δευτερόλεπτα από το 0:03:51 ως το 0:03:59 όπου παίζονται κάποιες νότες με μικρή διάρκεια και διακρίνεται περισσότερο η τονικότητά τους γιατί ένα χαρακτηριστικό αυτού του ήχου είναι ότι ναι μεν θυμίζει κύμα αν πατήσεις τα πλήκτρα στο keyboard συνεχόμενα για κάποιο μικρό χρονικό διάστημα αλλά αν παίζεις κοφτά δεν ακούς κύματα αλλά απλές νότες. Αυτές οι νότες ακούγονται ταυτόχρονα με τον ήχο underwater against current από το BBC που είναι ο ήχος φυσαλίδων μέσα στο νερό. Αυτός ο ήχος ακούγεται την στιγμή που σκάει και εξαφανίζεται το μεγάλο κύμα και εμφανίζεται μια σκηνή που δείχνει φυσαλίδες μέσα στο νερό. Ο ήχος αυτός λειτουργεί σαν συνδεδετικός κρίκος ανάμεσα σε αυτή την θεματική ενότητα και στην επόμενη που ξεκινάει με μια εικόνα γαληνεμένης θάλασσας. Ο ήχος αυτός ακούγεται κατά την διάρκεια αυτής της σκηνής και σβήνει αργά, πριν εμφανιστεί η σκηνή με το δελφίνι.

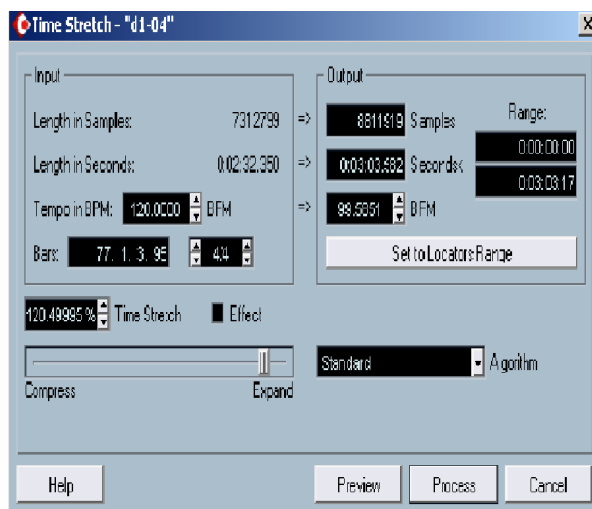
2.3.6.3. Το 3^ο μουσικό κομμάτι: Τα μυστήρια των ωκεανών (0:04:00 – 0:06:46)

Το τρίτο μουσικό κομμάτι αρχίζει την χρονική στιγμή 0:04:00 στη σκηνή με τις φυσαλίδες πριν εμφανιστεί η σκηνή με την γαληνεμένη θάλασσα και τελειώνει την χρονική στιγμή 0:06:46 στην σκηνή με τα σαλάχια. Ένας ακόμα ήχος που λειτουργεί σαν συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο δεύτερο κομμάτι και στο τρίτο κομμάτι (εκτός από τον underwater against current που αναφέρθηκε προηγουμένως), είναι ο Eidolic Spectrums από το Absynth 4. Είναι στην ουσία μια νότα ΛΑ που αρχίζει να ακούγεται από την σκηνή με τις φυσαλίδες, συνεχίζεται στην σκηνή με το δελφίνι και χάνεται όταν χάνεται και η σκηνή που δείχνει την χελώνα. Ο ήχος ταιριάζει στο συγκεκριμένο σημείο της ταινίας γιατί ακούγονται κάποιες αρμονικές που ταιριάζουν με τους ήχους που βγάζουν τα δελφίνια. Στην σκηνή με το δελφίνι ακούγονται τρεις ήχοι εκ των οποίων ο ένας είναι πραγματικός ήχος δελφινιού από το αρχείο του BBC και οι άλλοι δύο είναι παιγμένοι από το midi keyboard. Είναι δύο midi ηχογραφήσεις. Στην μια χρησιμοποιήθηκε ο ήχος Eidolic Spectrums και στην άλλη χρησιμοποιήθηκε ο ήχος Chain Reactor. Και οι δύο ήχοι είναι από το Absynth 4. Στη συνέχεια στην σκηνή που εμφανίζονται οι καρχαρίες παίζεται η συγχορδία MI-ΛΑ-MI-ΛΑ με τον ήχο Eerie Bell Drone από το Absynth 4. Αυτή η συγχορδία δημιουργεί μια ατμόσφαιρα μυστηρίου και ακούγεται μέχρι την χρονική στιγμή 0:05:54. Την χρονική στιγμή 0:04:56 ακούγονται κάποια κύματα. Είναι δύο ήχοι από το αρχείο του BBC (waves at sea 1 και sea waves 1). Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ακολουθεί μια σκηνή με δύο φάλαινες μελωούγκες. Σε αυτό το σημείο τοποθετήθηκε ο ήχος beluga whale από το BBC και ταυτόχρονα παίζονται κάποιες νότες από το keyboard με τον ήχο Something coming από το Absynth 4. Την χρονική στιγμή 0:05:40 εμφανίζονται οι μέδουσες και μαζί με αυτές μπαίνει και ένας ήχος από το BBC, ο doom 03 που θα περιγραφόταν σαν πολλές καμπανίτσες και κουδουνάκια που ακούγονται σε έναν πάρα πολύ μεγάλο χώρο. Ο ήχος αυτός κάνει τις επόμενες σκηνές με τις μέδουσες να φαίνονται ακόμα πιο μυστηριώδεις. Μαζί με αυτόν τον ήχο μπαίνει μια αργή μελωδία που παίζεται από το όργανο – ήχο Ache String από το synthesizer Absynth 4. Αυτή η ίδια μελωδία παίχτηκε από το ίδιο όργανο και στο δεύτερο κομμάτι. Ακουγόταν στις σκηνές με τα μεγάλα κύματα. Αυτήν την φορά η μελωδία επαναλαμβάνεται πιο πολλές φορές και με αυτήν θα κλείσει και το κομμάτι. Όταν όλοι οι ήχοι που θα συνοδεύουν τις σκηνές με τις μέδουσες θα έχουν σβήσει αυτός ο ήχος θα παραμείνει για λίγο ακόμα και θα σβήσει με ένα fade out καθώς θα σβήνει και η εικόνα με τα σαλάχια. Μετά την πρώτη σκηνή με τις μέδουσες ακολουθεί μια άλλη σκηνή με δύο μέδουσες εκ των οποίων η μια κάνει δύο «απλωτές» και κάθε μια από αυτές τις δύο κινήσεις συνοδεύεται από δύο ήχους από το αρχείο του BBC που ακούγονται μαζί. Αυτοί οι ήχοι είναι ο alien final underwater και ο 8007-30. Ο ήχος alien final underwater ακούγεται άλλες οχτώ φορές λίγο αργότερα και μιμείται τις κινήσεις μιας ροζ μέδουσας. Μετά από αυτή την σκηνή ακολουθούν άλλες δύο σκηνές με δύο περίεργες μέδουσες που συνοδεύονται από έξι ήχους από το BBC (τρεις ήχοι αντιστοιχούν σε κάθε μια). Στην σκηνή με την κόκκινη μέδουσα ακούγονται οι ήχοι 8007-24, 8005-92 και 8006-35. Στην επόμενη σκηνή με την άσπρη μέδουσα ακούγονται οι ήχοι high computer, 8006-35 και 8007-95. Όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως ακολουθεί η σκηνή με τα σαλάχια και το κομμάτι «σβήνει». Το τελευταίο πράγμα που ακούγεται είναι ο παφλασμός κυμάτων που συνοδεύουν την σκηνή με τα βράχια που είναι και ο συνδετικός κρίκος που ενώνει την θεματική ενότητα που μόλις τελειώνει και την θεματική ενότητα που αμέσως μετά ακολουθεί.

2.3.6.4. Το 4^ο μουσικό κομμάτι: Τα πουλιά (0:06:55 – 0:08:36)

Το κομμάτι αυτό διαρκεί 1 λεπτό και 41 δευτερόλεπτα και χρησιμοποιούνται σε αυτό 3 μουσικά όργανα. Αυτά είναι τα εξής: 1) Glock melon που είναι ένα μελωδικό κρουστό σαν το ξυλόφωνο αλλά με πιο γλυκό και πιο καμπανιστό ήχο, 2) F 3CL STAC που είναι πολλά κλαρινέτα που παίζουν μαζί κοφτά, 3) F 3CL SUS DXF που είναι κλαρινέτα που παίζουν κανονικά όλα μαζί. Όλα αυτά τα όργανα παίζουν μια μελωδία ομοφωνικά. Η συγκεκριμένη μελωδία ηχογραφήθηκε καθώς παιζόταν με το Glock melon. Αφού αυτή η midi ηχογράφηση μετατράπηκε σε audio αρχείο, αλλάχτηκε το όργανο στο midi κανάλι στο οποίο έγινε η ηχογράφηση. Δηλαδή βγήκε το Glock melon και μπήκαν τα στακάτα κλαρινέτα. Πατήθηκε το record και ηχογραφήθηκε ξανά η ίδια μελωδία παιγμένη όμως από τα στακάτα κλαρινέτα. Μετατράπηκε και αυτή η ηχογράφηση σε audio αρχείο και συγχρονίστηκε με το άλλο audio αρχείο στο οποίο ακούγεται η μελωδία να παίζεται από το Glock melon. Μετά αλλάχτηκε ξανά το όργανο στο midi κανάλι και ηχογραφήθηκε πάλι η μελωδία παιγμένη όμως από τα κανονικά κλαρινέτα. Μετατράπηκε και αυτή η τρίτη ηχογράφηση σε audio αρχείο και συγχρονίστηκε στη συνέχεια και αυτή η τρίτη audio μελωδία με τις άλλες δυο. Έτσι έχουμε τρία διαφορετικά μουσικά όργανα που παίζουν ταυτόχρονα και απόλυτα συγχρονισμένα την ίδια μελωδία. Στη συνέχεια αποκόπηκε (split) το μεγαλύτερο μέρος της μελωδίας που παίζεται από τα κανονικά κλαρινέτα ώστε να μπαίνουν και να ακούγονται μόνο προς το τέλος. Αμέσως μετά γίνεται ένα duplicate σε αυτήν την μελωδία των κανονικών κλαρινέτων και μετά η δίδυμη μελωδία κατεβαίνει με το pitch shift δώδεκα ημιτόνια κάτω, οπότε η μελωδία παίζεται και από μπάσα κλαρινέτα. Έτσι από μια απλή ηχογράφηση προέκυψε ένα ολόκληρο κομμάτι που συμμετέχουν σε αυτό τέσσερα όργανα.

Αφού μετατράπηκαν αυτά τα 4 audio αρχεία σε ένα, μετακινήθηκε αυτό το αρχείο έτσι ώστε η τελευταία νότα αυτού του κομματιού να ακούγεται συγχρόνως με την πρώτη νότα του επόμενου κομματιού. Έγινε επίσης και το απαραίτητο time stretching ώστε να ακούγεται η πρώτη νότα του κομματιού την στιγμή που εμφανίζεται στην οθόνη το πούπουλο που επιπλέει στο νερό. Αυτό το μουσικό κομμάτι όπως θα εξηγήσουμε και στη συνέχεια λειτουργεί σαν εισαγωγή για το επόμενο κομμάτι.

Time stretch

2.3.6.5. Το 5^ο μουσικό κομμάτι: Οι πιγκουΐνοι (0:8:36 – 0:10:21)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διάρκειας 1 λεπτού και 45 δευτερολέπτων είναι η συνέχεια του προηγούμενου κομματιού. Στην ουσία αυτό και το προηγούμενο κομμάτι δεν είναι 2 διαφορετικά κομμάτια, αλλά είναι τα 2 μέρη από τα οποία αποτελείται ένα κομμάτι. Και το προηγούμενο κομμάτι είναι η ήρεμη και λιτή εισαγωγή, ενώ αυτό το κομμάτι είναι το γεμάτο ζωντάνια και πολύ ποιο πλούσιο σε όργανα και μελωδίες κύριο θέμα. Οπότε τα μουσικά κομμάτια που φέρουν τις ονομασίες «Τα πουλιά» και «Οι πιγκουΐνοι», θα μπορούσαν να ενωθούν και να γίνουν ένα κομμάτι με την ονομασία «Πουλιά και πιγκουΐνοι». Παρουσιάζονται όμως χωριστά, χάριν μιας σχολαστικότερης και ποιο οργανωμένης ανάλυσης.

Το κομμάτι αυτό είναι ένας συνδυασμός κλασσικής μουσικής και μουσικής Jazz. Τα όργανα που χρησιμοποιούνται είναι όλα όργανα συμφωνικής ορχήστρας και είναι τα εξής: 1) F VOS PIZZ που είναι ο ήχος τσέλων που παίζουν κοφτά (πιτσικάτα) από τα Symphonic Orchestra Strings, 2) F 30B STAC που είναι ο ήχος πολλών όμποε που παίζουν μαζί κοφτά και στακάτα από τα Symphonic Orchestra Woodwinds, 3) F CTB EXP που είναι ο ήχος ενός κόντρα μπάσου από τα Symphonic Orchestra Woodwinds, 4) F EHN SLIDE που είναι ο ήχος αγγλικού κόρνου που παίζει slide από τα Symphonic Orchestra Woodwinds, 5) F XYLOPHONE (ήχος ξυλόφωνου) από τα Symphonic Orchestra Percussion.

Το κάθε ένα από αυτά τα 5 όργανα παίζει την δικιά του μελωδία και το ένα συμπληρώνει το άλλο. Και όλα μαζί συνθέτουν το κομμάτι που ακούμε. Ο τρόπος που φτιάχτηκε αυτό το κομμάτι ήταν απλός. Ηχογραφήθηκε πρώτα μια μελωδία με τα πιτσικάτα τσέλα. Μετά ηχογραφήθηκε μια μελωδία με τα στακάτα όμποε. Ύστερα πάνω από αυτές τις δυο μελωδίες παίχτηκε και ηχογραφήθηκε μια μελωδία με το κόντρα μπάσο. Ομοίως μετά προστέθηκε η μελωδία του αγγλικού κόρνου και στο τέλος η μελωδία του ξυλόφωνου. Τα τσέλα έχουν την συναισθηματικότητα και την μελωδικότητα της κλασσικής μουσικής και δίνουν και τον ρυθμό στο κομμάτι. Τα όμποε, κόντρα μπάσο και αγγλικό κόρνο έχουν την τσακινιά και την ζωντάνια της Jazz. Και αυτά τα τρία όργανα ταιριάζουν πολύ με τους πιγκουΐνους. Όταν τα ακούμε μπορούμε να φανταστούμε ότι ακούμε του πιγκουΐνους να τραγουδάνε. Τέλος το ξυλόφωνο με τον γλυκό και τσιμπητό ήχο, κάνει το κομμάτι ποιο γλυκό και ποιο ανάλαφρο. Αυτό το μουσικό κομμάτι είναι ένα από τα ομορφότερα μουσικά κομμάτια αυτού του soundtrack.

2.3.6.6. Το 6^ο μουσικό κομμάτι: Τοπία και πορτρέτα (0:10:22 – 0:19:39)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διαρκεί 4 λεπτά και 17 δευτερόλεπτα και μπορούμε να πούμε ότι χωρίζεται σε 2 μέρη. Στο πρώτο μέρος που διαρκεί 1 λεπτό και 22 δευτερόλεπτα ακούγεται μόνο μια αργή ατμοσφαιρική μελωδία που παίζεται από το όργανο Sonorous Pads από το synthesizer Absynth 4. Ο ήχος αυτού του οργάνου είναι πλούσιος και μοιάζει λίγο με τον ήχο που κάνουν τα ελικοφόρα αεροπλάνα. Άρα είναι ο κατάλληλος ήχος για αυτό το πρώτο μέρος του κομματιού στο οποίο φαίνονται τοπία από ψηλά. Πρόκειται για λήψεις που έχουν γίνει από ελικόπτερο και ο θεατής μπορεί να νιώσει ότι βρίσκεται ο ίδιος μέσα στο ελικόπτερο και πετάει πάνω από αυτά τα τοπία. Αυτή η αίσθηση ενισχύεται ακόμα περισσότερο από αυτόν τον ήχο στον οποίο συνδυάζονται η μελωδικότητα και ο βόμβος που θυμίζει αεροπλάνο.

Αφού περάσει αυτό το 1 λεπτό και τα 22 δευτερόλεπτα μπαίνουμε στο δεύτερο μέρος του κομματιού. Αυτό γίνεται με την εισαγωγή μιας άλλης μελωδίας που μπαίνει με ένα πολύ αργό fade in των 38 δευτερολέπτων. Όμως παρά την πολύ χαμηλή έντασή της τα πρώτα δευτερόλεπτα, και την πολύ αργή αύξησή της, ο ακροατής αντιλαμβάνεται ότι κάτι βρίσκεται σε εξέλιξη. Την χρονική στιγμή 0:12:22, κορυφώνεται η ένταση αυτής της νέας μελωδίας και ενώνεται με την πρώτη μελωδία. Οι δυο αυτές μελωδίες θα συμπορεύονται μαζί μέχρι το τέλος. Το όργανο που παίζει αυτήν την νέα μελωδία με την εισαγωγή της οποίας ξεκινάει και το δεύτερο μέρος του κομματιού είναι το And now από το synthesizer Absynth 4. Ο ήχος αυτού του οργάνου είναι επίσης μελωδικός και έχει 2 κύρια χαρακτηριστικά. Το πρώτο είναι ότι όταν πατάς κάποιο πλήκτρο από τα μεσαία ή τα υψηλά δεν παίζει μια νότα αλλά δυο διαδοχικές. Η μια είναι αυτή που πάτησες και μια άλλη που είναι κατά 2, 2.5, ή 3 ημιτόνια ψηλότερη. Το δεύτερο χαρακτηριστικό αυτού του οργάνου είναι ότι όταν παίζεις στα χαμηλά πλήκτρα ο ήχος που βγαίνει μοιάζει υπερβολικά με αυτόν του αυστραλέζικου ντιτζεριντού, με την διαφορά όμως ότι είναι πιο πλούσιος και πιο ηλεκτρονικός.

Λίγο αργότερα, την χρονική στιγμή 0:12:34 κάνει διακριτικά την εμφάνισή του και ένα τρίτο όργανο που παίζει κάποια μελωδία σε σχετικά χαμηλή στάθμη έντασης. Αυτό είναι ένα φλάουτο F 3FL SUS από το synthesizer Symphonic Orchestra Woodwinds (Platinum). Σε αυτό το σημείο που μπαίνει και το τρίτο όργανο, στη μέση περίπου του κομματιού, το κομμάτι είναι στα forte του από όλες τις απόψεις (ένταση, συναισθήματα, μελωδίες που συνοδεύουν μαγευτικές εικόνες).

Από την χρονική στιγμή 0:24:20 και μετά αρχίζει να σβήνει αργά το κομμάτι με ένα fade out που θα διαρκέσει 20 δευτερόλεπτα. Από την αρχή αυτού του fade out το όργανο And now σταματάει να παίζει τις μελωδίες που έπαιξε στα μεσαία και υψηλά πλήκτρα και ακούγεται μόνο το μπάσο ισοκράτημα που θυμίζει ντιτζεριντού. Αυτή η αλλαγή μαζί με το ξεκίνημα της σταδιακής μείωσης της έντασης κάνουν τον ακροατή να καταλάβει ότι και αυτό το μουσικό κομμάτι πλησιάζει στο τέλος του.

2.3.6.7. Το 7^ο μουσικό κομμάτι: Τα έντομα και το τραγούδι της βροχής (0:14:42 - 0:17:17)

Αυτό το μουσικό κομμάτι όπως καταλαβαίνει ο αναγνώστης και από τον τίτλο του, επενδύει μια θεματική ενότητα της ταινίας που είναι σχεδόν αποκλειστικά αφιερωμένη στα έντομα.

Το κομμάτι έχει μια αρκετά μεγάλη εισαγωγή των 32 δευτερολέπτων στην οποία ακούγονται μόνο ήχοι οι οποίοι συνοδεύουν τις εικόνες του λιβαδιού που

ζωντανεύει στο φύσημα του αέρα, του συννεφιασμένου ουρανού και των σταγόνων που αρχίζουν να κατεβαίνουν και να πλησιάζουν με ταχύτητα την γη. Σε αυτήν την εισαγωγή ακούγονται δυο ήχοι που προέρχονται από την τράπεζα ήχων του BBC. Ο πρώτος ήχος είναι ο mountain top in the wind 1 (αέρας που φυσάει στην κορυφή ενός βουνού) που ακούγεται τα πρώτα 15 δευτερόλεπτα. Ο δεύτερος ήχος είναι ο thunder striking 2 (μπουμπουνητά και κεραυνοί) που ακούγεται δυο φορές μέσα στα επόμενα 17 δευτερόλεπτα.

Αμέσως μετά το τέλος της εισαγωγής, την στιγμή που οι πρώτες σταγόνες πέφτουν στην λίμνη μπαίνουμε στο κύριο μέρος του μουσικού κομματιού στο οποίο ακούγονται επίσης διάφοροι ήχοι που θα τους αναφέρω αλλά ακούγονται και κάποιες μελωδίες. Πρόκειται για τρία όργανα – ήχους που παίζουν μαζί και ο ήχος τους είναι γλυκός και καμπανιστός. Οι νότες μοιάζουν σαν να θέλουν να μιμηθούν τις σταγόνες που πέφτουν στο χώμα και στο νερό της λίμνης. Αυτά τα 3 όργανα είναι τα εξής: 1) water music από το synthesizer Absynth 4, 2) Resonating again από το synthesizer Pro 53, 3) Vibraphone από το synthesizer CS 80 (bank – JM. Blanchet – keyboards – Vibratiphone). Παίχτηκε πρώτα μια μελωδία με το πρώτο όργανο. Μετά πάνω από αυτήν την μελωδία παίχτηκε ακόμα μία με το δεύτερο όργανο. Και ύστερα ομοίως προστέθηκε και μια τρίτη μελωδία. Παρόλο που ο ήχος των τριών οργάνων μοιάζει, ο καθένας από αυτούς έχει τα δικά του χαρακτηριστικά. Ο ήχος του water music είναι γλυκός αλλά θέλει προσοχή στις ψηλές νότες γιατί μπορεί να γίνει λίγο τσιριχτός. Χρειάστηκε να χρησιμοποιηθεί το μολυβάκι για να χαμηλωθεί η ένταση σε κάποια σημεία όπου οι υψηλές συχνότητες ήταν πολύ δυνατές. Ο ήχος του Resonating again είναι κουδουνιστός, μοιάζει με τον ήχο κάποιων μελωδικών κρουστών που παίζονται με μπαγκέτες (π.χ ξυλόφωνο), και δεν είναι τόσο υψίσυχνος. Μιμείται πολύ ωραία τις σταγόνες της βροχής. Ο ήχος του Vibraphone μοιάζει και αυτός με ήχο μελωδικού κρουστού αλλά είναι ποιο μπάσος από τον Resonating again. Με αυτά τα τρία όργανα καλύπτεται όλο το φάσμα των συχνοτήτων (χαμηλές, μεσαίες και ψηλές συχνότητες). Έγινε επίσης η προσπάθεια να υπάρχει μια ισορροπία εντάσεων στις τρεις περιοχές αυτού του φάσματος. Τα τρία όργανα παίζουν απλές μελωδίες που είναι όμως δεμένες μεταξύ τους. Η μελωδία που προκύπτει από αυτόν τον συνδυασμό είναι ήρεμη, μυστηριώδης, ελεύθερη από ρυθμό και υπάρχουν σε αυτήν και κάποια ίχνη βυζαντινής, ανατολικής γενικότερα μουσικής.

Ταυτόχρονα με αυτήν την μελωδία που ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού εισάγονται και 2 ήχοι που δημιουργούν ένα πλούσιο ατμοσφαιρικό ηχητικό υπόβαθρο. Αυτοί οι ήχοι είναι δανεισμένοι από το αρχείο ήχων του BBC, και είναι οι 1) underwater against current, και 2) thunder with light rain. Σε μια στιγμή ακούγεται και ο ήχος thunder striking 2 που είχε ακουστεί 2 φορές και στην εισαγωγή.

Αυτοί οι ήχοι ακούγονται μέχρι την χρονική στιγμή 0:15:57 που κρατάει η βροχή. Στη συνέχεια ακολουθούν 38 δευτερόλεπτα που χαρακτηρίζονται από πλήρη απουσία ήχων. Αυτή είναι η ηρεμία που επικρατεί μετά την μπόρα. Ακούγονται μόνο οι μελωδίες από τα synthesizers. Όμως την χρονική στιγμή 0:16:35 εισάγονται 5 ήχοι μαζί. Αυτοί είναι ήχοι εντόμων που τραγουδούν μέσα στην ησυχία της νύχτας και συνοδεύουν εικόνες εντόμων που τους αρέσει η νυχτερινή ζωή. Οι ήχοι που ακούγονται είναι από το αρχείο του BBC, και είναι οι εξής: 1) 8005 – 94, 2) 8005 – 93, 3) 8005 – 87, 4) crickets at night 2, 5) 35-jungle, Africa-Night Ambience, Crickets, Frogs, Movement. Όλοι αυτοί οι ήχοι, εκτός από τον πέμπτο, επαναλαμβάνονται παραπάνω από μια φορά επειδή είναι μικρής χρονικής διάρκειας. Με την χρήση πολλών duplicates και crossfades, δίνεται η εντύπωση στον ακροατή ότι ακούει συνεχόμενους ήχους μεγάλης διάρκειας.

Αυτοί οι ήχοι σβήνουν ταυτόχρονα με την μελωδία, με ένα γρήγορο fade out. Και αυτό γίνεται διότι το επόμενο κομμάτι θα μπει με ένα γρήγορο fade in. Και δεν ταιριάζει να σβήσει ένα κομμάτι αργά και να μπει το άλλο ξαφνικά και γρήγορα. Όταν πρόκειται να επακολουθήσει γρήγορο fade in πρέπει συνήθως να είναι γρήγορο και το fade out που προηγείται. Ομοίως ένα αργό fade out, συνδυάζεται με ένα αργό fade in. Αυτός δεν είναι κάποιος standard κανόνας που πρέπει να τηρείται αυστηρά πάντοτε. Ίσως αυτό να ισχύει για κάποια είδη ταινιών, ή για κάποιες συγκεκριμένες περιπτώσεις. Αυτές είναι διάφορες τεχνικές που χρησιμοποιούνται ανάλογα με το είδος της ταινίας, την ταχύτητα της ταινίας και τις εικόνες της ταινίας.

2.3.6.8. Το 8^ο μουσικό κομμάτι: Η δημιουργία του ανθρώπου (0:17:17 - 0:19:19)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διάρκειας 2 λεπτών και 2 δευτερολέπτων φτιάχτηκε με 2 όργανα – ήχους. Με το ένα από αυτά τα όργανα, που είναι ο ήχος φλάουτων που παίζουν όλα μαζί ταυτόχρονα και βρίσκεται στο synthesizer Symphonic Orchestra Woodwinds (Platinum), έγινε μια ηχογράφηση σε ένα midi κανάλι. Είναι μια αργή μελωδία η οποία δεν ακούγεται σχεδόν καθόλου διότι καλύπτεται εσκεμμένα από τις άλλες 3 μελωδικές γραμμές που παίχτηκαν από το άλλο όργανο. Όμως παρόλα αυτά, η μελωδία αυτή παίζει κάποιον ρόλο ο οποίος είναι να εμπλουτίζει την ατμόσφαιρα και να ακούγονται στο βάθος κάποια πράγματα που ακούγονται και δεν ακούγονται. Αυτό συμβολίζει όλα αυτά που ξέρουμε ξερά και διανοητικά για την δημιουργία του ανθρώπου, αλλά στην πραγματικότητα δεν τα γνωρίζουμε και δεν τα κατανοούμε σε βάθος. Όλα αυτά που συνέβησαν και συμβαίνουν μυστικά από μας.

Με το όργανο K.Shulze, από το synthesizer ARP 2600 V (bank – K.Shulze – Pads – KS New vision), ηχογραφήθηκαν τρεις μελωδικές γραμμές σε τρία midi κανάλια. Ο ήχος αυτού του οργάνου είναι ταυτόχρονα μελωδικός και ρυθμικός. Όταν πατιέται ένα πλήκτρο παίζονται ρυθμικά κάποιες νότες γύρω από τη νότα που αντιστοιχεί στο πλήκτρο που πάτησες. Για παράδειγμα όταν πατιέται η νότα λα ακούγονται διαδοχικά οι νότες λα λα λα μι λα μι λα μι, με ένα συγκεκριμένο ρυθμό

(8/8). Η μια από τις τρεις ηχογραφημένες μελωδικές γραμμές που είναι και η πιο απλή παίζει κατά κάποιον τρόπο τον ρόλο της μπασογραμμής. Οι νότες αυτής της μελωδικής γραμμής δίνουν τον ρυθμό διότι παίχτηκαν στα χαμηλά πλήκτρα και ακούγονται και σε μεγαλύτερη στάθμη έντασης οπότε ξεχωρίζουν. Είναι απαραίτητο να ακούγεται αυτή η μπάσα μελωδική γραμμή λίγο δυνατώτερα γιατί αυτό ταιριάζει στο συγκεκριμένο ηλεκτρονικό είδος μουσικής.

Η δεύτερη μελωδική γραμμή παίχτηκε στα μεσαία και είναι λίγο πιο σύνθετη. Έχει πιο πολλές νότες. Είναι κατά κάποιον τρόπο η μελωδία αυτού του μουσικού κομματιού. Η τρίτη μελωδική γραμμή παίχτηκε στα ψηλά πλήκτρα και είναι πολύ πιο σύνθετη και χαοτική. Έχει περισσότερες νότες από την δεύτερη αλλά ακούγεται σε αρκετά χαμηλότερη στάθμη έντασης ώστε να γεμίζει το κομμάτι χωρίς να ξεχωρίζει.

Αυτό το μουσικό κομμάτι με τον τίτλο «Η δημιουργία του ανθρώπου», είναι ένα απλό ηλεκτρονικό μελωδικό κομμάτι που βγάζει όμορφα συναισθήματα. Βασίζεται πάνω σε μια απλή και ωραία μελωδία η οποία παίζεται με διάφορες παραλλαγές μέσα στο κομμάτι. Μέσα σε αυτό το κομμάτι υπάρχει ένα ζεστό συναίσθημα, μια συγκίνηση. Εν τέλει είναι ένα απλό κομμάτι που επενδύει επιτυχημένα τις συγκεκριμένες σκηνές.

2.3.6.9. Το 9^ο μουσικό κομμάτι: Η παρακοή (0:19:20 – 0:21:32)

Αυτό το μουσικό κομμάτι που διαρκεί 1 λεπτό και 12 δευτερόλεπτα αποτελείται μόνο από ήχους. Και όλοι αυτοί οι ήχοι εκτός από έναν είναι δανεισμένοι από την τράπεζα ήχων του BBC. Αυτό το κομμάτι αποτελείται από τρία μέρη. Τα πρώτα σαράντα δευτερόλεπτα, δηλαδή μέχρι την χρονική στιγμή 0:20:00 επαναλαμβάνεται ο ήχος graveyard τρεις φορές και για αυτόν τον σκοπό χρησιμοποιούνται 2 crossfades. Την δεύτερη φορά που επαναλαμβάνεται αυτός ο ήχος ακούγεται αντίστροφα, δηλαδή αναποδογυρισμένος (reverse). Αυτό έγινε για να μην αντιλαμβάνεται ο ακροατής ότι ακούει τρεις συνεχόμενες φορές τον ίδιο ήχο αλλά να του δίνεται η αίσθηση ότι ακούει έναν ήχο μεγάλης χρονικής διάρκειας κάτι που είναι προτιμότερο. Αυτό ήταν το πρώτο μέρος.

Αμέσως μετά, με το που σβήνει ο για δεύτερη φορά επαναλαμβανόμενος ήχος graveyard μπαίνουν μαζί άλλοι δυο ήχοι οι οποίοι θα ακούγονται μόνοι τους για τα επόμενα 53 δευτερόλεπτα, δηλαδή μέχρι την χρονική στιγμή 0:20:53. Αυτοί οι δυο ήχοι είναι οι: 1) doom 25 και 2) Dracula 04. Ο πρώτος ήχος είναι ένα ατμοσφαιρικό μίγμα διαφόρων ήχων που δημιουργούν συναισθήματα φόβου. Ο δεύτερος ήχος είναι γυναίκες που λένε έναν ύμνο χωρίς λόγια. Ο πρώτος ήχος (doom 25) θα ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού. Ο δεύτερος ήχος (Dracula 04) θα σβήσει λίγο μετά την εμφάνιση των μετέπειτα ήχων. Πάντως αυτοί οι δυο συνδυασμένοι ήχοι δημιουργούν μια ατμόσφαιρα όπου κυριαρχούν η αίσθηση του δράματος, του φόβου και του μυστηρίου. Αυτό ήταν και το δεύτερο μέρος.

Μπαίνουμε στο τρίτο μέρος. Οι ήχοι που ακολουθούν αμέσως μετά είναι 2. Ο πρώτος είναι ο piano fx 1 που είναι ένας στιγμιαίος και τρομακτικός ήχος που ακούγεται την στιγμή που εμφανίζεται στην οθόνη ένα ανθρώπινο κρανίο. Ο δεύτερος ήχος είναι ένας ήχος συνεχόμενος που θα ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού. Αυτός ο ήχος βγήκε από το synthesizer Symphonic Orchestra Percussion, στο οποίο υπάρχουν όλοι οι ήχοι όλων των κρουστών οργάνων μιας συμφωνικής ορχήστρας. Αυτός ο ήχος που παράγεται από ένα μπάσο τύμπανο μιμείται στην προκειμένη περίπτωση τους ήχους που βγαίνουν μέσα από τα έγκυρα

του ηφαιστείου όπου εξελίσσονται οι σκηνές που βλέπουμε στην οθόνη. Την χρονική στιγμή 0:20:59 που αρχίζουν να διαδραματίζονται αυτές οι σκηνές μπαίνει ο ήχος big snarl atmo που είναι ένα σύνολο τρομακτικών γρυλισμάτων που βγαίνουν από ένα θηρίο. Αυτός ο ήχος προκαλεί κάποιο φόβο. Επίσης σε αυτό το τρίτο μέρος έχουμε ακόμα έναν τρομακτικό ήχο, τον 8005 – 52, που είναι ένα ποιο μπάσο γρύλισμα που ακούγεται τρεις φορές. Αυτοί οι 2 τελευταίοι ήχοι ακούγονται σε μια πολύ διακριτική στάθμη έντασης, ίσα ίσα για να εμπλουτίζουν την ατμόσφαιρα. Αν δεν δοθεί προσοχή σε αυτό το σημείο μπορεί το αποτέλεσμα να είναι λίγο κιτς.

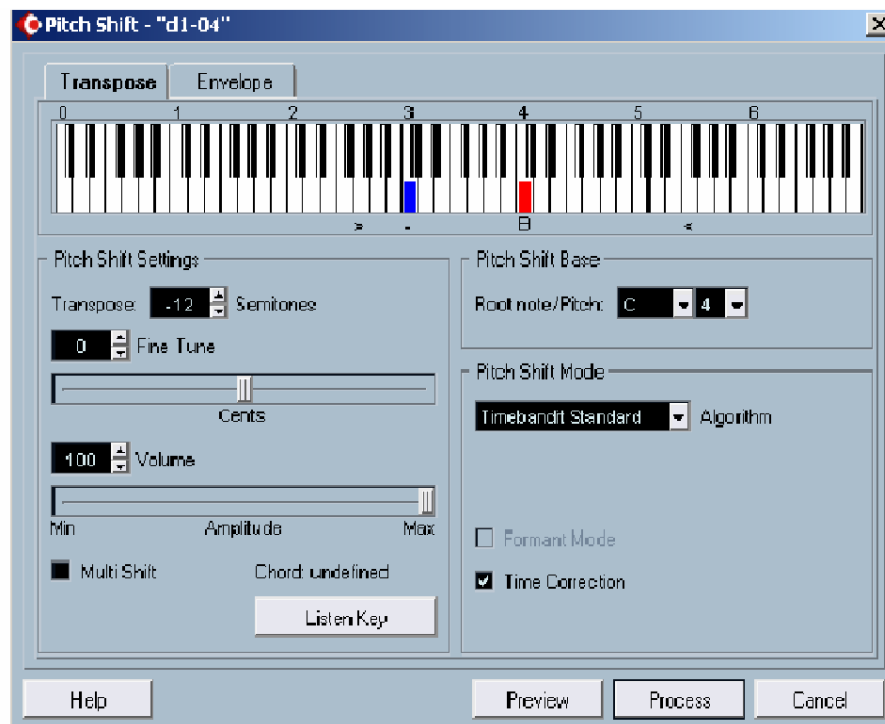
2.3.6.10. Το 10^ο μουσικό κομμάτι: Η μεγάλη προσδοκία (0:21:18 – 0:24:30)

Αυτό το κομμάτι που διαρκεί 3 λεπτά και 12 δευτερόλεπτα ξεκινάει 14 δευτερόλεπτα πριν «σβήσει» το προηγούμενο κομμάτι. Δηλαδή η μετάβαση από το προηγούμενο κομμάτι σε αυτό που θα αναλυθεί τώρα, γίνεται με ένα crossfade των 14 δευτερολέπτων. Αυτό το crossfade βοηθά τον θεατή να αντιληφθεί ότι αυτές οι δυο θεματικές ενότητες συσχετίζονται άμεσα και υπάρχει μια ροή, μια συνέχεια σε αυτά που απεικονίζονται.

Για να φτιαχτεί αυτό το κομμάτι χρησιμοποιήθηκαν 4 όργανα τα οποία είναι τα εξής: 1) Ache String από το synthesizer Absynth 4, 2) Little beauty από το synthesizer Absynth 4, 3) F PFL KEYSW TRL C0 – FO που είναι ο ήχος piccolo φλάουτου από τα Symphonic Orchestra Woodwinds και 4) Various metals που είναι διάφορα μεταλλικά κρουστά που βγάζουν κουδουνιστούς, μεταλλικούς ήχους.

Μέχρι την χρονική στιγμή 0:22:31, δηλαδή τα πρώτα 73 δευτερόλεπτα ακούγεται μόνο το όργανο Ache String που παίζει μια ατμοσφαιρική μελωδία. Η μελωδία αυτή είναι πολύ απλή αλλά ο ήχος αυτού του οργάνου είναι πολύ πλούσιος. Μετά από αυτά τα πρώτα 73 δευτερόλεπτα μπαίνει και το δεύτερο μουσικό όργανο, το Little beauty που έχει και αυτό έναν πολύ πλούσιο, ηλεκτρονικό ήχο. Το όργανο αυτό εισάγεται με εντυπωσιακό τρόπο την στιγμή που φεύγει η σκηνή με τα δυο πόδια που διαρκεί αρκετά δευτερόλεπτα και μπαίνει η σκηνή που δείχνει ανθρώπους να κουβαλούν τσουβάλια με χόμα σε κάποιο ορυχείο. Αυτό κάνει να φαίνονται τα προηγούμενα 73 δευτερόλεπτα ότι ήταν μια εισαγωγή. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα αρχίζουν να ακούγονται και κάποια κουδουνίσματα ανά αραιά χρονικά διαστήματα. Αυτοί οι ήχοι κάνουν το κομμάτι ακόμα ποιο μυστηριώδες. Και τις ποιο πολλές φορές ακούγονται σε στιγμές όπου αλλάζουν κάποιες σκηνές ή σε κάποιες άλλες στιγμές, στις οποίες επισημαίνουν κάτι. Τα κουδουνάκια αυτά ακούγονται σε μια πολύ διακριτική στάθμη έντασης. Δεν ξεχωρίζουν και δεν τραβούν υπερβολικά την προσοχή του θεατή. Όμως ακούγονται ευκρινώς και εξυπηρετούν τον σκοπό για τον οποίο τοποθετήθηκαν στις συγκεκριμένες χρονικές στιγμές. 20 δευτερόλεπτα αφού μπήκε το όργανο Little beauty, και 15 δευτερόλεπτα αφού άρχισαν να ακούγονται τα κουδουνάκια μπαίνει το τέταρτο μουσικό όργανο, το piccolo φλάουτο. Αυτή η διαδοχική εμφάνιση των οργάνων δημιουργεί την αίσθηση μιας συνεχούς κορύφωσης. Το piccolo φλάουτο είναι αυτό που θα «μιλήσει» μέσα στο κομμάτι. Είναι αυτό που θα μεταφράσει μουσικά όλα αυτά τα λόγια που θα εμφανιστούν ύστερα από λίγο στην οθόνη. Το φλάουτο σε κάποια σημεία ακούγεται κάπως παράφωνο και αυτό το κάνει ποιο μυστηριώδες. Μας κάνει να το προσέξουμε. Η έλλειψη τέλει αρμονίας εκφράζει μια αγωνία, μια παραφωνία που συνέβηκε, κάτι κακό. Η μελωδία στην πραγματικότητα παίζεται από δύο piccolo φλάουτα. Έγινε μια midi ηχογράφηση και μετά αφού μετατράπηκε η ηχογραφημένη μελωδία σε audio

αρχείο, έγινε duplicate και η καινούρια δίδυμη μελωδία κατέβηκε δώδεκα ημιτόνια με το pitch shift. Έτσι η ίδια μελωδία παίζεται από 2 piccolo φλάουτα. Ένα που παίζει στην ψηλή οκτάβα και ένα που παίζει στην πιο χαμηλή. Με αυτόν τον τρόπο εκτός του ότι η μελωδία ακούγεται πιο πλούσια, αποφεύγεται και ο κίνδυνος να ακουστεί η μελωδία υπερβολικά τσιριχτή.

Pitch Shift

Στο τέλος του κομματιού όλα τα όργανα «σβήνουν σιγά σιγά». Τα piccolo φλάουτα όμως αρχίζουν να σβήνουν αργότερα, μόλις πριν το τέλος. Και αυτό διότι όπως λέχτηκε και προηγουμένως, τα φλάουτα είναι οι αφηγητές του κομματιού. Και πρέπει να ακούγονται σε μια αρκετά ικανοποιητική ένταση μέχρι το τέλος αφού συνεχίζουν να υπάρχουν στην οθόνη κάποια λόγια.

2.3.6.11. Το 11^ο μουσικό κομμάτι: Ινδουιστές και βουδιστές (0:24:31 – 0:26:42)

Σε αυτό το κομμάτι συμμετέχουν 4 όργανα και ένας συνεχόμενος ήχος μεγάλης διάρκειας που προσπαθούν να ερμηνεύσουν τις εικόνες και να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα ανάλογη.

Ο ένας και μοναδικός ήχος, ο Essential_SFX_28 η που είναι δανεισμένος από το αρχείο ήχων του BBC, και τα 2 από τα 4 όργανα (Eidolic Spectrums και Galactic Temple από το synthesizer Absynth 4), παίζουν τον ρόλο ενός μουσικού χαλιού. Ακούγονται συνεχόμενα και δημιουργούν μια ατμόσφαιρα. Ποιο συγκεκριμένα ο ήχος Essential_SFX_28 η και το όργανο Galactic Temple που παίζει τη νότα λα σε δύο οκτάβες, συνδυάζονται και δημιουργούν το συναίσθημα του φόβου που είναι διάχυτο μέσα στο κομμάτι. Το όργανο Eidolic Spectrums, είναι αυτό που προσθέτει

στο κομμάτι λίγο άρωμα από ινδική μουσική. Όταν παίζεις με αυτό το όργανο στις χαμηλές οκτάβες, αυτό που ακούγεται μοιάζει σαν να βγαίνει από κάποιο ηλεκτρικό ινδικό όργανο.

Μέσα σε αυτήν την ατμόσφαιρα που δημιούργησαν τα 2 όργανα και ο ήχος που αναφέραμε κινούνται τα άλλα 2 όργανα, το Crotales και το Gongs από τα Symphonic Orchestra Percussion (Platinum). Τα κρόταλα παίζουν κάποιες πολύ απλές και πολύ αργές μελωδίες. Είναι κάποια ψελλίσματα που ερμηνεύουν με το τρόπο τους τις εικόνες. Τα gongs συμμετέχουν και αυτά διακριτικά και ακούγονται σε κάποια επιλεγμένα σημεία. Γενικώς το παίξιμο με τα gongs και τα κρόταλα πρέπει να χαρακτηρίζεται από κάποια λιτότητα διότι στην αντίθετη περίπτωση αυτά που προκύπτουν είναι κιτς. Και τα δυο όργανα είναι εντυπωσιακά αλλά πρέπει να χρησιμοποιούνται προσεκτικά και με φειδώ.

Το κομμάτι σε κάποιο σημείο αρχίζει κάπως να «σβήνει» αλλά πριν αυτό γίνει αντιληπτό μπαίνει με ένα fade in το επόμενο κομμάτι.

2.3.6.12. Το 12^ο μουσικό κομμάτι: Πανδαιμόνιο (0:26:33 – 0:28:40)

Το κομμάτι αυτό ξεκινά πριν τελειώσει το προηγούμενο αλλά αυτή η μετάβαση δεν γίνεται αντιληπτή διότι το crossfade γίνεται ανάμεσα σε όμοιους ήχους. Δηλαδή το καινούριο κομμάτι μπαίνει με ένα γρήγορο fade in και το fade in γίνεται από τον ήχο Essential_SFX_28 η και από το όργανο Galactic Temple που ακούγονταν και στο προηγούμενο κομμάτι αλλά σε πολύ μικρότερη ένταση. Στο προηγούμενο κομμάτι κρύβονταν διακριτικά. Σε αυτό όμως το κομμάτι μπαίνουν ορμητικά με ένα σχετικά γρήγορο fade in των 6 δευτερολέπτων και παίζουν έναν καθοριστικότερο ρόλο. Σε αυτήν την σταθερή και υψηλή ένταση θα ακούγονται μέχρι το τέλος του κομματιού.

Μετά από 10 δευτερόλεπτα ακούγονται διαδοχικά οι ήχοι doom 11, doom 12, doom 13(αρχείο ήχων του BBC). Πριν σβήσει εντελώς και ο τρίτος ήχος αρχίζει να μπαίνει ένας ρυθμός που δυναμώνει γρήγορα και σε 3 δευτερόλεπτα βγαίνει στην επιφάνεια και τραβάει την προσοχή. Ταυτόχρονα αρχίζουν να προβάλλονται εικόνες από μια αφρικάνικη τελετή αρχικά και ύστερα από μια γιορτή κάποιας μουσουλμανικής δοξασίας. Ας πούμε πως φτιάχτηκε αυτός ο ρυθμός. Η διαδικασία ήταν σχετικά απλή. Χρησιμοποιήθηκαν 2 ήχοι από το αρχείο ήχων του BBC, ο Dracula 17 και ο Dracula 18. Αυτοί οι ήχοι ήταν ρυθμοί που παίζονταν από κάποιο τύμπανο και διαρκούσαν 2 με 3 δευτερόλεπτα ο καθένας. Εισήχθησαν στο Wavelab και με κάποιες μικροδιορθώσεις (κόψιμο, ράψιμο) μετατράπηκαν σε συνεχόμενους ρυθμούς ηχογραφώντας τους ενώ έκαναν loop. Άρα από δυο ήχους απλούς προέκυψαν δυο ρυθμοί. Στην συνέχεια τους εισήχθησαν στο Qubase Sx. Τοποθετήθηκε ο ρυθμός Dracula 17 εκεί που έπρεπε. Ύστερα έγινε duplicate και ο δίδυμος ρυθμός τοποθετήθηκε σε κάποιο άλλο κανάλι και μετακινήθηκε λίγο στον χρόνο ώστε να συμπλεχτούν οι δυο ρυθμοί και να βγει ένας ποιο πολύπλοκος ρυθμός. Το ίδιο πράγμα έγινε άλλες δυο φορές και έτσι με 4 Dracula 17 συνδυασμένους με αυτόν τον τρόπο βγήκε ένας ρυθμός πολύ ποιο εντυπωσιακός και πολύ ποιο πολύπλοκος. Μετά έγινε 3 φορές duplicate στον ρυθμό Dracula 18 και επαναλήφθηκε η ίδια ακριβώς διαδικασία. Έτσι στο τέλος προέκυψε ο ρυθμός Dracula 17, 18 που ήταν μίξη 4 dracula 17 και 4 dracula 18. Αυτός ο ρυθμός που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αφρικάνικος ακούγεται σε μια σχετικά υψηλή στάθμη έντασης όταν προβάλλονται αυτές οι εικόνες. Όταν όμως αρχίσουν να προβάλλονται εικόνες Ισραηλιτών που προσεύχονται στο τείχος των δακρύων και ακούγονται για δεύτερη

φορά να επαναλαμβάνονται διαδοχικά οι ήχοι doom 11, doom 12, doom 13, η ένταση αυτού του ρυθμού αρχίζει να μειώνεται. Αυτή η διαδοχική μείωση της έντασης (fade out), θα συνεχιστεί και αργότερα που θα προβάλλονται εικόνες μουσουλμάνων. Στην τελευταία σκηνή που βλέπουμε δερβίσηδες να στροβιλίζονται η ένταση του ρυθμού έχει μειωθεί πάρα πολύ και μόλις ακούγεται. Αυτό είναι το σημείο στο οποίο θα εμφανιστεί ξαφνικά το επόμενο κομμάτι.

2.3.6.13. Το 13^ο μουσικό κομμάτι: Βουντού (0:28:36 – 0:29:42)

Αυτό το κομμάτι ξεκινά την στιγμή που εμφανίζεται ξαφνικά στην οθόνη η σκηνή που δείχνει έναν Αφρικανό να κάνει κάποιες σπασμωδικές κινήσεις. Με τον ίδιο ξαφνικό τρόπο μπαίνει και η μουσική. Το πρώτο πράγμα που ακούγεται είναι ο ήχος doom 04 από το αρχείο του BBC που είναι στην ουσία κάποιος τρομακτικοί κρότοι με reverb. Μισό δευτερόλεπτο αργότερα, δηλαδή σχεδόν ταυτόχρονα, γίνεται αντιληπτός και ο ήχος white train (αρχείο BBC) που εμφανίζεται και αυτός ξαφνικά με ένα πολύ γρήγορο fade in. Αυτός ο ήχος που διαρκεί 2 δευτερόλεπτα θα ακουστεί 4 φορές μέσα στο κομμάτι και με την χρήση 3 μεγάλων crossfade θα δοθεί η εντύπωση ότι πρόκειται για έναν και μοναδικό ήχο που ακούγεται ως το τέλος του κομματιού. Μετά από άλλο μισό δευτερόλεπτο αρχίζει να μπαίνει και ο ρυθμός Dracula 17,18 που ακούγαμε στο προηγούμενο κομμάτι με την διαφορά ότι τώρα μπαίνει πιο δυναμικά και ακούγεται σε υψηλότερη στάθμη έντασης με αποτέλεσμα να ακούγεται και πιο μπάσος και πιο σφιχτός. Αυτό που πρέπει να τονιστεί είναι ότι ο ρυθμός δεν μπήκε αγνοώντας τον ήδη προϋπάρχοντα ρυθμό, αλλά μπήκε απόλυτα συγχρονισμένα και με τέτοιο τρόπο ώστε στην αρχή να φαίνεται ότι έκανε την εμφάνισή του ένας άλλος, διαφορετικός ρυθμός. Αυτή η εντύπωση προκαλείται επειδή την στιγμή της μετάβασης αλλάζει ο τονισμός του μέτρου προσωρινά για να επανέρθει στη συνέχεια ίδιος αλλά πιο δυνατός. Ο ρυθμός αυτός μαζί με τον ήχο white train είναι τα βασικά στοιχεία αυτού του κομματιού. Προς το τέλος του κομματιού ο για τρίτη φορά επαναλαμβανόμενος White train αρχίζει να σβήνει με ένα αργό fade out. Και έτσι προς το τέλος για μερικά δευτερόλεπτα ακούγεται σχεδόν μόνο ο ρυθμός dracula 17,18 (ο ήχος white train ακούγεται στο βάθος να σβήνει ολοένα και περισσότερο). Και ενώ για 3 με 4 δευτερόλεπτα ακούμε μόνο τον ρυθμό και περιμένουμε να δούμε τι θα επακολουθήσει, μπαίνει ξαφνικά το επόμενο κομμάτι.

2.3.6.14. Το 14^ο μουσικό κομμάτι: Άνθρωποι διαφόρων φυλών (0:29:42 – 0:32:13)

Αυτό το κομμάτι είναι λιτό. Επέλεξα το όργανο – ήχο New day από το synthesizer Absynth 4, πάτησα την συγχορδία λα – μι - λα – μι - λα, πάτησα και το record και προέκυψε έτσι το δέκατο τέταρτο κομμάτι. Μετά χρησιμοποιώντας κάποιο equalizer χαμήλωσα λίγο τις χαμηλές συχνότητες και ενίσχυα τις συχνότητες στις οποίες ακούγεται ο ρυθμός. Επίσης έκανα και χρήση του deoiser για να σβήσω ένα ελαφρό φύσημα που ακουγόταν. Στην αρχή ήθελα να προσθέσω και άλλα πράγματα πάνω από αυτήν την ηχογράφηση. Έκανα διάφορες προσπάθειες αλλά απέτυχα είτε από έλλειψη έμπνευσης, είτε λόγω του ότι μάλλον δεν χρειαζόταν κάτι περισσότερο. Με αυτό το κομμάτι αποφορτίζεται η ατμόσφαιρα που δημιουργήθηκε από κάποιες σκηνές που προβάλλονταν προηγουμένως.

Equaliser

Denoiser

2.3.6.15. Το 15^ο μουσικό κομμάτι: Ο πύργος της σύγχυσης (0:32:12 – 0:34:37)

Αυτό το κομμάτι που διαρκεί 2 λεπτά και 25 δευτερόλεπτα αποτελείται από δυο μέρη τα οποία θα μπορούσαν άνετα να παρουσιαστούν σαν δυο ξεχωριστά κομμάτια αλλά αντιμετωπίζονται σαν ένα επειδή μαζί συνεργαζόμενα επενδύουν μια μικρή θεματική ενότητα της ταινίας που ονομάζεται «Ο πύργος της σύγχυσης».

Αυτό το μουσικό κομμάτι αποτελείται κυρίως από ήχους. Χρησιμοποιήθηκε μόνο ένα midi όργανο για να παίξει την μία και μοναδική μελωδία που ακούγεται

μόνο στο πρώτο μέρος του κομματιού. Όλα τα άλλα είναι ήχοι δανεισμένοι από το αρχείο ήχων του BBC. Ο πύργος της σύγχυσης είναι ίσως το κομμάτι με τους περισσότερους ήχους.

Ας μιλήσουμε για το πρώτο μέρος. Η μελωδία παίζεται από το όργανο – ήχο Accreted Spartial Vibrations από το synthesizer Absynth 4. Είναι μια κάπως ανατολίτικη μελωδία που μοιάζει να διηγείται χωρίς φλωαρίες και συναισθηματισμούς μια πολύ παλιά και λυπητερή ιστορία. Όλα τα άλλα είναι ήχοι. Και ποιο συγκεκριμένα είναι ήχοι που στο σύνολό τους θέλουν να αποδώσουν την σύγχυση και την ασυνεννοησία που εμφανίστηκε ξαφνικά στον πύργο της Βαβέλ. Ακούγονται ράδια που θορυβούν καθώς η βελόνα τους μετακινείται χωρίς να πιάνει τίποτα, ομιλίες και φωνές μπερδεμένες, ασύρματοι, κομπιουτεριστικοί ήχοι και σφυρίγματα. Επικρατεί ένα τεράστιο χάος, μια πλήρης αποσύνθεση. Τίποτα το κατανοητό μέσα σε όλο αυτό το συνοθύλευμα ήχων και θορύβων. Όλοι αυτοί οι ήχοι είναι οι εξής: radio search 1, radio search 2, atom 1, doom 20, doom 27, Track 11_11, doom 19, radio noise 2, radio noise 1, 8007 – 78, 8005 – 81, 8007 – 80, 8007 – 13, robot transmit, 8805 – 79. Σχεδόν όλοι αυτοί οι ήχοι ακούγονται παραπάνω από μια φορά.

Στο δεύτερο μέρος δεν υπάρχει καθόλου μελωδία εκτός και αν υπολογίσουμε τον ήχο ενός κινητού που ακούγεται αγνά κάποια στιγμή. Σε αυτό το δεύτερο μέρος βλέπουμε στην οθόνη να χτίζεται σε γρήγορη κίνηση ο πύργος της Βαβέλ και η Βαβυλώνα. Επόμενο είναι λοιπόν να γίνεται πολύ φασαρία. Εκσκαφείς, τρυπάνια, πριόνια, σφυριά, κρότοι και σαματάς μεγάλος. Μετά κάποια στιγμή όλα αυτά διακόπτονται για να ακουστούν τα βήματα, οι φωνές, τα τακούνια από ένα χώρο μεγάλο από όπου περνούν, έρχονται και φεύγουν πολλοί άνθρωποι. Εκεί ακούγεται και το κινητό. Μετά αυτά ξαφνικά σβήνουν και ακούμε πάλι για ακόμα μερικά δευτερόλεπτα την πρώτη φασαρία. Οι ήχοι των οικοδομικών εργασιών είναι οι: spaceship atom 1, construction site atom 2, digger unloading rubble 2, roadworks, shipyard hanger 1, jackhammer 1, car workshop hammering, machine 01. Οι ήχοι των ανθρώπων που περπατούν, μιλούν κ.τ.λ είναι οι: pedestrians in a hall 1, hall enter, hotel lobby large in USA, railway station in Japan, phone ringing siemens 17. Η θεματική ενότητα κλείνει με μια σκηνή κατά την οποία ο θεατής περνάει μέσα από ένα τούνελ για να περάσει στο άλλο κομμάτι. Αυτή η σκηνή επενδύεται με έναν ανάλογο και ταιριαστό ήχο, τον space tram που είναι ο ήχος ενός τρένου σε έναν υπόγειο σιδηρόδρομο που περνάει ξαφνικά μπροστά από το μικρόφωνο και φεύγει πάλι γρήγορα. Αυτός ο ήχος ταιριάζει στην συγκεκριμένη σκηνή. Μας κάνει όντως να πιστεύουμε ότι περνάμε μέσα από ένα τούνελ.

2.3.6.16. Το 16^ο μουσικό κομμάτι: Βαβυλώνα η μεγάλη πόλη (0:34:36 – 0:37:08)

Αυτό το μουσικό κομμάτι επενδύει μια μικρή θεματική ενότητα διάρκειας 2 λεπτών και 32 δευτερόλεπτων η οποία αποτελείται από εικόνες που δείχνουν μεγάλες πόλεις, πανύψηλους ουρανοξύστες, δρόμους γεμάτους από αυτοκίνητα και ανθρώπους που κάνουν τα πάντα σε γρήγορη κίνηση. Το καθαρά μελωδικό μέρος που ακούγεται από την αρχή ως το τέλος του μουσικού κομματιού, είναι αποτέλεσμα συνεργασίας δύο οργάνων – ήχων. Το βασικό όργανο που ακούγεται και σε μεγαλύτερη ένταση είναι το Combo από το synthesizer ARP 2600V (bank – K.Uzie – keyboards – Combo). Το άλλο όργανο - ήχος που λειτουργεί ποιο πολύ συνοδευτικά και το χρησιμοποιήθηκε για να εμπλουτιστεί ηχητικά το κομμάτι είναι το Theremin

Mod + Ribbon από το synthesizer CS – 80 (bank – G. Darcey – EFX – Therenin Mod + Ribbon). Αυτά τα δύο όργανα μαζί παίζουν μελωδίες νευρωτικές που δημιουργούν ανάμικτα συναισθήματα άγχους και ανησυχίας. Το κομμάτι αυτό μοιάζει με τις μεγάλες πόλεις. Παρόλο που είναι γεμάτο κίνηση, θόρυβο και ζωντάνια είναι ταυτόχρονα και καταθλιπτικό. Μέχρι την χρονική στιγμή 0:35:32, δηλαδή σχεδόν ολόκληρο το πρώτο λεπτό ακούγονται μόνο αυτά τα δύο όργανα. Μόνο για τρία δευτερόλεπτα ακούγεται μια σειρήνα που είναι ο ήχος track 25_25 από το αρχείο του BBC. Την χρονική στιγμή 0:35:32 μπαίνει ένας ήχος που παράγεται από το όργανο - ήχο shex από το synthesizer Minimoog V (bank – K.Uzie – EFX – Shex). Αυτός ο ήχος που διαρκεί μέχρι το

τέλος του κομματιού προκύπτει με το συνεχόμενο πάτημα ενός και μοναδικού πλήκτρου. Είναι ένας συνεχόμενος ήχος που παίζεται στο γρήγορο και κυριαρχεί μέσα του μια τονικότητα. Μετά από 9 δευτερόλεπτα μπαίνουν και άλλοι ήχοι που επενδύουν εικόνες κυκλοφοριακού χάους σε γρήγορη κίνηση. Αυτοί οι ήχοι που είναι από τα Platinum, είναι πολλοί ήχοι διαφόρων κρουστών (Symphonic Orchestra Percussion) και ένας ήχος που παράγεται από βιολιά που παίζουν πρωτότυπα και κάνουν σαματά (Symphonic Orchestra Strings). Αυτό το πανδαιμόνιο των πολλών και διαφορετικών ήχων διαρκεί μόνο 16 δευτερόλεπτα. Εν τω μεταξύ, ενώ ακούγονταν αυτοί οι ήχοι μπήκε απαρατήρητος και ένας ακόμη ήχος που θα ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού, παράχθηκε από το όργανο – ήχο 50sscifi που βρίσκεται στο synthesizer Monologue, στην κατηγορία των effects και είναι παρόμοιος με τον ήχο που παράχθηκε από το όργανο shex του synthesizer Minimoog V για τον οποίο έγινε λόγος λίγο πριν. Η ομοιότητα έγκειται στο ότι και αυτός ο ήχος είναι ένας ήχος παιγμένος σε γρήγορη κίνηση και επενδύει με τρόπο ειρωνικό και πετυχημένο σκηνές που δείχνουν ανθρώπους να κάνουν διάφορα πράγματα σε γρήγορη κίνηση. Προς το τέλος του κομματιού, και ποιο συγκεκριμένα την χρονική στιγμή 0:36:37 μπαίνει και ο ήχος restaurant mix που είναι δανεισμένος από το αρχείο του BBC και είναι ο ηχογραφημένος θόρυβος ενός πολύβουου εστιατορίου. Αυτός ο ήχος μπαίνει την στιγμή που αρχίζουν να προβάλλονται εικόνες από χώρους όπου οι άνθρωποι τρώνε στα γρήγορα. Τέλος, 16 δευτερόλεπτα πριν να σβήσει με ένα αργό fade in το κομμάτι, ακούμε και τον κουδουνιστό ήχο ενός μεταλλικού κρουστού, (μάλλον τριγώνου), που διαρκεί 6 δευτερόλεπτα. Όλοι αυτοί οι ήχοι ακούγονται με διακριτικό τρόπο μέσα στο κομμάτι. Δόθηκε προσοχή ώστε να είναι τέτοια η στάθμη της έντασής τους, που να μην αποσπούν την προσοχή του θεατή από την κυρίως μελωδία και από τις εικόνες, αλλά ταυτόχρονα να ακούγονται όσο δυνατά χρειάζεται ώστε να δημιουργούν μια ατμόσφαιρα και κάποια συναισθήματα. Ο σκοπός είναι να ακούγονται κάποιοι ήχοι χωρίς να ακούγονται. Να παίζουν κάποιο ενεργό ρόλο μέσα στο μουσικό κομμάτι, χωρίς όμως να γίνονται αντιληπτοί.

2.3.6.17. Το 17^ο μουσικό κομμάτι: Η χαβούζα (0:36:57 – 0:38:40)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διαρκεί 1 λεπτό και 43 δευτερόλεπτα και ξεκινάει 11 δευτερόλεπτα πριν τελειώσει το προηγούμενο κομμάτι. Δηλαδή σε αυτό το σημείο υπάρχει ένα crossfade που είναι ένας κλασικότερος και πολύ συνηθισμένος τρόπος για να γίνει η ομαλή μετάβαση από ένα μουσικό κομμάτι σε ένα άλλο. Η χαβούζα είναι ένα καθαρά ρυθμικό κομμάτι.

Το κομμάτι αυτό αποτελείται από 20 κανάλια εκ των οποίων τα 14 είναι audio κανάλια και τα άλλα 6 είναι midi κανάλια. Στα midi κανάλια υπάρχουν όργανα – ήχοι 2 κατηγοριών. Στην πρώτη κατηγορία βρίσκονται τα όργανα που ο ήχος τους είναι ρυθμικός, δηλαδή πατάς ένα πλήκτρο συνεχόμενα και παίζει ένας ρυθμός. Τέτοιου είδους όργανα υπάρχουν σε τρία midi κανάλια. Ο τρόπος που χρησιμοποιούνταν αυτά τα όργανα είναι ο εξής: Πατιόταν ένα πλήκτρο για κάποιο χρονικό διάστημα και ηχογραφούταν ο ρυθμός. Αυτή είναι η πρώτη φάση. Στη δεύτερη φάση που είναι πολύ πιο χρονοβόρα χρησιμοποιούταν το time stretch ώστε να αποκτήσει αυτός ο ρυθμός το ίδιο tempo με έναν άλλο ρυθμό που χρησιμοποιούταν σαν μπούσουλα, σαν κέντρο αναφοράς. Στην δεύτερη κατηγορία οργάνων ανήκουν τα άλλα τρία όργανα – ήχοι που χρησιμοποιήθηκαν, τα οποία δεν παίζουν κάποιο συνεχόμενο ρυθμό όταν πατάς κάποιο ή κάποια πλήκτρα, αλλά ο ήχος τους θυμίζει μηχανές, κινητήρες, εργοστάσια κ.τ.λ. Με άλλα λόγια είναι τέτοιος που προσφέρεται για να παίζεις ρυθμούς που μιμούνται ήχους μηχανών. Για να φτιάξεις έναν ρυθμό με ένα τέτοιο όργανο πρέπει να έχεις την στοιχειώδη αίσθηση του ρυθμού και να είσαι συγκεντρωμένος ώστε αυτό που θα παίζεις να έχει από την αρχή μέχρι το τέλος το ίδιο tempo. Τώρα όσον αφορά το συνταίριασμα αυτού του ρυθμού με τον ρυθμό – μπούσουλα που αναφέραμε προηγουμένως υπάρχουν δυο τρόποι και επιλέγεις όποιον σου αρέσει ή σε βολεύει περισσότερο. Ο ένας τρόπος είναι να παίζεις τον ρυθμό και να τον ηχογραφείς ενώ ταυτόχρονα ακούς τον ρυθμό - μπούσουλα. Ο δεύτερος τρόπος είναι να ηχογραφείς τον ρυθμό και ύστερα να χρησιμοποιείς το time stretch για να τον συγχρονίσεις με τον ρυθμό μπούσουλα.

Ας αναφέρουμε όμως αυτά τα έξι όργανα – ήχους που χρησιμοποιήθηκαν για να φτιαχτούν αυτοί οι έξι ρυθμοί που βρίσκονται σε αυτά τα έξι midi κανάλια. Τα τρία όργανα που ανήκουν στην πρώτη κατηγορία είναι τα: 1) Combo από το synthesizer ARP 2600 V (bank – K.Uzie – keyboards – Combo), 2) Heatbeat από το synthesizer Minimoog V (bank – K.Uzie – EFX – Heatbeat), 3) beatgen από το synthesizer CS – 80 (bank – G.Darcey – EFX – beatgen). Τα τρία όργανα που ανήκουν στην δεύτερη κατηγορία είναι τα: 1) Hesteresis από το synthesizer Pro – 53, 2) Diamond Life από το synthesizer Absynth 4, 3) Bad mood day από το synthesizer Minimoog V (bank – S.Solida – EFX – Bad mood day).

Ας μιλήσουμε όμως τώρα και για τα audio κανάλια που είναι 14 στον αριθμό. Έχουμε να κάνουμε με 14 διαφορετικούς ρυθμούς που φτιάχτηκαν χρησιμοποιώντας 14 διαφορετικούς ήχους από το αρχείο ήχων του BBC. Οι ήχοι αυτοί θυμίζουν θορύβους μηχανών, κινητήρων ή τουλάχιστον μπορούν στο σύνολό τους όταν συνδυαστούν να φτιάχνουν τον ήχο μιας φανταστικής, τρομακτικής μηχανής. Η διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσεις για να προκύψει ρυθμός από έναν τέτοιο ήχο είναι η εξής: Παίρνεις τον ήχο και τον κάνεις να επαναλαμβάνεται (loop). Κάποιες φορές χρειάζεται μια μικρή επέμβαση με το ψαλιδάκι για να βγαίνει ένας ρυθμός σωστός όταν γίνεται loop. Άλλες φορές πάλι είναι έτοιμος. Μετά πηγαίνεις στις ρυθμίσεις της κάρτας ήχου επιλέγεις να ηχογραφείται ότι ακούγεται από τα ηχεία (What you hear), ανοίγεις το Wavelab, πατάς το record, πατάς και το play στο Qubase Sx, και ηχογραφείται ο ρυθμός. Μετά «παίζεις» με το time stretch για να αποκτήσει ο ρυθμός το ίδιο tempo με τον ρυθμό – μπούσουλα και στο τέλος προκύπτει ο επιθυμητός ρυθμός. Στην συνέχεια αυτός ο ρυθμός προστίθεται στους άλλους ρυθμούς για να εμπλουτίσει το σύνολο . Οι 14 ήχοι είναι όλοι δανεισμένοι από το αρχείο του BBC και είναι οι εξής: 1) warning signal, 2) synth fx 11, 3) fx weapon, 4) squeeking pen, 5) toy gadget 1, 6) shaking tin of paint 1, 7) fx metal drops, 8) airblasts, 9)

Αυτοί οι είκοσι ρυθμοί που ακούγονται ταυτόχρονα δεν ακούγονται στην ίδια στάθμη έντασης. Κάποιοι από αυτούς ακούγονται πολύ δυνατώτερα. Αυτοί είναι κυρίως οι ρυθμοί που έχουν μεγαλύτερο όγκο, έχουν δυνατές τις χαμηλές τους συχνότητες και γενικώς δίνουν την αίσθηση του όγκου σε αυτό το μουσικό κομμάτι. Κάποιοι άλλοι ρυθμοί είναι πιο υψίσυχοι, πιο μεταλλικοί και έχουν πολύ χαμηλότερη στάθμη έντασης. Ακούγονται ίσα ίσα και εμπλουτίζουν με διακριτικό τρόπο το κομμάτι. Το κάνουν πιο περίπλοκο αλλά και πιο νευρώδες. Όλοι όμως ανεξαιρέτως οι ρυθμοί έχουν περιπλεχτεί με έναν τρόπο ώστε το αποτέλεσμα να είναι ένα συμπαγές και ογκώδες ρυθμικό κομμάτι.

2.3.6.18. Το 18^ο μουσικό κομμάτι: Οικολογική καταστροφή (0:38:40 – 0:40:08)

Αυτό το μουσικό κομμάτι που διαρκεί 1 λεπτό και 28 δευτερόλεπτα είναι η φυσική συνέχεια του προηγούμενου κομματιού διότι και αυτό το κομμάτι επίσης έχει μέσα του αρκετά έντονο το ρυθμικό στοιχείο. Ποιο συγκεκριμένα έχουμε να κάνουμε με 2 όργανα, 2 ρυθμούς που ακούγονταν και στο προηγούμενο κομμάτι, και όταν όλοι οι άλλοι ρυθμοί σβήνουν με ένα fade in αυτοί συνεχίζουν την πορεία τους και εισέρχονται σε αυτό το κομμάτι που τώρα θα αναλύσουμε. Αυτά τα δύο όργανα – ρυθμοί που αποτελούν και τον βασικό κορμό αυτού του μουσικού κομματιού είναι τα: 1)Badmooday από το synthesizer Minimoog V (bank – S.Solida – EFX – Badmooday), και 2) Hesteresis από το synthesizer Pro – 53. Την χρονική στιγμή

0:38:49 που βλέπουμε ένα πριόνι να κόβει τον κορμό ενός δέντρου μπαίνουν ταυτόχρονα δυο ήχοι που είναι δανεισμένοι από το αρχείο ήχων του BBC. Ο ένας από αυτούς είναι ο saw piano που διαρκεί 6 δευτερόλεπτα, μοιάζει σαν τον ήχο του πριονιού και ακούγεται σε χαμηλή, διακριτική στάθμη έντασης. Ο άλλος ήχος φέρει την ονομασία guitar freak convert atmo και ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού. Το χαρακτηριστικό αυτού του ήχου, (που δεν είναι απλά ένας ήχος αλλά ένα σύνολο ήχων), είναι ότι καλύπτει όλο το φάσμα των συχνοτήτων. Και παρατηρούμε ότι υπάρχουν και πολύ μπάσοι και υπόκωφοι ήχοι που ακούγονται πολύ δυνατά, καθώς και πολύ υψίσυχοι και διαπεραστικοί ήχοι που ακούγονται εξίσου δυνατά. Εντύπωση προκαλούν τα πολύ μπάσα και τρομακτικά μουγκρητά που φαίνεται σαν να βγαίνουν από τον τεράστιο εκσκαφέα, και από τα εργοστάσια, και οι τσιριχτές μελωδίες που δημιουργούν μια αγωνία. Επίσης την χρονική στιγμή 0:38:53 εισάγεται και ένας άλλος ήχος από το αρχείο του BBC, ο 88 – Morse code – Morse code beeps, Sending Telegraph Message over Wireless 1, που είναι σήματα sos που εκπέμπει η φύση προς εμάς τους ανθρώπους για να νοιαστούμε επιτέλους για αυτήν και να πάψουμε να την πληγώνουμε.

Αυτά είναι τα συστατικά – στοιχεία από τα οποία αποτελείται αυτό το κομμάτι. Είναι αρκετά λιτό κομμάτι. Αποτελείται μόνο από 2 midi όργανα και 4 ήχους αλλά είναι ένα ολοκληρωμένο και ωραίο κομμάτι που επενδύει με πετυχημένο τρόπο την συγκεκριμένη θεματική ενότητα αυτής της ταινίας.

2.3.6.19. Το 19^ο μουσικό κομμάτι: Η νέα παγκόσμια τάξη (0:40:24 – 0:45:51)

Το κομμάτι αυτό που έχει συνολική διάρκεια 5 λεπτά και 37 δευτερόλεπτα, ξεκινά την στιγμή που μπαίνει η σκηνή με την αντίστροφη μέτρηση και σε κάθε αλλαγή αριθμού από το 10 μέχρι το 1, ακούμε έναν ήχο από το αρχείο του BBC, τον ήχο Essential_SFX_82 που ταιριάζει στην αντίστροφη μέτρηση. Ταυτόχρονα με τον ήχο της αντίστροφης μέτρησης αρχίζει να ακούγεται και μια απλή ρυθμική μελωδία που η έντασή της αυξάνεται σταδιακά και φτάνει στο μέγιστό της, μετά από ένα fade in των δεκαπέντε δευτερολέπτων. Αυτή η ρυθμική μελωδία είναι στην ουσία μια νότα ΛΑ που είναι συνεχόμενα πατημένη. Ο ήχος είναι από το synthesizer CS – 80, λέγεται Sparcle και τον βρίσκεις ακολουθώντας το μονοπάτι: Bank – G. Darcey – Sequences – Sparcle. Αυτόν τον ήχο θα περιγραφόταν σαν μια καμπανιστή, ρυθμική μελωδία. Όταν τελειώνει η σκηνή της αντίστροφης μέτρησης που κρατάει 10 δευτερόλεπτα και εμφανίζεται η σκηνή με το διαστημόπλοιο που μόλις έχει αρχίσει να απογειώνεται, ο ήχος Sparcle ακούγεται ξεκάθαρα και γίνεται αντιληπτός. Ταυτόχρονα, η σκηνή της απογείωσης συνοδεύεται από δύο ήχους απογείωσης διαστημοπλοίου από το αρχείο του BBC (Attack, Essential_SFX_25) οι οποίοι ακούγονται ταυτόχρονα για περίπου δεκατρία δευτερόλεπτα. Μετά από τρία δευτερόλεπτα, την στιγμή που η ρυθμική μελωδία Sparcle έχει φτάσει στο maximum της έντασής της, και ενώ ακούγονται ακόμα οι ήχοι της απογείωσης μπαίνει μια μεγαλοπρεπής μελωδία που αποτελείται από συγχορδίες που παίζονται από ένα όργανο – ήχο ο οποίος ταιριάζει πάρα πολύ με την εικόνα. Αυτή η μεγαλοπρεπής, διαστημική μελωδία παίζεται με το όργανο – ήχο Pad 14 που βρίσκεται στο synthesizer Minimoog V και τον βρίσκεις ακολουθώντας το μονοπάτι: Bank – M. Lupo – Pads – Pad 14. Δεκατρία δευτερόλεπτα αργότερα ενώ ακούγεται ο ρυθμικός ήχος “sparkle” και ενώ παίζεται η μελωδία από το όργανο Pad 14, μπαίνει μια ακόμα μελωδία που αποτελείται και αυτή από συγχορδίες και παίζεται και αυτή από ένα διαστημικό όργανο – ήχο, τον ήχο Cloudbase από το synthesizer Absynth 4. Ο ρόλος

της μελωδίας Cloudbase είναι δευτερεύων. Ακούγεται σε μέτρια ένταση και ο σκοπός της είναι να εμπλουτίσει λίγο την ατμόσφαιρα του κομματιού. Μετά από 27 δευτερόλεπτα αυτή η μελωδία «σβήνει» με ένα αργό fade out των 15 δευτερολέπτων. Ταυτόχρονα «σβήνει» με ένα ακόμα πιο αργό fade out και η ρυθμική μελωδία «sparkle». Και την ίδια στιγμή που χάνονται αυτοί οι δυο ήχοι συμβαίνουν δυο πράγματα. Το πρώτο είναι ότι η μελωδία Pad 14 που είναι η κύρια μελωδία του κομματιού υφίσταται

μια αλλαγή. Αλλάζοντας επιδέξια κλίμακα γίνεται ξαφνικά κλειστοφοβική. Το δεύτερο πράγμα που συμβαίνει είναι ότι 8 δευτερόλεπτα μετά από αυτήν την αλλαγή κλίμακας αρχίζει να μπαίνει μια καινούρια ρυθμική μελωδία που θα αντικαταστήσει την ρυθμική μελωδία “sparkle” που χάνεται. Είναι προφανές ότι ξαφνικά το κομμάτι αλλάζει χαρακτήρα. Η αλλαγή είναι εμφανής, αλλά γίνεται με ομαλότητα και έξυπνο τρόπο. Την στιγμή που γίνεται το αποφασιστικό crossfade ανάμεσα στις δυο ρυθμικές μελωδίες γίνεται κάτι που αποσπά την προσοχή του ακροατή από αυτό, για να μην καταλάβει κατά κάποιον τρόπο τι γίνεται. Ενώ γίνεται το crossfade εισάγεται διαδοχικά (ο ένας μετά τον άλλο) δυο ήχοι, οι οποίοι ταιριάζουν με δύο αντίστοιχες σκηνές. Η πρώτη σκηνή δείχνει το διαστημόπλοιο μετέωρο στο διάστημα, και ακούγεται ο ήχος sputnik probe από το αρχείο BBC. Η δεύτερη σκηνή δείχνει δυο αστροναύτες που έχουν βγει από το διαστημόπλοιο για να κάνουν επισκευές ενώ αυτόαιωρείται στο διάστημα, και ακούγονται παραμορφωμένες φωνές ανθρώπων που συνεννοούνται μέσω ασύρματου. Αυτές οι δυο σκηνές με τους αντίστοιχους δυο ήχους διαρκούν 9 δευτερόλεπτα και με το που τελειώσουν, αντιλαμβάνεται ο ακροατής ότι μέσα από αυτό το κομφούζιο ξεπήδησε μια καινούρια ρυθμική μελωδία πιο αργή και πιο κλειστοφοβική. Ενώ έχει ξεκινήσει αυτή η μελωδία, και 3 δευτερόλεπτα αφού έχει χαθεί ο δεύτερος ήχος, ξεκινάει να μπαίνει με ένα αργό fade in, μια άλλη αργή και μυστηριώδης μελωδία, που παίζεται από το όργανο – ήχο cloudbase του synthesizer Absynth 4. Η ένταση αυτής της μελωδίας φτάνει στο maximum της μετά από 18 δευτερόλεπτα. Είναι ένα μοτίβο που επαναλαμβάνεται κυκλικά συνεχώς. Μετά από 17 δευτερόλεπτα εισάγεται ο ήχος eerie beeps που προέρχεται από το αρχείο ήχων του BBC. Είναι ένας μείγμα καμπανιστών ήχων και ηλεκτρονικών σφυριγμάτων. Αυτό το αρχείο ήχου ακούγεται σε χαμηλή ένταση. Δηλαδή ακούγεται λίγο στο βάθος και εμπλουτίζει την ατμόσφαιρα του κομματιού. Δεν μπήκε τυχαία στο συγκεκριμένο σημείο του κομματιού. Αυτή την στιγμή η εικόνα δείχνει την επέλαση της ψηφιακής τεχνολογίας, των ψηφίων, των αριθμών. Και αυτά τα eerie beeps που ακούγονται ταιριάζουν με την εικόνα. Μετά από 30 δευτερόλεπτα, την χρονική στιγμή 42:35, εμφανίζονται σε γρήγορη κίνηση σκηνές από το χρηματιστήριο. Σε αυτό το σημείο εισήγαγα δυο ήχους, τους 8005-79 και 8005-80 που είναι ανθρώπινες ομιλίες σε πολύ γρήγορη κίνηση. Και αυτοί οι δυο ήχοι που διαρκούν 10 δευτερόλεπτα, είναι επίσης δανεισμένοι από το αρχείο του BBC. Το κομμάτι συνεχίζει να επαναλαμβάνεται και μετά από λίγα δευτερόλεπτα ακούγεται και ένας άλλος ήχος που προέρχεται από το αρχείο του BBC, και ονομάζεται satanic laugh. Πρόκειται για ένα τρομακτικό, σατανικό γέλιο, που ακούγεται την στιγμή που στην οθόνη φαίνονται τα σύμβολα των πολυεθνικών. Μετά από 1 λεπτό και 7 δευτερόλεπτα εισάγονται δυο ήχοι διάρκειας είκοσι δευτερολέπτων που είναι δανεισμένοι από το αρχείο του BBC. Είναι ήχοι φαντασμάτων και ταιριάζουν με την εικόνα που δείχνει το αρνητικό μιας σκηνής με ανθρώπους που περπατάνε και μοιάζουν σαν φαντάσματα. Μετά από ακόμα ένα λεπτό κυκλικής επανάληψης και με ένα πολύ αργό fade out, η μουσική σβήνει και χάνεται με αργό τρόπο. Αλλά το κομμάτι δεν έχει τελειώσει ακόμα. Απομένουν ακόμα 28 δευτερόλεπτα

σιωπής, η οποία δεν είναι απλά μια απουσία ήχου ή μουσικής αλλά στο συγκεκριμένο σημείο της ταινίας εκφράζει κάτι. Η σιωπή αυτή κάνει τις εικόνες που συνοδεύει να φαίνονται πιο τρομακτικές. Κατά έναν μυστηριώδη τρόπο δημιουργεί στον θεατή συναισθήματα αγωνίας και φόβου.

2.3.6.20. Το 20^ο μουσικό κομμάτι: Το ψέμα (0:45:51 – 0:48:31)

Αυτό το μουσικό κομμάτι κρύβει μέσα του ειρωνεία, σαρκασμό και πόνο. Διαρκεί 2 λεπτά και 40 δευτερόλεπτα και επενδύει μια θεματική ενότητα που αποτελείται από σκηνές στις οποίες βλέπουμε τον άνθρωπο, αυτό το ιερό πρόσωπο να μεταμορφώνεται σε μια γελοία καρικατούρα και να ζει μέσα στο ψέμα. Ενώ έχει προηγηθεί μια σιωπή 28 δευτερολέπτων το μουσικό κομμάτι σκοπίμως μπαίνει πολύ ξαφνικά και σχεδόν τρομάζει, ή τουλάχιστον ξαφνιάζει τον θεατή. Αυτό δεν γίνεται τυχαία. Το κομμάτι που πρόκειται να ακολουθήσει είναι παράξενο. Κρύβει μέσα του μια ιδιαίτερη θεώρηση των πραγμάτων. Επίσης αισθητικά δεν ταιριάζει με τα υπόλοιπα κομμάτια που επενδύουν την ταινία. Θα αναρωτηθούν πολλοί αν θα πρέπει να πάρουν στα σοβαρά αυτό το μουσικό κομμάτι. Πολλοί θα πουν: Τι είναι αυτή η μπούρδα που ακούν τα αυτιά μου τώρα; Πάντως πέρα από οτιδήποτε μπορεί να πει κανείς, ένα πράγμα είναι αναμφισβήτητο. Μπορεί αυτό το μουσικό κομμάτι να είναι μια μπούρδα αλλά ταιριάζει τέλεια με την εικόνα. Στην εικόνα βλέπουμε τους ανθρώπους να κάνουν μπούρδες. Και ποιο άλλο κομμάτι θα μπορούσε να συνοδεύει αυτές τις εικόνες καλύτερα από ένα μουσικό κομμάτι που εξυμνεί την μπούρδα; Αυτό το μουσικό κομμάτι, αυτός ο ύμνος της μπούρδας, αφιερώνεται με πολύ αγάπη και πολύ πόνο στον σύγχρονο, μπερδεμένο άνθρωπο.

Όπως λέχθηκε και προηγουμένως αυτό το κομμάτι είναι ένα ξάφνιασμα, ένα ξαφνικό ξύπνημα. Και για αυτό ξαφνικά και απότομα αρχίζει. Ξεκινάει με τον ήχο 8005 - 84 που είναι δανεισμένος από το αρχείο του BBC. Αυτός ο ήχος διαρκεί 11 δευτερόλεπτα και λειτουργεί ως εισαγωγή. Αμέσως μετά μπαίνει το κομμάτι που

αποτελείται από δύο βασικές μελωδικές γραμμές. Η μια μελωδική γραμμή εκτελείται από καμιά εικοσαριά φωνές. Στην πραγματικότητα είναι καμιά εικοσαριά Φίλιπποι ηχογραφημένοι ο ένας πάνω από τον άλλο. Οι ηχογραφήσεις γίνανε με ένα μικρόφωνο της SONY που συνδέθηκε με τον υπολογιστή. Πατιόταν το record, και ενώ ακούγονταν στα ακουστικά οι ήδη προηχογραφημένες φωνές, τραγουδιόταν και ηχογραφούταν η ίδια μελωδία ακόμα μια φορά. Έτσι προστέθηκαν οι φωνές, η μια πάνω στην άλλη. Η δεύτερη μελωδική γραμμή παίχτηκε στο midi keyboard με το όργανο – ήχο Sinusoid από το synthesizer CS – 80. Τον ήχο αυτόν τον βρίσκεις ακολουθώντας στο μενού το εξής μονοπάτι: Templates – Waveforms – Sinusoid. Στην μελωδική γραμμή των ανθρώπινων φωνών κρύβεται μια ειρωνεία και μια πίκρα, ενώ στην μελωδική γραμμή που παίζεται από το keyboard κρύβεται ένας πόνος που προτιμά ποιο πολύ να παραμείνει κρυφός παρά να εκδηλωθεί. Στη μέση αυτού του κομματιού εισάγεται και ένα άλλο όργανο που παίζει μια μελωδία για 17 δευτερόλεπτα και ύστερα χάνεται. Αυτή η μελωδία που ενισχύει τον παρακμιακό χαρακτήρα του κομματιού παίζεται από το όργανο – ήχο Witherspoon που βρίσκεται στο synthesizer Absynth – 4. Στο τέλος του κομματιού πρώτα σβήνει και χάνεται με ένα γρήγορο fade out η μελωδική γραμμή των ανθρώπινων φωνών και ύστερα σβήνει με ένα πολύ αργό fade out η μελωδική γραμμή που παίζεται από το keyboard. Αυτή η μελωδική γραμμή με το πολύ αργό fade out μπαίνει αρκετά μέσα στο επόμενο μουσικό κομμάτι. Δηλαδή ανάμεσα σε αυτό το μουσικό κομμάτι και στο επόμενο γίνεται ένα crossfade.

2.3.6.21. Το 21^ο μουσικό κομμάτι: Οι έντονες αντιθέσεις (0:48:01 – 0:51:04)

Όπως προαναφέρθηκε και παραπάνω, η μετάβαση από το προηγούμενο μουσικό κομμάτι σε αυτό που θα αναλυθεί τώρα, γίνεται με ένα αργό fade out που διαρκεί 28 δευτερόλεπτα. Με αυτό το crossfade συνδέονται δύο θεματικές ενότητες στις οποίες παρουσιάζονται τα δυο άκρα. Παρουσιάζονται πρώτα οι μισοί άνθρωποι που ζουν έχοντας ως σκοπό της ζωής τους την απόλαυση, και μετά παρουσιάζονται οι άλλοι μισοί άνθρωποι που εξαιτίας των πρώτων υποφέρουν, επειδή στερούνται τα βασικά και στοιχειώδη. Με ένα crossfade συνδέονται δυο άκρα, δυο θεματικές ενότητες. Στην πρώτη κυριαρχεί η ειρωνεία και στην δεύτερη κυριαρχεί το συναίσθημα της λύπης που υπήρχε και στην πρώτη θεματική ενότητα αλλά κρυβόταν πίσω από την ειρωνεία για να φανερωθεί ξαφνικά στην δεύτερη θεματική ενότητα.

Η μελωδία αυτού του κομματιού είναι λυπητερή. Θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί ως μονότονη αλλά ταιριάζει με την εικόνα γιατί την ντύνει με έναν διακριτικό τρόπο χωρίς να τραβάει την προσοχή με το να γίνεται υπερβολικά μελοδραματική ή κραυγαλέα. Η μελωδία παίζεται από το όργανο – ήχο Slowshimmer που μπορεί να βρει κανείς στο synthesizer CS – 80 ακολουθώντας το μονοπάτι: J.Muhoberac – EFX – Slowshimmer. Ο ήχος αυτού του οργάνου θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια γλυκιά και ταυτόχρονα λυπητερή και επαναλαμβανόμενη μελωδία. Παίζοντας συνεχώς όχι πολύ γρήγορα αλλά και ούτε πολύ αργά δημιουργείται ένα χάος από διάφορες επαναλαμβανόμενες μελωδίες που μοιάζουν σαν πολλές ικετευτικές φωνές που όλες μαζί ζητούν βοήθεια.

2.3.6.22. Το 22^ο μουσικό κομμάτι: Η πτώση της Βαβέλ(0:51:05 – 0:53:07)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διάρκειας 2 λεπτών και 2 δευτερολέπτων, δημιουργήθηκε με ήχους από το αρχείο του BBC. Επιλέχθηκαν κάποιοι συγκεκριμένοι ήχοι, τοποθετήθηκαν σε κάποια συγκεκριμένα χρονικά σημεία και γίνανε διάφορες αλλαγές στις εντάσεις τους και στις κυματομορφές τους. Δεν παίχτηκε δηλαδή κάτι στο keyboard, ούτε ηχογραφήθηκε κάτι. Αλλά και αυτό που έγινε για την συγκεκριμένη θεματική ενότητα είναι μια μορφή μουσικής σύνθεσης. Οι ήχοι που χρησιμοποιήθηκαν είναι οι εξής: 8007 – 02, 8006 – 83, 8006 – 82, tractor beam 1, 8007 – 84, glassworld atmo, elevator.

Τα συναισθήματα που προκαλεί αυτό το μουσικό κομμάτι σε συνδυασμό με την εικόνα, είναι ένας φόβος, μια ανασφάλεια, μια ψυχρότητα. Είναι επιτυχία το ότι δημιουργείται αυτή η ψυχική διάθεση στον θεατή από αυτό το κομμάτι. Και αυτό επειδή το μήνυμα που έπρεπε να περαστεί μέσα από αυτήν την θεματική ενότητα είναι ότι τελικά η Βαβέλ που έφτιαξε ο άνθρωπος, δεν αγκαλιάζει τον άνθρωπο. Είναι εχθρική, ξένη προς αυτόν και γεμάτη απαιτήσεις. Είναι σαν να μην φτιάχτηκε για αυτόν. Και συνεχώς υποβόσκει μια αγωνία για το μέλλον της και το μέλλον του ανθρώπου. Η σύγχρονη Βαβέλ δεν είναι μια ζεστή αγκαλιά αλλά ένας ψυχρός, γυάλινος, διαφανής και εύθραυστος πύργος. Αυτό το μήνυμα περνιέται τελικά μέσα από αυτό το κομμάτι.

2.3.6.23. Το 23^ο μουσικό κομμάτι: Εξήλθεν ίππος πυρρός (0:53:07 – 0:55:50)

Αυτό το μουσικό κομμάτι αποτελείται από δύο μέρη. Το πρώτο μέρος διαρκεί μέχρι το σημείο 0:55:17. Από αυτή την χρονική στιγμή και μετά, μέχρι το σημείο 0:56:50 έχουμε το δεύτερο μέρος. Βέβαια στην ουσία δεν έχουμε να κάνουμε με δυο κομμάτια αλλά με ένα, αλλά αυτός ο διαχωρισμός γίνεται για να αναλυθεί ευκολότερα αυτό το μουσικό κομμάτι.

Για την σύνθεση του πρώτου μέρους χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά οι ήχοι κρουστών, εγχόρδων και πνευστών οργάνων από τα Platinum (Symphonic Orchestra Percussion, Symphonic Orchestra Woodwinds και Symphonic Orchestra strings). Στην αρχή και στη μέση του πρώτου μέρους ακούγονται μόνο κρουστά. Προς το τέλος μπαίνουν τα έγχορδα και τα πνευστά. Τα κρουστά που ακούγονται είναι τα εξής: Gongs, Crotales, Bass Drum Concert και Timp Hits. Στο πρώτο λεπτό του πρώτου μέρους χρησιμοποιούνται οι ήχοι Bass drum concert και Timp hits. Οι ήχοι αυτών των κρουστών ταιριάζουν πολύ με την εικόνα. Στην οθόνη βλέπουμε σκηνές που εκτυλίσσονται μέσα και έξω από ένα ηφαιστειο. Και οι ήχοι αυτών των κρουστών μοιάζουν πάρα πολύ με τις εκρήξεις και τους υπόκωφους βόμβους που θα ακούγαμε αν πηγαίναμε πολύ κοντά στον κρατήρα ενός ηφαιστείου όπου η γη τρέμει και βγαίνουν μέσα από αυτή αναθυμιάσεις. Και έγινε προσπάθεια ώστε να δημιουργηθεί μια τέτοια ατμόσφαιρα. Επίσης αυτά που παίζονται, ο τρόπος με τον οποίο παίζονται και τα σημεία

στα οποία παίζονται δεν είναι καθόλου τυχαία. Δόθηκε μεγάλη προσοχή στον συντονισμό των ήχων – χτύπων με τις εναλλαγές των εικόνων και τις κινήσεις των κινούμενων σχεδίων. Αυτός ο συντονισμός δίνει μια ζωντάνια στην εικόνα. Μετά το πρώτο λεπτό, στο σημείο 0:54:06, ακούγονται και τα gongs ενώ στην εικόνα βλέπουμε τον δαίμονα να ανοίγει την γη και να βγαίνουν μέσα από αυτή φωτιές και αστραπές. Μετά όταν αρχίσουν να βγαίνουν τα κομμάτια της πολεμικής πανοπλίας τα οποία τα δίνει ο δαίμονας στον άνθρωπο για να τα φορέσει, ακούγονται τα κρόταλα των οποίων ο μεταλλικός ήχος ταιριάζει με τα μεταλλικά κομμάτια της πανοπλίας. Σε

αυτό το σημείο παίζεται μια μυστηριώδης μελωδία με τα κρόταλα. Μετά από αυτήν την μελωδία των κροτάλων που διαρκεί 27 δευτερόλεπτα (0:54:16 – 0:54:42), μπαίνουν τα έγχορδα και τα πνευστά και για να είμαστε ποιο ακριβείς, τα τσέλα που παίζουν τρέμολο (VOS TRILL M) και τα όμποε που παίζουν τρέμολο (F 30B TRILL H). Οι μελωδίες που παίζονται από τα τσέλα και τα όμποε είναι λίγο τρομακτικές και συνοδεύονται και από ένα συνεχόμενο, υπόκωφο βόμβο που παίζεται από τα Bass drum concert. Κάποια στιγμή σε μια σκηνή βλέπουμε τον άνθρωπο που κρατάει ένα τόξο, να σημαδεύει, και να ρίχνει ένα βέλος. Αυτή η βολή συνοδεύεται από ένα κρουστό ήχο που μοιάζει με έκρηξη και ακούγεται ενώ στην εικόνα βλέπουμε εκρήξεις. Αυτό είναι το σημείο στο οποίο τελειώνει το πρώτο μέρος και αρχίζει το δεύτερο μέρος του όγδοου μουσικού κομματιού.

Το δεύτερο μέρος αρχίζει με κάποια gongs να συνοδεύουν μια εικόνα στην οποία βλέπουμε τον δαίμονα να στέκεται στην κορυφή ενός βουνού. Μετά ο δαίμονας αρχίζει να χορεύει χτυπώντας τα πόδια του και κάθε φορά που χτυπά το πόδι του κάτω ακούγεται ένας ήχος που μοιάζει με έκρηξη. Αυτός ο ήχος είναι παιγμένος από τα Double basses, και ποιο συγκεκριμένα από το όργανο – ήχο CBS PIZZ που βρίσκεται στα Platinum (Symphonic Orchestra Strings), και βγήκε πατώντας ταυτόχρονα πολλά πλήκτρα στις χαμηλές συχνότητες. Στη συνέχεια ο δαίμονας αρχίζει και ρίχνει βόμβες με τα χέρια του προς όλες τις κατευθύνσεις. Σε αυτό το σημείο, σε κάθε κίνηση των χεριών ακούγονται ήχοι εκρήξεων. Αυτός ο ήχος έκρηξης έχει παιχτεί από το όργανο – ήχο PlayMeNoiz μπορεί να βρει κανείς στο synthesizer CS -80 ακολουθώντας το εξής μονοπάτι: Bank – G.Darcey – EFX – PlayMeNoiz.

Αμέσως μετά ακολουθούν ήχοι πραγματικών εκρήξεων που είναι δανεισμένοι από το αρχείο ήχων του BBC. Ποιο συγκεκριμένα πρόκειται για τον ήχο Track 49_49 που συνοδεύει κάθε λάμψη που φαίνεται στην οθόνη. Καθώς ακούγονται αυτές οι εκρήξεις και ενώ στην οθόνη αρχίζουν να φαίνονται πραγματικές εκρήξεις (περνώντας με αυτόν τον τρόπο από τα κινούμενα σχέδια σε ρεαλιστικές εικόνες), εισάγεται με ένα fade in μια ορχηστρική μελωδία που παίζεται από τσέλα. Ο ήχος –

όργανο είναι ο F VOS TREM από τα Symphonic Orchestra Strings. Αυτή η ορχηστρική μελωδία θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει ένα χαρακτήρα επικό. Μιλάει για τις τεράστιες διαστάσεις που πήρε αυτό το κακό που ονομάζεται πόλεμος και έχει εξαπλωθεί σε όλη τη Γη. Η μελωδία ακούγεται την ίδια στιγμή που στην οθόνη βλέπουμε εκρήξεις που φωτίζουν τον ουρανό και διάφορα πυροβόλα που ρίχνουν βόμβες. Και μαζί με αυτήν την μελωδία ακούγονται και πολλές εκρήξεις που είναι δανεισμένες από την τράπεζα ήχων του BBC. Πολλές από αυτές τις εκρήξεις είναι απόλυτα συγχρονισμένες με κάποιες εκρήξεις που φαίνονται στην εικόνα. Οι εκρήξεις αυτές είναι τα εξής αρχεία: ar 15 fully automatic shots, track 49_49, track 53_53 και 308 caliber rifle shots. Αυτή η μελωδία και οι εκρήξεις σβήνουν και χάνονται με ένα αργό fade out των 45 δευτερολέπτων, καθώς μπαίνει με ένα αργό fade in το επόμενο μουσικό κομμάτι.

2.3.6.24. Το 24^ο μουσικό κομμάτι: Κάιν και Άβελ (0:56:33 –0:58:16)

Το μουσικό κομμάτι «Κάιν και Άβελ», ξεκινάει την χρονική στιγμή 0:56:33, δηλαδή 16 δευτερόλεπτα πριν τελειώσει το προηγούμενο κομμάτι, και τελειώνει την χρονική στιγμή 0:58:16. Το κομμάτι μπαίνει με ένα fade in, με έναν ατμοσφαιρικό ήχο που έχει τονικότητα και είναι στην ουσία κάτι σαν ισοκράτης. Ποιο συγκεκριμένα είναι μια χαμηλή νότα ΛΑ που παίζεται από το όργανο – ήχο Phobos Magic Move από το synthesizer Albino, η οποία αρχίζει να αναδύεται μέσα από τις εκρήξεις την ίδια στιγμή που η ένταση της ορχηστρικής μελωδίας (προηγούμενο κομμάτι), συνεχώς μειώνεται. Δέκα δευτερόλεπτα αργότερα, την χρονική στιγμή 0:56:43, προστίθεται και ο ήχος Tanks – 01 από το αρχείο ήχων του BBC, που είναι ο ήχος ερπυστριών από τανκ και διαρκεί 10 δευτερόλεπτα, δηλαδή όση ώρα φαίνονται εικόνες από τανκ στην οθόνη.

Μετά από αυτά τα δέκα δευτερόλεπτα γίνεται ένα σύντομο fade out στην εικόνα όπου φαίνεται ένα τανκ και ταυτόχρονα σβήνει και με ένα ανάλογο fade out και ο ήχος των ερπυστριών που ακουγόταν. Αμέσως μετά με ένα γρήγορο fade in εμφανίζονται στην εικόνα κάποια λόγια από το βιβλίο της Γενέσεως της Παλαιάς Διαθήκης που αναφέρονται στην δολοφονία του Άβελ από τον αδερφό του, τον Κάιν. Με το που εμφανίζονται αυτά τα λόγια μπαίνει μια τρομακτική μελωδία που προστίθεται πάνω από τον ατμοσφαιρικό ισοκράτη που δεν έχει πάψει να ακούγεται. Η μελωδία παίζεται και αυτή επίσης με το όργανο – ήχο Phobos Magic Move από το synthesizer Albino και διαρκεί 20 δευτερόλεπτα, όση ώρα περίπου υπάρχουν στην οθόνη τα λόγια. Στη συνέχεια εξαφανίζονται τα λόγια και αρχίζουν να προβάλλονται εικόνες καταστροφής.

Στην πρώτη από αυτές φαίνονται στρατιώτες που οπλίζουν ένα τανκ και πυροβολούν. Την στιγμή που κλοτσάει το όπλο ακούγεται μια απόλυτα συγχρονισμένη έκρηξη και αμέσως μετά μπαίνουν τρέμολο βιολιά που επαναλαμβάνουν την μελωδία που ακουγόταν πριν, όταν στην οθόνη βλέπαμε τα λόγια. Τώρα μάλιστα που παίζεται από τα βιολιά είναι ακόμα πιο τρομακτική. Ο ήχος αυτός των βιολιών είναι ο F 11V TRILL Η από τα Platinum, (Symphonic Orchestra Strings). Τα βιολιά αφού επαναλάβουν την μελωδία ακριβώς όπως παίχτηκε από τον άλλο ήχο αρχίζουν και παίζουν διάφορες παραλλαγές της μέχρι το τέλος του κομματιού, συνοδεύοντας έτσι εικόνες φρίκης διάρκειας ενός λεπτού και τριών δευτερολέπτων. Μέχρι το τέλος του κομματιού ακούγεται επίσης και ο ισοκράτης με τον οποίο ξεκίνησε το κομμάτι. Μάλιστα με το ίδιο όργανο που παίζεται ο ισοκράτης παίζονται σε χαμηλή ένταση και κάποιες συγχορδίες οι οποίες ακούγονται μαζί με τα βιολιά και εμπλουτίζουν με

αυτό τον τρόπο το κομμάτι δίνοντάς του ταυτόχρονα κάποιον όγκο. Προς το τέλος ακούγονται δυο εκρήξεις που είναι απόλυτα συγχρονισμένες με δυο εκρήξεις που βλέπουμε στην εικόνα. Το κομμάτι «σβήνει» με ένα fade out.

2.3.6.25. Το 25^ο μουσικό κομμάτι: Η τρελοπαρέα (0:58:16 – 0:59:18)

Αυτό το μουσικό κομμάτι διάρκειας ενός λεπτού και δύο δευτερολέπτων αποτελείται από διάφορα αρχεία ήχου που είναι δανεισμένα από την τράπεζα ήχων του BBC. Αυτοί οι ήχοι «κόπηκαν» και «ράφτηκαν» μέχρι να δημιουργηθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ο χαρακτήρας αυτού του μουσικού κομματιού είναι σαρκαστικός. Υπάρχει μια καυστική ειρωνεία μέσα του. Η μετάβαση από το προηγούμενο τρομακτικό κομμάτι και τις φρικιαστικές εικόνες σε αυτό το κομμάτι στο οποίο ακούγονται μουσικές από λούνα παρκ, παρελάσεις, χειροκροτήματα και επευφημίες κάνει ακόμα πιο έντονο το στοιχείο της ειρωνείας. Επίσης εκτός του ότι η ειρωνεία στην συγκεκριμένη περίπτωση ήταν ο καλύτερος τρόπος για να περαστούν κάποια μηνύματα, αυτή η μετάβαση είναι επιτυχημένη επειδή με αυτές τις αστείες και ειρωνικές σκηνές ο θεατής χαλαρώνει και αποφορτίζεται από αυτά που είδε και άκουσε προηγουμένως. Και ο συνδυασμός αυτών των δύο ακραίων καταστάσεων βοηθά τον θεατή να αισθανθεί και να νιώσει εντονότερα την τραγωδία.

Το κομμάτι μπαίνει ξαφνικά και ακούμε μουσική από «λούνα παρκ» και επευφημίες από ένα χαρούμενο πλήθος ενώ στην οθόνη βλέπουμε τον Μπους και την «τρελοπαρέα» του πάνω σε ένα αεροπλανοφόρο να γιορτάζουν την νίκη τους. Η μουσική και οι επευφημίες είναι αντίστοιχα οι ήχοι: barrel organ 1 και 94 – crowd Applause –Ext – Cheering Light Applause – Large Crowd Applause Cheering. Αυτά ακούγονται μέχρι την χρονική στιγμή 0:58:53 που βλέπουμε σκηνές που εκτυλίσσονται πάνω στο αεροπλανοφόρο. Μπορούμε να πούμε ότι αυτό είναι το πρώτο μέρος.

Αμέσως μετά, στο δεύτερο μέρος, οι σκηνές των παρελάσεων, του αγάλματος της ελευθερίας και της ηλεκτρικής καρέκλας που ακολουθούν συνοδεύονται από ένα θριαμβικό εμβατήριο και αλληπάλληλες επευφημίες που είναι αντίστοιχα οι ήχοι: big wheel music old comrad και applause hall outside.

2.3.6.26. Το 26^ο μουσικό κομμάτι: Το μίσος (0:59:17 – 1:02:38)

Το ενδέκατο κομμάτι που ονομάζεται «Το μίσος», είναι ένα κομμάτι γεμάτο ένταση που υπάρχει μέσα του έντονο το ρυθμικό στοιχείο. Σε αυτό το κομμάτι χρησιμοποιήθηκαν τρία όργανα – ήχοι. Αυτά είναι: 1) το pitman με το οποίο παίχτηκε ο ρυθμός και το βρίσκεις στο synthesizer Minimoog V ακολουθώντας το μονοπάτι bank – C.Pitman – Arpeggio – Pitman, 2) το amphibian που βρίσκεται στο synthesizer Absynth V, και έχει αυτόν τον άγριο, παραμορφωμένο και δυσάρεστο ήχο, και 3) το synth bells που βρίσκει κανείς στο synthesizer Minimoog V ακολουθώντας το μονοπάτι bank – J.M Blanchet – EFX – Percussives – Synth Bells και το οποίο έχει καμπανιστό και μελωδικό ήχο, με το οποίο παίζονται κάποιες μελωδίες που ακούγονται σε σχετικά χαμηλή ένταση στο βάθος και εμπλουτίζουν το κομμάτι δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα. Λίγο πριν το τέλος αυτού του μουσικού κομματιού ακούγεται και ο ήχος Track No08 από το αρχείο ήχων του BBC που είναι μια απλή και νανουριστική μελωδία. Αυτός ο ήχος ακούγεται την ώρα που στην

οθόνη βλέπουμε δυο παλαιστές να γρονθοκοποούνται με μανία και αυτή η αντίθεση μελωδίας και εικόνας είναι σκόπιμη. Αυτή η μελωδία φέρνει στο μυαλό του θεατή τα απαλά, ξέγνοιαστα, αθώα και γεμάτα από ασφάλεια αγάπη και στοργή χρόνια της βρεφικής ηλικίας. Όμως αυτά τα συναισθήματα είναι εντελώς αντίθετα και ασυμβίβαστα με τις εικόνες και τις κάνουν να φαίνονται ακόμα πιο βάρβαρες και ακατανόητες. Αυτή η αντίθεση μπορεί να λειτουργήσει και με έναν άλλο τρόπο. Μπορεί σε μερικούς να φανεί και λίγο αστεία όλη η φάση και να τους κάνει να πουν: «Γιατί ρε παιδιά πλακώνεστε; Για ποιον λόγο πέφτει τόσο ξύλο; Χαλαρώστε λιγάκι». Το ενδέκατο κομμάτι «σβήνει» με ένα fade in καθώς μπαίνει το επόμενο κομμάτι με ένα ίσης χρονικής διάρκειας fade out. Με αυτό το crossfade που γίνεται περνάμε με έναν πάρα πολύ ομαλό τρόπο, σχεδόν χωρίς να το καταλάβει ο θεατής σε μια άλλη ενότητα με άλλο θεματικό περιεχόμενο και άλλα μηνύματα.

2.3.6.27. Το 27^ο μουσικό κομμάτι: Ο πόνος (1:02:31 – 1:03:50)

Το κομμάτι «Ο πόνος» βγαίνει στην επιφάνεια μέσα από ένα crossfade. Το προηγούμενο κομμάτι που επενδύει σκηνές βαρβαρότητας, είναι γεμάτο ένταση. Ξαφνικά μπαίνει αυτό το κομμάτι με τις απαλές, λυπητερές και γεμάτες από πόνο μελωδίες για να συνοδεύσει εικόνες ανθρώπων που κλαίνε και είναι ζωγραφισμένος πάνω στα πρόσωπά τους ο πόνος. Ο θεατής είναι συναισθηματικά φορτισμένος. Οι προηγούμενες σκηνές τον σοκάρανε, τον ταλαιπωρήσανε. Είναι το είδος των εικόνων που σου προκαλούν φρίκη και θα ήθελες να μην τις έβλεπες αλλά πάλι νιώθεις την υποχρέωση να κοιτάξεις. Να δεις τι συμβαίνει στον κόσμο. Οι σκηνές αυτές προκαλούν εκτός από την έκπληξη, ιδιαίτερα δυσάρεστα συναισθήματα. Η μουσική που συνοδεύει τις εικόνες κάνει την κατάσταση ακόμα πιο δύσκολη γιατί κρύβει μέσα της μια υστερία. Όταν λοιπόν μετά από όλα αυτά μπαίνει το απαλό και λυπητερό κομμάτι «Ο πόνος», με τις εικόνες ανθρώπων που κλαίνε, τότε ξεσπάει και ο θεατής. Όλη η προηγούμενη συναισθηματική φόρτιση μετατρέπεται σε λύπη. Ο θεατής αναρωτιέται μέσα του γιατί να υπάρχει το μίσος που προκαλεί τόσο πόνο.

Τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν σε αυτό το κομμάτι είναι δύο και είναι και τα δυο από τα Platinum. Το ένα είναι το πνευστό F 3FL KEYSW C0 – F0 από τα Symphonic Orchestra Woodwinds που είναι ήχος πολλών φλάουτων που παίζουν όλα μαζί. Το άλλο όργανο είναι το κρουστό F VIBES από τα Symphonic Orchestra Percussion που ένα μελωδικό κρουστό στο στιλ του ξυλόφωνου. Και τα δυο όργανα έχουν γλυκό ήχο και ο συνδυασμός τους είναι επίσης το ίδιο γλυκός και τελικά προκύπτει μια γλυκιά, απαλή, εύθραυστη και συγκινητική μελωδία που ηρεμεί αμέσως τον θεατή και του δημιουργεί την διάθεση να κλάψει.

2.3.6.28. Το 28^ο μουσικό κομμάτι: Πυρ και καπνός και θείον (1:03:52 – 1:07:47)

Αυτό το μουσικό κομμάτι έχει μια εισαγωγή που κρατάει μέχρι την χρονική στιγμή 1:07:47, δηλαδή περίπου ένα λεπτό. Στην εισαγωγή πρωταγωνιστεί το όργανο ήχος F 6FH SUS – SLIDE που είναι ο ήχος από πολλά γαλλικά κόρνα που παίζουν μαζί και βρίσκεται στα Platinum (Symphonic Orchestra Brass). Με αυτό το όργανο επαναλαμβάνεται μερικές φορές με διάφορους παραλλαγές ένα απλό αλλά και επιβλητικό (λόγω των γαλλικών κόρνων) μελωδικό μοτίβο. Ταυτόχρονα με αυτό ακούγεται και ο ήχος 8007 – 47 από το αρχείο ήχων του BBC. Ο ήχος αυτός είναι

ατμοσφαιρικός και μπαίνει την ίδια στιγμή μαζί με τα γαλλικά κόρνα, αλλά δεν ακούγεται στην αρχή επειδή μπαίνει με ένα πολύ αργό fade in που κορυφώνεται λίγο πριν το τέλος της εισαγωγής, δηλαδή κρατάει περίπου όσο όλη η εισαγωγή. Στο τέλος όμως της εισαγωγής, που τα γαλλικά κόρνα σταματούν για μερικά δευτερόλεπτα, ακούγεται μόνος του στο maximum της έντασής του, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο το αίσθημα της αναμονής και προετοιμάζοντας τον θεατή για ένα ξαφνικό ξέσπασμα.

Και όντως συμβαίνει ένα δυνατό ξέσπασμα μετά από μερικά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά αρχίζουν να ακούγεται ο ήχος εκατομμυρίων στρατιωτών που περπατούν συγχρονισμένοι κάνοντας την γη να τρέμει. Γενικώς σε αυτό το σημείο ακούγονται ταυτόχρονα πολλά όργανα μαζί που παίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε δημιουργείται η εντύπωση ότι πλησιάζει μια τρομερή απειλή, ένας τεράστιος στρατός – οδοστρωτήρας που μπορεί να σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Αυτή η εντύπωση του όγκου προκαλείται από τον όγκο των πολλών μουσικών οργάνων και το κοφτό, νευρώδες και συγχρονισμένο παίξιμο πολλών χάλκινων πνευστών και κρουστών δημιουργούν αυτή την αίσθηση της δύναμης. Και το εκφοβιστικό μοτίβο που επαναλαμβάνεται από τα χάλκινα δημιουργεί τα συναισθήματα του φόβου και της απειλής.

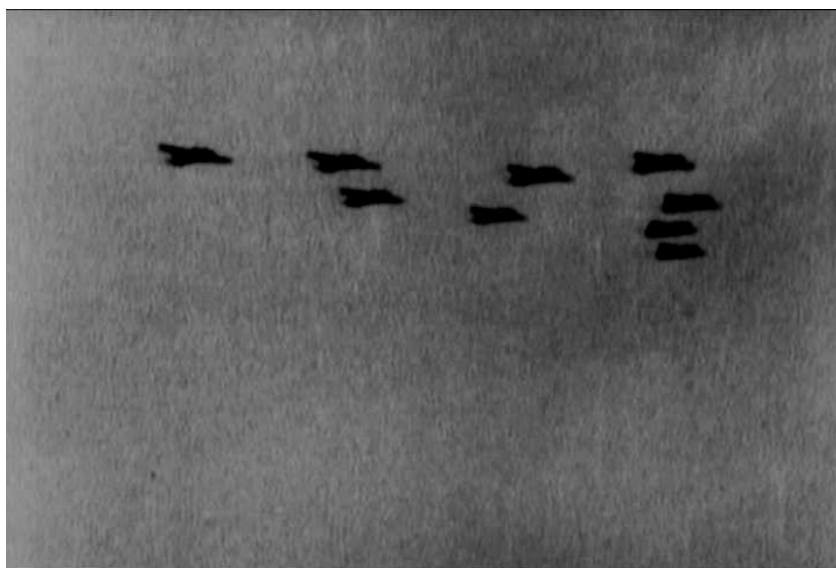
Ας μιλήσουμε όμως για τα όργανα που ακούγονται και για το τι ακριβώς κάνει το καθένα από αυτά. Καταρχάς, αυτό που κάνει εντύπωση είναι το ρυθμικό, εκρηκτικό χτύπημα που ακούγεται. Κάθε χτύπος είναι ο συνδυασμός δύο ήχων. Ο ένας ήχος είναι ο F CBS SLAPS που είναι ο ήχος διπλού μπάσου που δεν παίζει μελωδικά αλλά βγάζει έναν ήχο σαν χτύπημα (slap). Για να βγει ο δυνατός χτύπος πατιόνταν πολλά πλήκτρα μαζί. Αυτό το όργανο – ήχος υπάρχει στα Symphonic Orchestra Strings (Platinum). Ο άλλος ήχος προέκυψε πατώντας πάλι πολλά πλήκτρα μαζί έχοντας όμως επιλέξει από τα Symphonic Orchestra Strings (Platinum), το όργανο – ήχο F CBS PIZZ που είναι ο ήχος διπλού μπάσου που παίζει κοφτά, πιτσικάτα. Ο κοφτός και απειλητικός ήχος χάλκινων κόρνων είναι ο ήχος F 6FH

SHAKE από τα Symphonic Orchestra Brass. Σε αυτό το σημείο μαζί με αυτά τα χάλκινα κόρνα ακούγεται και ένα άλλο χάλκινο κόρνο που δεν παίζει κοφτά αλλά κανονικά. Αυτό το γαλλικό κόρνο είναι το ίδιο γαλλικό κόρνο που ακούγαμε στην εισαγωγή αυτού του μουσικού κομματιού.

Ταυτόχρονα όμως με αυτά τα κλασσικά μουσικά όργανα, σε αυτό το σημείο του κομματιού, δηλαδή αμέσως μετά την εισαγωγή, την στιγμή που αρχίζουν οι κλαγγές και τα ποδοβολητά έχουμε την είσοδο και ενός άλλου οργάνου – ήχου, που ονομάζεται Phobos και βρίσκεται στο synthesizer Albino. Το όργανο αυτό κάνει την είσοδό του παίζοντας αρχικά μια νότα ΛΑ, της οποίας η ένταση είναι αρχικά μηδενική αλλά αυξάνει σταδιακά με ένα fade in και φτάνει στο μέγιστο της έντασής της στο σημείο που έχουν τελειώσει τα ποδοβολητά και στην οθόνη αρχίζουμε να βλέπουμε εικόνες από την ναζιστική Γερμανία. Από αυτό το σημείο και μετά αρχίζει και παίζει τρομακτικές και αγχωτικές μελωδίες μέχρι το τέλος του μουσικού κομματιού προκαλώντας συναισθήματα φόβου και ανασφάλειας. Σε αυτό ακριβώς το σημείο που αρχίζουν αυτές οι συγχορδίες, μπαίνει και ένα άλλο όργανο, το Rubicon από το synthesizer Absynth 4 του οποίου ο ήχος μοιάζει με τον θόρυβο που θα έκαναν οι ερπύστριες πολλών τανκ μαζί. Ο ήχος αυτός «σβήνει» με ένα αργό fade in μετά από 45 δευτερόλεπτα. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα βλέπουμε στην οθόνη και κάποια αεροπλάνα. Σε αυτό το σημείο μπαίνουν σιγά σιγά τρία όργανα – ήχοι που θυμίζουν αεροπλάνα και ο συνδυασμός τους είναι εκρηκτικός και δημιουργεί την εντύπωση στον ακροατή ότι πλησιάζει ένα σμήνος από αεροπλάνα. Αυτά τα τρία όργανα – ήχοι που θα ακούγονται μέχρι το τέλος του κομματιού είναι: 1) το aliendwinds που ο

ήχος του θυμίζει σμήνος αεροπλάνων αλλά και σμήνος κουνουπιών και το βρίσκεις στο synthesizer Minimooog V ακολουθώντας το μονοπάτι bank – S.Solida – EFX – Alienwinds, 2) το wormhole από το synthesizer Absynth 4 που ο ήχος του αυξάνει σταδιακά και θυμίζει αεροπλάνα που έρχονται από μακριά και πλησιάζουν, και 3) το cello viscus από το synthesizer Absynth 4 που και αυτουνού ο ήχος θυμίζει μηχανές αεροπλάνων – θηρίων που μουγκρίζουν. Αυτά όσον αφορά τους ήχους των αεροπλάνων που θα ακούγονται μέχρι το τέλος και μάλιστα σε λίγο θα δυναμώσουν επειδή θα αρχίσουν να προβάλλονται σκηνές βομβαρδισμών.

Λίγα δευτερόλεπτα αφού κάνουν την είσοδό τους οι ήχοι των αεροπλάνων, βλέπουμε σε δυο σκηνές τον Χίτλερ να μιλάει σε οπαδούς του. Και μόνη της αυτή η σκηνή του Χίτλερ που χειρονομεί και ωρύεται είναι τρομακτική. Αλλά γίνεται ακόμα πιο τρομακτική μετά την επένδυσή της με έναν ήχο που θυμίζει θηρίο που μουγκρίζει. Αυτός ο ήχος δημιουργήθηκε παίζοντας με το όργανο F CBS FX που βρίσκεται στα Symphonic Orchestra Strings (Platinum) και είναι ο ήχος διπλών μπάσων που δεν παίζουν μελωδικά αλλά με ένα περίεργο παίξιμο βγάζουν θορυβώδεις και τρομακτικούς ήχους. Αμέσως μετά ακολουθούν ο θόρυβος και οι κρότοι – χτύποι στρατιωτών που περπατούν που φέρνουν στο μυαλό του θεατή την ναζιστική πολεμική μηχανή του Χίτλερ. Οι ήχοι είναι ακριβώς ίδιοι με αυτούς που ακούγαμε στην αρχή του κομματιού αμέσως μετά το τέλος της εισαγωγής. Στην συνέχεια αρχίζουν να προβάλλονται εικόνες αεροπλάνων που κινούνται απειλητικά.

Από αυτό το σημείο αρχίζει να παίζει, και θα συνεχίσει να παίζει μέχρι το τέλος του κομματιού ένα άλλο όργανο, το women with cymbals που υπάρχει στο synthesizer Absynth 4 και ο ήχος του είναι ατμοσφαιρικός και λειτουργεί σαν ένα χαλί που δημιουργεί ένα δυσάρεστο συναίσθημα φόβου και φέρνει στο μυαλό του ακροατή εικόνες καταστροφής προϊδεάζοντας τον για τις σκηνές βομβαρδισμών που θα ακολουθήσουν. Αμέσως μετά αρχίζουν οι βομβαρδισμοί και οι ήχοι βομβών που πέφτουν σφυρίζοντας και μετά από λίγο εκρύνονται. Το σφύριγμα των βομβών δημιουργήθηκε με δυο όργανα ήχους. Αυτά είναι: 1) το Oscfall που μπορεί να βρει κανείς στο synthesizer CS -80 ακολουθώντας το μονοπάτι bank – G.Darcey – EFX – Oscfall, και 2) το Long Porta που βρίσκεις στο synthesizer Minimoog V ακολουθώντας το μονοπάτι bank – J.M. Blanchet – Pads – Long Porta. Για τον ήχο των εκρήξεων χρησιμοποιήθηκε ένας πολύ ρεαλιστικός ήχος που βγάζει το όργανο – ήχος bomb από το synthesizer ARP2600V (bank – C.Pitman – EFX – Bomb). Στο σημείο που βλέπουμε εικόνες μιας πόλης που καίγεται μετά από τον βομβαρδισμό της, χρησιμοποιείται ένας ήχος από το αρχείο ήχων του BBC, ο Essential_SFX_56 που είναι ο ήχος φωτιάς που τρίζει κατατρώγοντας το ξύλο. Σε αυτό το σημείο επειδή πλησιάζουμε στο τέλος της συγκεκριμένης θεματικής ενότητας, άρα και στο τέλος αυτού του μουσικού κομματιού, τα όργανα Phobos και Women with cymbals, αλλά και οι ήχοι των αεροπλάνων καθώς και οι ήχοι των εκρήξεων αρχίζουν να σβήνουν με ένα αργό fade out.

2.3.6.29. Το 29^ο μουσικό κομμάτι: Φασισμός, φανατισμός, έχθρα (1:07:42 – 1:09:42)

Σε αυτό το μουσικό κομμάτι χρονικής διάρκειας 2 λεπτών και 1 δευτερόλεπτον η στάθμη έντασης είναι ανεβασμένη όσο δεν πάει άλλο, τα μπάσα είναι πολύ δυνατά, υπάρχει πολύς θόρυβος και πολύ βρομιά, η μελωδία είναι λίγο metal, και γενικώς το κομμάτι σε συνδυασμό με τις εικόνες που συνοδεύει, βγάζει μια αγριάδα.

Ας αναφερθούμε όμως στα όργανα και τους ήχους που ακούγονται μέσα σε αυτό το κομμάτι. Το κομμάτι ξεκινάει 6 δευτερόλεπτα πριν «σβήσει» εντελώς το προηγούμενο κομμάτι. Έχουμε δηλαδή ένα μικρό crossfade. Στην αρχή του

κομματιού ακούγεται μόνο ένας ήχος ο οποίος σιγά σιγά δυναμώνει και φτάνει στο maximum της έντασής του μετά από δώδεκα δευτερόλεπτα. Αυτός ο ήχος ονομάζεται alien sirens, είναι δανεισμένος από το αρχείο ήχων του BBC και θα περιγραφόταν σαν ένας συνεχόμενος ατμοσφαιρικός βόμβος που ακούγεται μέχρι το τέλος του κομματιού και ο σκοπός του είναι να δημιουργεί μια αρνητικά φορτισμένη ατμόσφαιρα μέσα στην οποία θα κινείται όλο το κομμάτι.

Τρία ή τέσσερα δευτερόλεπτα μετά το ξεκίνημα του κομματιού μπαίνει με ένα πάρα πολύ αργό fade in και το όργανο Poly lead από το synthesizer FM 7. Αυτό το όργανο είναι και το μοναδικό μέσα στο κομμάτι (όλα τα άλλα είναι ήχοι), και παίζει την μοναδική μελωδία του κομματιού. Όπως λέχθηκε και προηγουμένως, η μελωδία μπαίνει με ένα τόσο αργό fade in που στην αρχή δεν ξεχωρίζεται. Αρχίζει να αναδύεται σιγά σιγά μέσα από τον θόρυβο όσο περνούν τα δευτερόλεπτα για να κορυφωθεί την χρονική στιγμή 1:08:23. Ο ήχος του οργάνου είναι τέτοιος που σε εμπνέει να παίζεις μελωδίες που θυμίζουν λίγο μουσική metal. Αφού ηχογραφήθηκε η μελωδία, έγινε ακόμα πιο τραχιά, «βρόμικη» και άγρια με την χρήση του distortion. Αυτή η μελωδία ακούγεται σε υψηλή στάθμη έντασης και ξεχωρίζει ανάμεσα σε όλους τους ήχους που ακούγονται σαν background μέσα στο κομμάτι.

Εφτά δευτερόλεπτα πριν κορυφωθεί η μελωδία που παίζει το όργανο Poly lead αρχίζουν να ακούγονται διάφοροι ήχοι που είναι άμεσα συνδεδεμένοι με την εικόνα. Ας αναφερθούμε στο ρυθμικό, εκρηκτικό χτύπημα που συνοδεύει τις εικόνες στρατιωτών που κάνουν παρέλαση. Κάθε χτύπος είναι ο συνδυασμός δύο ήχων. Ο ένας ήχος είναι ο F CBS SLAPS που είναι ο ήχος διπλού μπάσου που δεν παίζει μελωδικά αλλά βγάζει έναν ήχο σαν χτύπημα (slap). Για να βγει ο δυνατός χτύπος πατιόνταν πολλά πλήκτρα μαζί. Αυτό το όργανο – ήχος υπάρχει στα Symphonic Orchestra Strings (Platinum). Ο άλλος ήχος προέκυψε πατώντας πάλι πολλά πλήκτρα μαζί έχοντας όμως επιλέξει από τα Symphonic Orchestra Strings (Platinum), το όργανο – ήχο F CBS PIZZ που είναι ο ήχος διπλού μπάσου που παίζει κοφτά, πιτσικάτα. Αμέσως μετά, η σκηνή όπου φαίνεται ο Στάλιν να παρακολουθεί από ένα μπαλκόνι μια παρέλαση, επενδύεται με έναν ήχο που θυμίζει θηρίο που μουγκρίζει. Αυτός ο ήχος δημιουργήθηκε παίζοντας με το όργανο F CBS FX που βρίσκεται στα Symphonic Orchestra Strings (Platinum) και είναι ο ήχος διπλών μπάσων που δεν παίζουν μελωδικά αλλά με ένα περίεργο παίξιμο βγάζουν θορυβώδεις και τρομακτικούς ήχους. Αμέσως μετά μπαίνει ένας ήχος που παίζεται από το όργανο Rubicon που βρίσκεται στο synthesizer Absynth 4 και ο ήχος του μοιάζει με τον θόρυβο που θα έκαναν οι ερπύστριες πολλών τανκ μαζί. Ύστερα από λίγο, την χρονική στιγμή 1:08:42 ακούγεται πάλι ο ήχος που θυμίζει μουγκρητό θηρίου και παίζεται από διπλά μπάσα. Το κομμάτι σβήνει στο τέλος με ένα πολύ γρήγορο fade out των 2 δευτερολέπτων.

2.3.6.30. Το 30^ο κομμάτι: Οι σύγχρονοι ανθρωποφάγοι (1:09:42 – 1:11:23)

Αυτό το μουσικό κομμάτι φτιάχτηκε με 2 ήχους. Αυτοί οι 2 ήχοι είναι οι εξής: 1) musicbox - funeral procession από το αρχείο ήχων του BBC και 2) ένα απόσπασμα από ομιλία του προέδρου Νίξον που υπήρχε σε ένα ντοκιμαντέρ με την ονομασία Χιροσίμα. Το κομμάτι ξεκινά με τον Νίξον να λέει ότι ξέρει τι χρειάζεται για να υπάρξει η ειρήνη. Και αυτό που χρειάζεται είναι να παραμείνει η Αμερική το ισχυρότερο έθνος και να συνεχίσει να κάνει τις διπλωματίες του, δηλαδή τους πολέμους του με άλλα λόγια. Ταυτόχρονα με αυτά τα λόγια που λειτουργούν σαν μια mini εισαγωγή μπαίνει και ο ήχος musicbox – funeral procession. Αυτός ο ήχος προέρχεται από ένα musical clock, δηλαδή ένα κουρδιστό παιχνίδι που κουρδίζεται και παίζει μια μελωδία. Η συγκεκριμένη μελωδία είναι πένθιμη και πολλές φορές παίζεται σε κηδείες επισήμων προσώπων. Και αυτή η μελωδία ταιριάζει με τις θλιβερές εικόνες αυτής της θεματικής ενότητας. Η αρχική μορφή αυτού του ήχου δεν ήταν έτσι ακριβώς όπως ακούγεται στην ταινία. Κόπηκε ένα μεγάλο μέρος του, και αυτό που κρατήθηκε υπέστη κάποιο time stretching για να γίνει πιο αργό. Ύστερα έγινε ένα duplicate ώστε να ακούγεται 2 συνεχόμενες φορές. Τέλος, το κομμάτι αυτό ή ο ήχος αυτός για την ακρίβεια, σβήνει με ένα πολύ αργό fade out που διαρκεί 40 δευτερόλεπτα.

2.3.6.31. Το 31^ο μουσικό κομμάτι: Πυρηνική απειλή (1:11:23 – 1:12:23)

Το μουσικό κομμάτι «Πυρηνική απειλή» επενδύει την επόμενη θεματική ενότητα της ταινίας που διαρκεί ένα λεπτό ακριβώς και αποτελείται από κάποιες εικόνες που δείχνουν πυρηνικές εκρήξεις και από κάποιες εικόνες που δείχνουν κτίρια να διαλύονται αμέσως μετά από μια πυρηνική έκρηξη.

Αυτό το μικρής διάρκειας μουσικό κομμάτι φτιάχτηκε με ήχους δανεισμένους από το αρχείο ήχων του BBC. Το κομμάτι ξεκινάει με δυο ήχους οι οποίοι είναι ο

String Cluster 1-01 και ο doom 28. Ο ήχος Sting Cluster 1- 01 διαρκεί μόνο δέκα δευτερόλεπτα. Είναι ένας τρομακτικός, εκφοβιστικός ήχος που παράγεται από βιολιά και ακούγοντάς τον ο θεατής, πρώτον καταλαβαίνει ότι ακολουθεί μια νέα θεματική ενότητα, και δεύτερον συνδυάζει αυτόματα στο μυαλό του τον απειλητικό ήχο με την εικόνα της πυρηνικής βόμβας που βλέπει στην οθόνη. Ο άλλος ήχος που ονομάζεται doom 28 διαρκεί μέχρι το τέλος του μουσικού κομματιού. Είναι ένας ήχος πλούσιος ηχοχρωματικά και ογκώδης και η τονικότητά του ανεβαίνει διαρκώς, κάτι που προκαλεί αγωνία στον θεατή. Μέσα στο κομμάτι ακούγονται και κάποιες πολύ δυνατές εκρήξεις που συνοδεύουν τις σκηνές που δείχνουν πυρηνικές εκρήξεις. Αυτές οι εκρήξεις φτιάχτηκαν με συνδυασμό ήχων εκρήξεων δανεισμένων από το αρχείο ήχων του BBC. Αυτοί οι ήχοι είναι οι 8006 – 83, doom 10 – 01, large explosion 3 και explosions mix 3.

2.3.6.32. Το 32^ο μουσικό κομμάτι: Η τραγωδία της Χιροσίμα (1:12:23 – 1:14:47)

Σε αυτό το κομμάτι συμμετέχουν 4 όργανα – ήχοι και στο κάθε ένα από αυτά αντιστοιχεί μια midi ηχογράφηση. Τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν είναι τα εξής: 1) Galactic Temple από το synthesizer Absynth 4, 2) Drifting String από το synthesizer Absynth 4, 3) WCS KEYSW TRL C0 – F#0 που είναι ο ήχος πολλών τσέλων από τα Symphonic Orchestra Strings, και 4) 11V KEYSWITCH C0 – F#0 από τα Symphonic Orchestra Strings.

Από την αρχή του κομματιού ακούγονται και τα 4 όργανα που μπαίνουν με ένα fade in που διαρκεί 10 δευτερόλεπτα. Η πρώτη ηχογράφηση που έγινε είναι αυτή στην οποία παίζεται μια μελωδία με τα τσέλα η οποία είναι και η βασικότερη μελωδία του κομματιού. Είναι μια μελωδία λυπητερή και τραγική και σε κάποια σημεία ακούγονται εσκεμμένα κάποιες «παραφωνίες». Μετά ακολούθησε η ηχογράφηση με τα βιολιά. Τα βιολιά παίζουν και αυτά κάποια παρόμοια μελωδία. Στην ουσία συμπληρώνουν τα τσέλα και το τελικό αποτέλεσμα είναι να βγει μια ποιο γεμάτη και ποιο πλούσια μελωδία στην οποία υπάρχουν ποιο πολλές «παραφωνίες» που εκφράζουν την τραγικότητα και την παράνοια των εικόνων. Μετά έγιναν οι ηχογραφήσεις με τα όργανα Galactic Temple και Drifting String. Οι μελωδίες που παίχτηκαν από αυτά τα 2 όργανα ακούγονται σε χαμηλότερη ένταση και είναι ποιο ατμοσφαιρικές σε αντίθεση με τις 2 προηγούμενες που είναι ορχηστρικές. Αυτά τα 2 όργανα εμπλουτίζουν το κομμάτι προσφέροντας του όμορφα, διακριτικά μπάσα, μεταλλικούς συριγμούς και απόηχους. Το κομμάτι σβήνει με ένα πολύ αργό fade out που διαρκεί 76 δευτερόλεπτα.

Αυτό το κομμάτι είναι είναι ένα κλασσικό, ορχηστρικό και κινηματογραφικό ταυτόχρονα μουσικό κομμάτι. Γενικώς τα έγχορδα όργανα όπως τα τσέλα και τα βιολιά χρησιμοποιούνται πάρα πολύ συχνά από συνθέτες που φτιάχνουν μουσική για ταινίες. Ο λόγος της τόσο συχνής χρήσης τους είναι ότι τα όργανα αυτά βγάζουν έναν λυρισμό που απογειώνει τις ταινίες. Υπάρχουν κάποιες μοναδικές σκηνές σε κάποιες ταινίες, που θα ήταν πολύ ποιο πεζές αν δεν συνοδεύονταν από μια λυρική και πλούσια σε έντονα συναισθήματα μουσική.

2.3.6.33. Το 33^ο μουσικό κομμάτι: Ερήμωση (1:14:48 – 1:20:25)

Αυτό το κομμάτι είναι μεγάλης διάρκειας αν το συγκρίνουμε με τα άλλα κομμάτια του soundtrack. Και είναι επίσης και αρκετά αργό γιατί αργές είναι και οι εικόνες αυτής της θεματικής ενότητας. Γενικώς αυτό το κομμάτι σε συνδυασμό με τις εικόνες που επενδύει, υπνωτίζει λιγάκι ή τουλάχιστον χαλαρώνει τον θεατή και αυτό ίσως να συμβαίνει επειδή έχουν προηγηθεί στην υπόλοιπη ταινία πολλές εικόνες, πολλές μουσικές, πολλά διαφορετικά και έντονα συναισθήματα που κούρασαν τον θεατή. Πάντως είναι καλή αυτή η χαλάρωση που προκαλείται μιας και πλησιάζουμε προς το τέλος της ταινίας και πρέπει σιγά σιγά να αποφορτιστεί ο θεατής και να προετοιμαστεί για να δεχτεί τα ελπιδοφόρα μηνύματα που υπάρχουν στον επίλογο.

Αυτό που ακούγεται μέσα σε αυτά τα 5 λεπτά και 37 δευτερόλεπτα είναι ένα όργανο με ατμοσφαιρικό ήχο, το Serenity από το synthesizer Absynth 4 που παίζει αργά και με διάφορες παραλλαγές ένα απλό μελωδικό μοτίβο που κρύβει μέσα του ένα συναίσθημα που μοιάζει με ανασφάλεια. Γενικώς οι μελωδίες που παίζονται είναι πολύ απλές αλλά αυτό δεν γίνεται αντιληπτό επειδή ο ήχος του οργάνου είναι πολύ πλούσιος. Σε κάποια σημεία ακούγονται κάποιοι μπάσοι ήχοι που θυμίζουν εκρήξεις. Αυτοί οι ήχοι βγαίνουν όταν παίζεις στις πολύ χαμηλές οκτάβες. Αυτοί οι ήχοι – εκρήξεις μοιάζουν σαν να βγαίνουν μέσα από αυτά τα στοιχειωμένα και ερημωμένα τοπία. Έτσι με λίγη φαντασία μπορείς να σκεφτείς ότι είναι οι εκρήξεις που γίνανε κάποτε σε έναν μεγάλο πόλεμο και τώρα συνεχίζουν να ακούγονται. Στα τελευταία δευτερόλεπτα του κομματιού, την στιγμή που βλέπουμε στην οθόνη μια κούνια, ακούγονται αγνά οι φωνές κάποιων παιδιών που παίζουν, φωνάζουν και τραγουδούν. Είναι οι φωνές των παιδιών που κάποτε έπαιζαν και τραγουδούσαν γύρω από αυτήν την κούνια.

2.3.6.34. Το 34^ο μουσικό κομμάτι: Η κρίση (1:20:33 – 1:22:33)

Αυτό είναι το προτελευταίο μουσικό κομμάτι του soundtrack. Αυτό το κομμάτι και το επόμενο επενδύουν τον επίλογο της ταινίας. Με τα προηγούμενα κομμάτια μπορεί να ψυχοπλακώθηκε λιγάκι ο θεατής, αλλά από εδώ και πέρα θα αρχίσει να αλλάζει προς το καλύτερο η διάθεση του διότι στο τέλος της ταινίας υπάρχουν ωραίες εικόνες, χαρμόσινα μηνύματα και ανάλογη είναι και η μουσική.

Στο κομμάτι αυτό που ονομάζεται «Η κρίση», υπάρχει το συναίσθημα της χαρμολύπης. Δηλαδή υπάρχουν μέσα σε αυτό αναμειγμένα τα συναισθήματα της χαράς και της λύπης. Όλο το κομμάτι είναι μια μελωδία που στην αρχή παίζεται μόνο από ένα όργανο αλλά από τη μέση και μετά παίζεται και από άλλα 4 όργανα. Το όργανο το οποίο ακούγεται μόνο του στην αρχή είναι το Gongelan Drops από το synthesizer Absynth 4 και μπαίνει με ένα γρήγορο fade in των 5 δευτερολέπτων. Ο ήχος του ήταν μια πολύ σημαντική πηγή έμπνευσης. Με αυτόν τον ήχο παίχτηκε αυθόρμητα η μελωδία του κομματιού. Και με αυτόν τον τρόπο ήρθε η έμπνευση για να φτιαχτούν και κάποια άλλα κομμάτια. Δηλαδή πολλές φορές ο ήχος ενός οργάνου τον ενέπνεε ώστε να παιχτεί μια συγκεκριμένη μουσική. Για αυτό και είναι πολύ σημαντικό για κάποιον που συνθέτει μουσική μέσω υπολογιστή να έχει στην διάθεσή του πολλούς ήχους και πολλά όργανα. Αφού έγινε μια δίλεπτη midi ηχογράφηση με αυτό το όργανο, μετά στο midi κανάλι που έγινε η ηχογράφηση μπήκαν διαδοχικά άλλα 4 όργανα και έτσι η ίδια μελωδία παίχτηκε και ηχογραφήθηκε άλλες 4 φορές. Έτσι στο τέλος 5 όργανα έπαιζαν ομοφωνικά την ίδια μελωδία. Τα έξι όργανα είναι τα εξής: 1) Vibraphone από το synthesizer CS – 80 (CS – 80 – JM. Blanchet – keyboards – Vibraphone), 2) Sines 1 από το synthesizer ARP 2600 V (ARP 2600 V – C.Pitman – Pads – Sines 1), 3) Sinusoid από το synthesizer CS – 80 (CS – 80 – Templates – Waveforms – Sinusoid), 4) Water Music από το synthesizer Absynth 4. Αυτά τα όργανα εμφανίζονται διακριτικά μέσα στο κομμάτι μπαίνοντας με ένα fade in των 20 δευτερολέπτων. Το fade in αρχίζει την στιγμή που στην οθόνη εμφανίζεται η μορφή ενός γέροντα και τα λόγια «Όσοι δε έλαβον αυτόν». Αυτά τα 4 όργανα

μαζί με το Gongelan Drops θα ακούγονται μέχρι το τέλος του κομματιού. Φυσικά όλα τα όργανα δεν ακούγονται στην ίδια ένταση. Όταν ακούγονται πολλά όργανα μαζί πρέπει να γίνει και κάποια μίξη έτσι ώστε το κάθε όργανο να ακούγεται στην σωστή ένταση. Αυτό βέβαια είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο. Η διαδικασία της μίξης χρειάζεται πολλές επαναλαμβανόμενες και προσεκτικές ακροάσεις και είναι απαραίτητη και κάποια αισθητική αντίληψη. Επίσης ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο είναι και η χρήση των Equalizers που είναι και αυτό μέρος της μίξης. Χρειάζεται προσοχή ώστε να καταλάβεις πότε πρέπει να μειώσεις ή να αυξήσεις την ένταση κάποιων συχνοτήτων κάποιων οργάνων. Για παράδειγμα αφού ηχογραφήθηκε η μελωδία του κομματιού με το όργανο Gongelan Drops ακολούθησαν πολλές διορθώσεις στο φάσμα των συχνοτήτων, διότι η ένταση των χαμηλών συχνοτήτων ήταν υπερβολικά υψηλή, και ακούγονταν και διάφορα σφυρίγματα στις πιο ψηλές συχνότητες. Για να γίνουν οι διορθώσεις και να ακούγεται καλύτερα η μελωδία χρειάστηκε να γίνει λεπτοδουλειά. Χρειάζεται πολύ υπομονή μερικές φορές διότι μερικές φορές όταν διορθώνεις ένα πρόβλημα δημιουργείται κάποιο άλλο και πολλές φορές μπαίνεις σε φαύλους κύκλους και ταλαιπωρείσαι μέχρι να καταλάβεις τι πρέπει να κάνεις για να διορθωθεί κάτι (αν γίνεται να διορθωθεί).

2.3.6.35. Το τριακοστό πέμπτο μουσικό κομμάτι: Ανέστη Χριστός (1:22:33 – 1:26:03)

Αυτό το κομμάτι είναι το δεύτερο κομμάτι του επίλογου και το τελευταίο κομμάτι όλου του soundtrack. Το προηγούμενο κομμάτι έκρυβε μέσα του το συναίσθημα της χαρμολύπης, Αυτό το κομμάτι είναι πανηγυρικό και χαρμόσυνο.

Καταρχάς πρέπει να πούμε ότι το κομμάτι χωρίζεται σε 2 μέρη και περνούμε από το ένα μέρος στο άλλο με ένα πολύ γρήγορο crossfade και η μετάβαση αυτή είναι πετυχημένη διότι στηρίζεται στο γεγονός ότι και τα 2 μέρη αυτού του κομματιού έχουν τον ίδιο ρυθμό. Δηλαδή το αριστερό χέρι παίζει στο keyboard ακριβώς τα ίδια πράγματα και στα 2 μέρη και μόνο αυτά που παίζει το δεξί χέρι αλλάζουν. Άρα είναι 2 ηχογραφήσεις, 2 κομμάτια τα οποία όμως ενώθηκαν και ταίριαξαν τέλεια χάρις στον κοινό τους ρυθμό. Ένα άλλο κοινό που έχουν αυτά τα 2 μέρη είναι ότι ακούγονται σε αυτά τα ίδια ακριβώς όργανα.

Το πρώτο μέρος επενδύει τις υπόλοιπες φωτογραφίες διαφόρων ασκητών που προβάλλονται. Δηλαδή η είσοδος του πρώτου μέρους δεν συμπέφτει με μια αλλαγή θεματικής ενότητας όσον αφορά τις εικόνες. Το προηγούμενο κομμάτι που επένδυε αυτές τις εικόνες ξαφνικά σταμάτησε και τώρα ξεκίνησε ένα καινούριο κομμάτι που επενδύει τις υπόλοιπες φωτογραφίες - πορτρέτα που συνεχίζουν να εμφανίζονται. Το πρώτο μέρος τελειώνει όταν τελειώνει και η προβολή αυτών των φωτογραφιών. Και αυτό γίνεται μετά από ενάμιση λεπτό. Μετά από αυτό το ενάμιση λεπτό που σταματάει η προβολή αυτών των φωτογραφιών και αρχίζει να προβάλλεται η εικόνα της ανάστασης, γίνεται ένα γρήγορο crossfade και περνάμε στο δεύτερο μέρος.

Τα όργανα που χρησιμοποιήθηκαν για το πρώτο μέρος είναι τα ίδια που χρησιμοποιήθηκαν και για το δεύτερο μέρος. Τα 11 όργανα που χρησιμοποιούνται, και τα οποία παίζουν ταυτόχρονα ακριβώς την ίδια μελωδία (ομοφωνία), είναι τα εξής: 1) Vibraphone από το synthesizer CS – 80 (CS – 80 – JM. Blanchet – keyboards – Vibraphone), 2) Meditation από το synthesizer Minimoog V (Minimoog V – JM. Blanchet – EFX – Meditation), 3) Sines 1 από το synthesizer ARP 2600 V (ARP 2600 V – C.Pitman – Pads – Sines 1), 4) Ache String από Absynth 4, 5) Apportioned Piano από Absynth 4, 6) Sine fields από Absynth 4, 7) Siphons in the sky από Absynth 4, 8)

Snowflake από Absynth 4, 9) Water music από Absynth 4, 10) Glock Mellow από τα Symphonic Orchestra Percussion, και 11) Xylophone από τα Symphonic Orchestra Percussion (Platinum). Το αποτέλεσμα της μίξης αυτών των οργάνων που παίζουν απόλυτα συγχρονισμένα την ίδια μελωδία είναι πολύ όμορφο. Ο ήχος που βγαίνει και από τα 11 όργανα μαζί είναι φωτεινός και χαρμόσυνος. Και ενώ η μελωδία που παίζεται είναι πάρα πολύ απλή, το κομμάτι δεν είναι φτωχό αλλά αντιθέτως πλούσιο λόγω του ήχου. Είναι μια απλή μελωδία που ντύθηκε με ένα μονοκόμματο και άρραφο λαμπρό ένδυμα.

Το δεύτερο μέρος μπαίνει χωρίς να το καταλάβουμε. Η μετάβαση είναι πολύ πετυχημένη. Και έτσι δίπλα από την προηγούμενη μελωδία εμφανίζεται μια άλλη μελωδία ακόμα πιο όμορφη που είναι ντυμένη με το ίδιο αστραφτερό φόρεμα. Η μελωδία που παίζεται τώρα από τα 11 όργανα είναι το Χριστός Ανέστη που θα επαναλαμβάνεται μέχρι το τέλος. Το κομμάτι σβήνει στο τέλος με ένα fade out των 20 δευτερολέπτων. Το χαρακτηριστικό του τέλους είναι ότι όλα τα όργανα σβήνουν πολύ πιο πριν και απομένει μόνο του το Glock Mellow που παίζει τις τελευταίες φράσεις και σβήνει και αυτό αργά μαζί με την τελευταία εικόνα στην οποία υπάρχει η αφιέρωση (Αφιερωμένο με αγάπη στον Θεό και σε όλους εσάς).

3. Συμπεράσματα

Η δημιουργία αυτού του έργου δεν ήταν εύκολη και η απόφασή του γράφοντος να καταπιαστεί με αυτό ήταν ένα ρίσκο. Εμφανίστηκαν στην πορεία πολλές δυσκολίες, πολλά προβλήματα, πολλές προκλήσεις που ξεπεράστηκαν με επιτυχία χάρη στην βοήθεια του Θεού. Είναι ένα έργο σοβαρό και απαιτούταν κάποιος μόχθος για να γίνει. Όμως μετά από μια προσπάθεια 20 μηνών αυτό που μένει είναι η ικανοποίηση ότι δημιουργήθηκε ένα όμορφο έργο τέχνης.

Μέσα σε αυτήν την ταινία που φτιάχτηκε με σκοπό να «λέει» κάτι στον θεατή υπάρχουν οι προσωπικές απόψεις και τα πιστεύω του γράφοντος. Υπάρχουν επίσης πολλά χριστιανικά μηνύματα που αναμφίβολα δίνουν ένα ιδιαίτερο άρωμα στην ταινία. Ο καθένας είναι ελεύθερος να κρίνει, να αξιολογήσει, να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει. Ο δημιουργός αυτού του έργου που δεν είναι κάποιος επαγγελματίας μουσικός εκφράστηκε καλλιτεχνικά και έκανε μια κατάθεση ψυχής. Και το τελικό αποτέλεσμα ξεπέρασε κατά πολύ τις αρχικές του προσδοκίες.

4. Ευχαριστίες

Θέλω να ευχαριστήσω πρώτα από όλα τον Θεό που με βοήθησε να κάνω αυτό το έργο. Χωρίς την βοήθειά του, την έμπνευση και τις ιδέες που μου χάρισε, μάταια θα κουραζόμουν και στο τέλος δεν θα έκανα και τίποτα. Ευχαριστώ και την επιβλέπουσα καθηγήτρια κ. Βασιλεία Μπούρα που δέχτηκε να με βοηθήσει να κάνω αυτήν την πτυχιακή εργασία. Κυρίως την ευχαριστώ γιατί μου έδειξε εμπιστοσύνη και με άφησε να εκφραστώ ελεύθερα χωρίς να θέσει όρους και περιορισμούς. Συνεργαστήκαμε άψογα και είμαι πολύ ευχαριστημένος. Επίσης θέλω να ευχαριστήσω πολύ και τον φίλο μου τον Αλέξη τον Ζαβρό γιατί με βοήθησε πολύ στον τομέα των τεχνολογικών συστημάτων, των ηλεκτρονικών υπολογιστών και των διαφόρων προγραμμάτων χωρίς να έχει να αποκομίσει κανένα όφελος από μένα.

5. Βιβλιογραφία

Γαβριηλία μοναχή, (2000). Το σπίτι του Θεού. Τάλαντο.

Μυλωνάς, Κ. (1999). Μουσική και Κινηματογράφος. Κέδρος.